

TRAKTAT O UNII EUROPEJSKIEJ

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW, JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII, PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC, PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ, JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII, PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ, PREZYDENT IRLANDII, PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ, JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA, JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA HOLANDII, PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ, JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

GOTOWI zaznaczyć nowy etap w procesie integracji europejskiej, podjętej ustanowieniem Wspólnot Europejskich,

POWOŁUJĄC SIĘ na historyczną wagę zakończenia podziału kontynentu europejskiego oraz na potrzebę stworzenia trwałych podstaw pod budowę przyszłej Europy,

POTWIERDZAJĄC przywiązanie do zasad wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka, podstawowych swobód i rządów prawa,

POŚWIADCZAJĄC wierność fundamentalnym prawom społecznym, określonym w Europejskiej Karcie Socjalnej, podpisanej w Turynie w dniu 18 października 1961 roku oraz Karcie Wspólnoty o Fundamentalnych Prawach Socjalnych Pracowników z 1989 roku,

PRAGNĄC pogłębić solidarność pomiędzy swoimi narodami, szanując ich historię, kulturę i tradycje,

PRAGNĄC wzmocnić demokratyczny charakter i skuteczność funkcjonowania instytucji, tak aby umożliwić im lepsze wykonywanie, w ramach pojedynczej struktury, powierzonych im zadań,

GOTOWI umocnić swe gospodarki zapewnić ich zbieżność oraz ustanowić unię gospodarczo- walutową obejmującą, zgodnie z postanowieniami tego Traktatu, wspólną i stabilną walutę,

ZDECYDOWANI wspierać postęp ekonomiczny i społeczny swoich narodów z uwzględnieniem zasady rozwoju zrównoważonego oraz poprzez budowanie rynku wewnętrznego, wzmocnienie spójności i ochronę środowiska naturalnego oraz zdecydowani wprowadzać politykę zapewniającą, iż osiągnięciom w zakresie integracji gospodarczej towarzyszyć będzie równoległy postęp w innych dziedzinach,

GOTOWI ustanowić jednolite obywatelstwo dla obywateli swoich krajów,

GOTOWI realizować wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa obejmującą ostateczne ukształtowanie wspólnej polityki obrony, mogącej doprowadzić w przyszłości do wspólnej obrony zgodnie z postanowieniami Artykułu J. 7, wzmacniając w ten sposób europejską tożsamość i niezależność, tak aby wspierać pokój, bezpieczeństwo i postęp w Europie i na świecie,

GOTOWI ułatwiać swobodny przepływ osób z równoczesnym zapewnieniem bezpieczeństwa swoim narodom, przez ustanowienie obszaru swobód,

bezpieczeństwa i sprawiedliwości zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu,

GOTOWI kontynuować proces tworzenia jeszcze ściślejszego związku pomiędzy narodami Europy, w którym decyzje podejmowane są na szczeblu jak najbliższym obywatelowi, zgodnie z zasadą subsydiarności,

MAJĄC w perspektywie podjęcie dalszych kroków zmierzających do osiągnięcia integracji europejskiej,

POSTANOWILI ustanowić Unię Europejską, wyznaczając do tego celu jako swoich pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Marka EYSKENSA,

Ministra Spraw Zagranicznych;

Philippa MAYSTADTA,

Ministra Finansów;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII:

Uffe ELLEMANNA- JENSENA,

Ministra Spraw Zagranicznych;

Andersa FOGHA RASMUSSENA,

Ministra Spraw Ekonomicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Hansa- Dietricha GENSCHERA,

Federalnego Ministra Spraw Zagranicznych;

Theodora WAIGELA,

Ministra Finansów;

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ:

Antonisa SAMARASA,

Ministra Spraw Zagranicznych;

Efthymoisia SHRISTODOULOU,

Ministra Spraw Ekonomicznych;

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII:

Francisco FERNANDEZA ORDONEZA,

Ministra Spraw Zagranicznych;

Carlosa SOLCHAGĘ CATALANA,

Ministra Spraw Ekonomicznych i Finansowych;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Rolanda DUMASA,

Ministra Spraw Zagranicznych;

Pierre'a BEREGOVOY'A,

Ministra Spraw Gospodarczych i Finansowych oraz Budżetu;

PREZYDENT IRLANDII:

Gerarda COLLINSA,

Ministra Spraw Zagranicznych;

Bertie AHRENA

Ministra Finansów;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

Gianni'ego DE MICHELISA

Ministra Spraw Zagranicznych;

Guido CARLIEGO,

Ministra Skarbu

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIAŻĘ LUKSEMBURGA:

Jasquesa F. POOSA

Wicepremiera, Ministra Spraw Zagranicznych;

Jean- Claude'a JUNCKERA

Ministra Finansów;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA HOLANDII:

Hansa van den BROEKA

Ministra Spraw Zagranicznych;

Willema KOKA

Ministra Finansów;

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ:

Joao de Deus PINHEIRO,

Ministra Spraw Zagranicznych;

Jorge'a BRAGĘ de MACEDO;

Ministra Finansów;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA
WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ:

The Rt. Hon. Douglasa HURDA

Sekretarza Stanu ds. Zagranicznych i Wspólnoty

The Hon. Francisa MAUDE'A

Finansowego Sekretarza Skarbu

Którzy, po wymianie swoich pełnomocnictw i stwierdzeniu ich dobrej i stosownej formy, uzgodnili co następuje:

TYTUŁ I

POSTANOWIENIA WSPÓLNE

Artykuł 1 [A]

Niniejszym Traktatem Wysokie Umawiające Się Strony ustanawiają pomiędzy sobą Unię Europejską, zwaną dalej "Unią".

Niniejszy Traktat stanowi nowy etap w procesie tworzenia coraz ściślejszego związku pomiędzy narodami Europy, w którym decyzje podejmowane są w możliwie najbardziej otwarty sposób i na szczeblu jak najbliższym obywatelowi.

Unię będzie tworzona w oparciu o Wspólnoty Europejskie, uzupełnione kierunkami działania i formami współpracy ustanowionymi niniejszym Traktatem. Jej zadaniem jest organizacja, w sposób spójny i solidarny, stosunków pomiędzy państwami członkowskimi i ich narodami.

Artykuł 2 [B]

Unia stawia przed sobą następujące cele:

- wspieranie postępu gospodarczego i społecznego i wysokiego poziomu zatrudnienia oraz osiągnięcie trwałego i zrównoważonego rozwoju, w szczególności poprzez stworzenie obszaru pozbawionego granic wewnętrznych, poprzez wzmacnianie spójności ekonomicznej i społecznej oraz ustanowienie unii gospodarczej i walutowej, docelowo ze wspólną walutą, zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu;
- potwierdzanie swojej tożsamości na arenie międzynarodowej, w szczególności poprzez realizację wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, obejmującej ostateczne ukształtowanie wspólnej polityki obronnej, mogącej doprowadzić do wspólnej obrony, zgodnie z postanowieniami Artykułu 17.
- wzmacnianie ochrony praw i interesów obywateli Państw Członkowskich, poprzez wprowadzenie obywatelstwa Unii;
- zachowanie i utrzymanie Unii jako obszaru swobód, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w którym swobodny przepływ osób zostaje zapewniony w połączeniu z właściwymi środkami w odniesieniu do kontroli granic zewnętrznych, azylu, emigracji oraz zapobiegania i zwalczania przestępczości;
- pełne zachowanie i rozbudowywanie *acquis communautaire*, tak by móc określać w jakim stopniu polityka i formy współpracy wprowadzone tym Traktatem wymagają skorygowania celem zapewnienia efektywności funkcjonowania mechanizmów i instytucji Wspólnoty.

Cele Unii są osiągane w oparciu o niniejszy Traktat, zgodnie z przewidzianymi w nim warunkami i harmonogramem, z poszanowaniem zasady subsydiarności, określonej w Artykule 5 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Artykuł 3 [C]

Unia dysponuje jednolitymi ramami instytucjonalnymi, zapewniającymi spójność i ciągłość działań podejmowanych dla osiągnięcia swych celów, przy jednoczesnym poszanowaniu i wzmacnianiu *acquis communautaire*.

Unia w szczególności zapewnia spójność działań podejmowanych za granicą jako całości w ramach polityki zewnętrznej i bezpieczeństwa oraz polityki gospodarczej i rozwoju. Rada i Komisja są odpowiedzialne za zapewnienie tej spójności. Zapewniają one realizację tych polityk, zgodnie ze swymi uprawnieniami.

Artykuł 4 [D]

Rada Europejska stymuluje rozwój Unii i określa ogólne kierunki jej polityki.

W skład Rady Europejskiej wchodzi szefowie państw lub rządów państw członkowskich i Przewodniczący Komisji. Towarzyszą im ministrowie spraw zagranicznych państw członkowskich i jeden członek Komisji. Rada Europejska zbiera się co najmniej dwa razy w roku, pod przewodnictwem szefa państwa lub rządu państwa członkowskiego, które przewodniczy Radzie.

Rada Europejska składa Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie po każdym swoim posiedzeniu i roczne, pisemne sprawozdanie o postępie osiągniętym przez Unię.

Artykuł 5 [E]

Parlament Europejski, Rada, Komisja i Trybunał Sprawiedliwości oraz Trybunał Obrachunkowy wykonują swoje uprawnienia zgodnie z warunkami i w celach przewidzianych, z jednej strony, w postanowieniach Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie i późniejszych traktatów oraz aktów zmieniających i uzupełniających je oraz, z drugiej strony, postanowieniami niniejszego Traktatu.

Artykuł 6 [F]

1. Unia opiera się na zasadach wolności, demokracji, poszanowaniu praw człowieka i fundamentalnych swobód oraz poszanowania prawa, które to zasady są wspólne dla Państw Członkowskich.
2. Unia przestrzega podstawowych praw zagwarantowanych w Europejskiej Konwencji Ochrony Praw Człowieka i Podstawowych Wolności podpisanej w Rzymie 4 listopada 1950 roku i prawa wynikające z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich, jako ogólne zasady prawa Wspólnoty.
3. Unia zapewnia poszanowanie tożsamości narodowych Państw Członkowskich.
4. Unia zapewnia sobie środki konieczne do osiągnięcia swoich celów i prowadzenia swoich kierunków działania.

Artykuł 7 [F. 1]

1. Zebranie Rady w składzie głów państw lub szefów rządów, działając na zasadzie jednomyślnej decyzji w odpowiedzi na wniosek jednej trzeciej Państw Członkowskich lub Komisji i po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego może stwierdzić zaistnienie poważnego i uporczywego naruszenia przez Państwo Członkowskie zasad wspomnianych w Artykule 6. 1, po uprzednim zwróceniu się do rządu danego Państwa Członkowskiego o przedstawienie jego uwag.
2. Jeżeli stwierdzenie takie miało miejsce, wówczas Rada działając większością kwalifikowaną może postanowić o zawieszeniu niektórych praw wynikających z zastosowania postanowień niniejszego Traktatu do danego Państwa Członkowskiego, włącznie z prawem do głosowania przedstawiciela rządu tego Państwa w Radzie. Czyniąc to, Rada weźmie pod uwagę możliwe konsekwencje takiego zawieszenia w prawach i obowiązkach osób fizycznych i prawnych. Obowiązki tego Państwa Członkowskiego przewidziane postanowieniami niniejszego Traktatu są w każdym przypadku nadal wiążące dla tego Państwa.
3. Rada działając większością kwalifikowaną może z czasem podjąć decyzję zmiany lub uchylecia środków podjętych na mocy ustępu 2 w odpowiedzi na zmiany w sytuacji, która doprowadziła do ich przyjęcia.
4. Dla celów niniejszego Artykułu, Rada będzie działać bez uwzględnienia głosu przedstawiciela rządu tego Państwa Członkowskiego. Powstrzymanie się od głosowania przez członków obecnych osobiście lub reprezentowanych nie może zapobiec przyjęciu decyzji, wskazanych w ustępie 1. Większość kwalifikowana zostanie określona jako taka sama część ważonych głosów zainteresowanych członków Rady, co określona postanowieniami Artykułu 205. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Niniejszy ustęp ma zastosowanie także w wypadku, gdy prawo do głosowania zostaje zawieszona na mocy postanowień ustępu 2.

5. Dla celów niniejszego Artykułu, Parlament Europejski działa większością dwóch trzecich oddanych głosów, reprezentujących większość jego członków.

TYTUŁ II
**POSTANOWIENIA UZUPEŁNIAJĄCE TRAKTAT USTANAWIAJĄCY
EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ W CELU
USTANOWIENIA WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ**

Artykuł 8 [G]

Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą zmienia się zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu, w celu ustanowienia Wspólnoty Europejskiej.

A - W całym Traktacie:

1) Określenie "Europejska Wspólnota Gospodarcza" zastępuje się określeniem "Wspólnota Europejska".

B - W Części Pierwszej "Zasady":

2) Artykuł 2 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 2

Zadaniem Wspólnoty jest, poprzez ustanowienie wspólnego rynku i unii gospodarczo-walutowej oraz realizację wspólnych polityk lub działań określonych w artykułach 3 i 3a, popieranie w całej Wspólnocie harmonijnego, zrównoważonego rozwoju działań gospodarczych, trwałego i nieinflacyjnego rozwoju z poszanowaniem środowiska naturalnego, wysokiego stopnia zbieżności działań gospodarczych, wysokiego poziomu zatrudnienia i opieki społecznej, podnoszenia stopy życiowej i jakości życia, spójności ekonomicznej i społecznej oraz solidarności pomiędzy państwami członkowskimi. "

3) Artykuł 3 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 3

Dla osiągnięcia celów wymienionych w artykule 2, działania Wspólnoty, w oparciu o postanowienia niniejszego Traktatu i zgodnie z określonym w nim harmonogramem obejmują:

- a) zniesienie pomiędzy Państwami Członkowskimi opłat celnych i ograniczeń ilościowych w imporcie i eksporcie towarów, a także innych środków odnoszących taki sam skutek;
- b) wspólną politykę handlową;
- c) rynek wewnętrzny charakteryzujący się zniesieniem pomiędzy państwami członkowskimi przeszkód w swobodnym przepływie towarów, osób, usług i kapitału;
- d) środki dotyczące wjazdu i poruszania się osób po rynku wewnętrznym, zgodnie z postanowieniami artykułu 100c;
- e) wspólną politykę w zakresie rolnictwa i rybołówstwa;
- f) wspólną politykę w zakresie transportu;
- g) system zapewniający, że konkurencja w ramach rynku wewnętrznego nie ulegnie zakłóceniu;
- h) zbliżenie prawodawstwa państw członkowskich w stopniu koniecznym dla

funkcjonowania wspólnego rynku;

- i) politykę dotyczącą spraw społecznych obejmującą Europejski Fundusz Społeczny;
- j) wzmacnianie spójności ekonomicznej i społecznej;
- k) politykę w zakresie środowiska naturalnego;
- l) wzmacnianie konkurencyjności przemysłu Wspólnoty;
- m) wspieranie badań naukowych i rozwoju techniki;
- n) zachęcanie do ustanawiania i rozwoju sieci transeuropejskich;
- o) przyczynianie się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia;
- p) stwarzanie warunków dla podnoszenia jakości edukacji i szkolenia oraz pełnego rozwoju kultur państw członkowskich;
- q) politykę dotyczącą współpracy w zakresie rozwoju;
- r) stowarzyszanie z krajami i terytoriami zamorskimi w celu osiągnięcia wzrostu obrotów handlowych i wspólnego wspierania rozwoju gospodarczo- społecznego;
- s) przyczynianie się do wzmocnienia ochrony konsumenta;
- t) środki w dziedzinach energii, ochrony obywateli i turystyki. "

4) Dodaje się następujący artykuł:

"Artykuł 3a

1. Dla osiągnięcia celów wymienionych w artykule 2, działania Państw Członkowskich i Wspólnoty obejmują, w oparciu o postanowienia niniejszego Traktatu i zgodnie z określonym w nim harmonogramem, przyjęcie polityki gospodarczej opartej na ścisłej koordynacji polityk gospodarczych państw członkowskich, rynku wewnętrznym i określeniu wspólnych celów oraz prowadzonej zgodnie z zasadą gospodarki wolnorynkowej i wolnej konkurencji.

2. Równoległe z powyższym, w oparciu o postanowienia niniejszego Traktatu i zgodnie z określonym w nim harmonogramem i procedurami, działania te obejmują nieodwołalne ustalenie kursów wymiany walut, prowadzące do ustanowienia wspólnej waluty, ECU, zdefiniowanie i prowadzenie jednolitej polityki pieniężnej i polityki kursów wymiany walut, których głównym celem jest utrzymanie stabilności cen, oraz, bez naruszania tego celu, wspieranie ogólnej polityki gospodarczej Wspólnoty, zgodnie z zasadą gospodarki wolnorynkowej i wolnej konkurencji.

3. Powyższe działania państw członkowskich i Wspólnoty zakładają poszanowanie następujących, kluczowych zasad: stabilności cen, zdrowych finansów publicznych i stosunków pieniężnych oraz stabilnego bilansu płatniczego. "

5) Dodaje się następujący artykuł:

"Artykuł 3b

Wspólnota działa w ramach uprawnień przyznanych jej niniejszym Traktatem i celów w nim wyznaczonych.

W zakresie, który nie podlega jej wyłącznej kompetencji, Wspólnota podejmuje działania, zgodnie z zasadą subsydiarności, tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele proponowanych działań nie mogą być zrealizowane w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast, z uwagi na skalę lub skutki proponowanych działań, mogą zostać lepiej zrealizowane przez

Wspólnotę.

Zadanie Wspólnoty nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów określonych w niniejszym Traktacie. "

6) Artykuł 4 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 4

1. Wykonanie zadań powierzonych Wspólnocie zapewniają następujące instytucje:

- PARLAMENT EUROPEJSKI,
- RADA,
- KOMISJA,
- TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI,
- TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY.

Każda z nich działa w zakresie uprawnień przyznanych jej niniejszym Traktatem.

2. Radę i Komisję wspiera Komitet Ekonomiczno- Społeczny i Komitet Regionów, które pełnią funkcje doradcze. "

7) Dodaje się następujące artykuły:

"Artykuł 4a

Zgodnie z procedurami określonymi w niniejszym Traktacie, ustanawia się Europejski System Banków Centralnych (zwany dalej "ESBC") i Europejski Bank Centralny (zwany dalej "EBC"); działające w granicach uprawnień przyznanych im tym Traktatem i załączonym do niego Statutem ESBC i EBC (zwanym dalej "Statutem ESBC").

Artykuł 4b

Niniejszym ustanawia się Europejski Bank Inwestycyjny, działający w zakresie uprawnień przyznanych mu tym Traktatem i załączonym do niego Statutem. "

8) Skreśla się artykuł 6. Artykuł 7 otrzymuje numer 6. Jego drugi akapit otrzymuje następujące brzmienie:

"Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c, może uchwalić przepisy prawne zapobiegające takiej dyskryminacji. "

9) Artykuły 8, 8a, 8b i 8c otrzymują odpowiednio numery 7, 7a, 7b i 7c.

C - Dodaje się następującą część:

CZEŚĆ DRUGA

OBYWATELSTWO UNII

Artykuł 8

1. Niniejszym ustanawia się obywatelstwo Unii.

Każda osoba posiadająca obywatelstwo państwa członkowskiego staje się obywatelem Unii.

2. Obywatele Unii korzystają z praw ustanowionych niniejszym Traktatem i podlegają obowiązkom w nim określonym.

Artykuł 8a

1. Każdy obywatel ma prawo do swobodnego poruszania się i przebywania na obszarze Państw Członkowskich, z uwzględnieniem ograniczeń i warunków określonych niniejszym Traktatem i decyzjami wprowadzającymi go w życie.

2. Rada może podjąć postanowienia mające na celu ułatwienie korzystania z praw

określonych w paragrafie 1; o ile niniejszy Traktat nie stanowi inaczej, Rada decyduje jednomyślnie, na wniosek Komisji i po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 8b

1. Każdy obywatel Unii, zamieszkały na terenie państwa członkowskiego, którego nie jest obywatelem, posiada prawo do głosowania i kandydowania w wyborach samorządowych w państwie członkowskim, na którego terenie przebywa, na takich samych zasadach, jak obywatele tego państwa. Prawo to będzie wykonywane zgodnie ze szczegółowymi ustaleniami przyjętymi przed 31 grudnia 1994 roku przez Radę działającą jednomyślnie, na wniosek Komisji i po konsultacji opinii Parlamentu Europejskiego; ustalenia te mogą przewidywać derogacje uzasadnione problemami specyficznymi dla danego państwa członkowskiego.

2. Bez wpływu na zastosowanie artykułu 138. 3 i przyjętych przepisów dla jego wprowadzenia, każdy obywatel Unii zamieszkały na terenie państwa członkowskiego, którego nie jest obywatelem, posiada prawo głosowania i kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego w państwie członkowskim, na którego terenie przebywa, na takich samych zasadach, jak obywatele tego państwa. Prawo to będzie wykonywane zgodnie ze szczegółowymi ustaleniami przyjętymi przed 31 grudnia 1993 roku przez Radę działającą jednomyślnie, na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego; ustalenia te mogą przewidywać derogacje uzasadnione problemami specyficznymi dla danego państwa członkowskiego.

Artykuł 8c

Każdy obywatel Unii przebywający na obszarze kraju trzeciego, w którym państwo członkowskie, którego są obywatelami, nie posiada swojego przedstawicielstwa, ma prawo do ochrony przez władze dyplomatyczne lub konsularne każdego innego państwa członkowskiego na takich samych warunkach, jak obywatele tego państwa.

Artykuł 8d

Każdy obywatel Unii ma prawo składać petycje do Parlamentu Europejskiego, zgodnie z artykułem 138d.

Każdy obywatel Unii może zwracać się do rzecznika praw obywatelskich, ustanowionego zgodnie z artykułem 138e.

Artykuł 8e

Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania postanowień niniejszej części przed 31 grudnia 1993 roku, a później będzie je składać co trzy lata. To sprawozdanie będzie uwzględniało rozwój Unii.

Na tej podstawie i bez wpływu na zastosowanie innych postanowień niniejszego Traktatu Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, może przyjąć postanowienia wzmacniające lub uzupełniające prawa określone w niniejszej części, których przyjęcie zaleci państwom członkowskim, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. "

D - Część drugą i trzecią grupuje się pod następującym tytułem:

"CZEŚĆ TRZECIA

POLITYKA WSPÓLNOTY"

i w tej części:

10) Pierwsze zdanie artykułu 49 otrzymuje następujące brzmienie:

"Natychmiast po wejściu w życie niniejszego Traktatu, Rada, postępując zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, wydaje dyrektywy lub stosuje rozporządzenia określające środki konieczne do stopniowej realizacji swobodnego przepływu pracowników, zgodnie, zwłaszcza, z postanowieniami artykułu 48. "

11) W artykule 54 punkt 2 otrzymuje następujące brzmienie:

"2. Celem wprowadzenia w życie tego ogólnego programu działań lub, w przypadku braku takiego programu, celem osiągnięcia danego etapu realizacji swobody podejmowania działalności gospodarczej w określonej dziedzinie Rada, postępując zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym, działa przy pomocy dyrektyw. "

12) W artykule 56 paragraf (2) otrzymuje następujące brzmienie:

"2. Przed końcem okresu przejściowego, Rada działając jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, wydaje dyrektywy dotyczące koordynacji wymienionych powyżej ustaw i innych przepisów prawnych i administracyjnych. Jednak po zakończeniu drugiego etapu Rada, postępując zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b, będzie wydawać dyrektywy w celu skoordynowania tych przepisów, które w każdym państwie członkowskim stanowią treść rozporządzeń i innych przepisów administracyjnych.
"

13) Artykuł 57 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 57

1. Aby ułatwić podejmowanie i prowadzenie działalności osobom pracującym na własny rachunek, Rada, postępując zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b, wydaje dyrektywy odnośnie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadanych kwalifikacji.

2. W tym samym celu, Rada, przed zakończeniem okresu przejściowego, wyda dyrektywy mające na celu koordynację ustaw i innych przepisów prawnych lub administracyjnych państw członkowskich w kwestii podejmowania i prowadzenia działalności przez osoby pracujące na własny rachunek. Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, podejmuje decyzje odnośnie dyrektyw, których zastosowanie spowoduje, chociaż w jednym państwie członkowskim, zmianę istniejących zasad prawnych regulujących kwestie zawodowe w zakresie szkolenia i warunków dostępu osób fizycznych do zawodu. W innych przypadkach Rada postępuje zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b.

3. W odniesieniu do zawodów medycznych i pokrewnych oraz farmaceutycznych stopniowe znoszenie ograniczeń zależy od koordynacji warunków ich

wykonywania w różnych państwach członkowskich. "

14) Tytuł Rozdziału 4 otrzymuje następujące brzmienie:

"Rozdział 4

Kapitał i płatności"

15) Dodaje się następujące artykuły:

"Artykuł 73a

Z dniem 1 stycznia 1994 r. , artykuły 67 do 73 zastępuje się artykułami 73b- 73g.

Artykuł 73b

1. W ramach postanowień niniejszego Rozdziału wszelkie ograniczanie przepływu kapitału pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi a krajami trzecimi jest zabronione.

2. W ramach postanowień niniejszego Rozdziału, wszelkie ograniczanie płatności pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi i krajami trzecimi jest zabronione.

Artykuł 73c

1. Postanowienia artykułu 73b nie naruszają żadnych ograniczeń istniejących w stosunku do krajów trzecich na dzień 31 grudnia 1993 roku na mocy prawa krajowego lub Wspólnoty, w zakresie przepływu kapitału do lub z krajów trzecich, związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie inwestycji bezpośrednich łącznie z inwestycjami w nieruchomości, świadczeniem usług finansowych lub dopuszczaniem papierów wartościowych na rynki kapitałowe.

2. Dążąc do osiągnięcia jak największej swobody przepływu kapitału pomiędzy państwami członkowskimi a krajami trzecimi i nie naruszając postanowień innych rozdziałów niniejszego Traktatu, Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji, może przedsięwziąć środki co do przepływu kapitału do i z krajów trzecich, związanego z inwestycjami bezpośrednimi - łącznie z inwestycjami w nieruchomości - w kwestiach podejmowania działalności gospodarczej, świadczenia usług finansowych lub dopuszczania papierów wartościowych do rynków kapitałowych. Przy podejmowaniu środków, określonych w niniejszym punkcie, stanowiących, w świetle prawa Wspólnoty, krok wstecz na drodze do liberalizacji przepływu kapitału do lub z krajów trzecich, wymagana jest jednomyślność.

Artykuł 73d

1. Postanowienia artykułu 73b nie naruszają prawa państw członkowskich do:

a) stosowania odpowiednich przepisów swoich ustaw podatkowych rozróżniających podatników ze względu na ich sytuację wynikającą z miejsca zamieszkania lub miejsca zainwestowania kapitału;

b) podejmowania niezbędnych środków zapobiegających naruszaniu praw i przepisów krajowych, zwłaszcza w sferze podatkowej i nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami finansowymi, oraz ustalania procedur zgłaszania przepływu kapitałów dla celów administracyjnych lub informacji statystycznej, lub podejmowania środków niezbędnych dla utrzymania porządku i bezpieczeństwa

publicznego.

2. Postanowienia niniejszego Rozdziału nie naruszają możliwości stosowania, zgodnych z niniejszym Traktatem, ograniczeń prawa prowadzenia działalności gospodarczej.
3. Środki i procedury określone w punktach 1 i 2 nie będą oznaczać arbitralnego wprowadzania różnic lub ukrytego ograniczania swobodnego przepływu kapitału i płatności, określonego w artykule 73b.

Artykuł 73e

W drodze derogacji artykułu 73b, państwa członkowskie, które na dzień 31 grudnia 1993 r. korzystają z derogacji na podstawie obowiązującego prawa Wspólnoty, są uprawnione do utrzymania ograniczeń w przepływie kapitału, sankcjonowanych derogacjami istniejącymi tego dnia, najdłużej do 31 grudnia 1995 r.

Artykuł 73f

Jeżeli, w wyjątkowych okolicznościach, przepływ kapitału do lub z krajów trzecich powoduje, lub może spowodować, poważne trudności w funkcjonowaniu unii gospodarczo-walutowej, Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji i po konsultacji z EBC, może podjąć środki bezpieczeństwa odnośnie krajów trzecich na okres nie przekraczający sześciu miesięcy, jeżeli takie środki są absolutnie niezbędne.

Artykuł 73g

1. Jeżeli, w przypadkach przewidzianych w artykule 228a, działania Wspólnoty uważane są za niezbędne, Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą artykułem 228a, może niezwłocznie podjąć, w stosunku do krajów trzecich, niezbędne środki co do przepływu kapitału i płatności.

2. Bez wpływu na zastosowanie artykułu 224 i o ile Rada nie podjęła środków wynikających z punktu 1, państwo członkowskie, z poważnych powodów politycznych lub nagłych przyczyn, może podjąć przeciwko krajowi trzeciemu jednostronne środki dotyczące przepływu kapitału i płatności. Komisja i pozostałe państwa członkowskie będą informowane o takich środkach najpóźniej w dniu ich wejścia w życie.

Rada, na wniosek Komisji, może podjąć kwalifikowaną większością głosów decyzję o zmianie lub uchyleniu takich środków przez dane państwo członkowskie. Przewodniczący Rady informuje Parlament Europejski o każdej decyzji podjętej przez Radę.

Artykuł 73h

Do 1 stycznia 1994 r. stosuje się następujące postanowienia:

1) Każde państwo członkowskie zezwala na dokonywanie, w walucie państwa członkowskiego, na terenie którego przebywa wierzyciel lub beneficjent, wszelkich płatności związanych z przepływem towarów, usług lub kapitału oraz wszelkich transferów kapitału i dochodów, w stopniu, w jakim przepływ towarów, usług, kapitału i osób pomiędzy państwami członkowskimi został zliberalizowany na podstawie niniejszego Traktatu.

Państwa członkowskie deklarują gotowość podjęcia liberalizacji płatności w stopniu przekraczającym postanowienie poprzedniego ustępu, o ile pozwala na to ich sytuacja gospodarcza, a zwłaszcza stan bilansu płatniczego.

2) Jeżeli przepływ towarów, usług i kapitału jest ograniczony jedynie przez restrykcje w związanych z nimi płatnościach, restrykcje te będą stopniowo znoszone przez odpowiednie stosowanie postanowień niniejszego rozdziału i rozdziałów odnoszących się do zniesienia ograniczeń ilościowych i do liberalizacji usług.

3) Państwa członkowskie podejmują się nie wprowadzać pomiędzy sobą żadnych nowych ograniczeń w zakresie transferów związanych z transakcjami niewidocznymi, wymienionymi w Aneksie III do niniejszego Traktatu. Istniejące ograniczenia będzie się stopniowo znosić, zgodnie z postanowieniami artykułów 63 - 65, jes li zniesienia tego nie regulują postanowienia punktów 1 i 2 lub inne postanowienia niniejszego rozdziału.

4) W razie potrzeby państwa członkowskie konsultują się wzajemnie co do środków, jakie muszą zostać podjęte dla umożliwiania dokonywania płatności i transferów wymienionych w tym artykule; środki takie nie mogą stać na przeszkodzie w osiągnięciu celów określonych w niniejszym Traktacie. "

16) Artykuł 75 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 75

1. W celu wprowadzenia w życie artykułu 74 i z uwagi na charakterystyczne cechy transportu Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c i po zasięgnięciu opinii z Komitetu Ekonomiczno- Społecznego określi:

a) wspólne zasady dotyczące międzynarodowego transportu do lub z obszaru państwa członkowskiego lub tranzytu przez obszar jednego lub więcej państw członkowskich;

b) warunki, na jakich przewoźnicy nie mający stałej siedziby w państwie członkowskim mogą wykonywać usługi transportowe na obszarze państwa członkowskiego;

c) środki zwiększające bezpieczeństwo transportu;

d) wszelkie inne odpowiednie postanowienia.

2. Postanowienia przewidziane w punktach a) i b) paragrafu 1 zostaną podjęte w okresie przejściowym.

3. W drodze derogacji procedury przewidzianej przez paragraf 1, postanowienia dotyczące zasad regulujących transport, jes li zasady te mogłyby mieć poważny wpływ na poziom życia i zatrudnienie na określonych obszarach oraz na funkcjonowanie infrastruktury transportu, Rada podejmuje jednomyślnie, na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno- Społecznego. Rada bierze tu pod uwagę potrzebę przystosowania się do rozwoju gospodarczego, wynikającego z ustanowienia wspólnego rynku. "

17) W części trzeciej tytuł tytułu I otrzymuje następujące brzmienie:

"TYTUŁ V

**WSPÓLNE ZASADY KONKURENCJI, OPODATKOWANIA I
ZBLIŻANIA USTAWODAWSTW"**

18) W artykule 92 paragraf 3:

- dodaje się następujący punkt:

"d) pomoc we wspieraniu kultury i ochronie dziedzictwa kulturowego, jeżeli pomoc taka nie wpływa na warunki handlu i konkurencję we Wspólnocie w sposób sprzeczny ze wspólnym interesem. "

- dotychczasowy punkt d) staje się punktem e).

19) Artykuł 94 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 94

Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, może wydać odpowiednie rozporządzenia odnośnie stosowania artykułów 92 i 93, a w szczególności może określić warunki, w których stosuje się artykuł 93 paragraf 2 i rodzaje pomocy nie objęte tą procedurą. "

20) Artykuł 99 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 99

Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, przyjmuje postanowienia odnośnie harmonizacji przepisów prawnych dotyczących podatków obrotowych, opłat akcyzowych i innych form pośredniego opodatkowania, w stopniu, w jakim harmonizacja ta jest konieczna do zapewnienia ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego w terminie określonym w artykule 7a. "

21) Artykuł 100 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 100

Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, wydaje dyrektywy co do zbliżania takich ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych państw członkowskich, które bezpośrednio wpływają na ustanowienie lub funkcjonowanie wspólnego rynku. "

22) W artykule 100a paragraf 1 otrzymuje następujące brzmienie:

"1. W drodze derogacji artykułu 100 i jes li niniejszy Traktat nie stanowi inaczej, następujące postanowienia stosują się przy osiąganiu celów określonych w artykule 7a. Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b i po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, podejmuje środki mające na celu zbliżanie tych przepisów ustaw, rozporządzeń i aktów administracyjnych państw członkowskich, których celem jest ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. "

23) Dopisuje się następujący artykuł:

"Artykuł 100c

1. Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego określa kraje trzecie, których obywatele muszą posiadać wizę przekraczając zewnętrzne granice państw członkowskich.

2. Jednakże, w wypadku wyjątkowej sytuacji w kraju trzecim, grożącej nagłym napływem obywateli tego kraju do Wspólnoty, Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na zalecenie Komisji, może wprowadzić na okres nie dłuższy

niż sześć miesięcy obowiązek wizowy dla obywateli tego kraju. Obowiązek wizowy ustanowiony na podstawie niniejszego paragrafu może zostać rozszerzony zgodnie z paragrafem 1.

3. Od 1 stycznia 1996 r. , Rada podejmuje decyzję wymienioną w paragrafie 1 kwalifikowaną większością głosów. Przed tym terminem, Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, podejmuje środki wprowadzające jednolitą procedurę wizową.

4. W zakresie spraw wymienionych w niniejszym artykule Komisja rozpatruje każdą prośbę państwa członkowskiego o przedłożenie wniosku Radzie.

5. Niniejszy artykuł nie narusza obowiązków ciążących na państwach członkowskich w zakresie utrzymania porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego.

6. Niniejszy artykuł stosuje się do innych spraw, jeśli zostanie podjęta taka decyzja na podstawie artykułu K. 9 postanowień Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczących współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, zgodnie z warunkami głosowania określonymi w tym samym czasie.

7. Postanowienia konwencji obowiązujących pomiędzy państwami członkowskimi, regulujące sprawy objęte niniejszym artykułem, pozostają w mocy dopóki ich treść nie zostanie zastąpiona dyrektywami lub środkami zastosowanymi na podstawie niniejszego artykułu. "

24) Dodaje się następujący artykuł:

"Artykuł 100d

Komitet Koordynacyjny, w skład którego wchodzi wyżsi funkcjonariusze, powołani na podstawie artykułu K. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, pomaga, z zastrzeżeniem postanowień naruszając postanowień artykułu 151, w przygotowaniu postępowania Rady w zakresie wymienionym w artykule 100c. "

25) W tytule II części trzeciej rozdziały 1, 2 i 3 otrzymują następujące brzmienie:

"TYTUŁ VI

POLITYKA GOSPODARCZA I WALUTOWA

Rozdział 1

Polityka gospodarcza

Artykuł 102a

Państwa członkowskie prowadzą swoją politykę gospodarczą mając na względzie współdziałanie w osiągnięciu celów Wspólnoty zdefiniowanych w artykule 2, w ramach ogólnych wytycznych określonych w artykule 103 paragraf 2. Państwa członkowskie i Wspólnota działają zgodnie z zasadą gospodarki wolnorynkowej i wolnej konkurencji, sprzyjając efektywnemu podziałowi zasobów i zgodnie z zasadami określonymi w artykule 3a.

Artykuł 103

1. Państwa członkowskie uznają swoją politykę gospodarczą za przedmiot wspólnego zainteresowania i koordynują je w ramach Rady, zgodnie z postanowieniami artykułu 102a.

2. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na zalecenie Komisji,

sporządza projekt ogólnych wytycznych polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty oraz składa sprawozdanie Radzie Europejskiej.

Rada Europejska, działając na podstawie sprawozdania Rady, opracowuje wniosek dotyczący ogólnych wytycznych polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty.

Na podstawie tego wniosku Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, przyjmuje zalecenie określające te ogólne wytyczne. Rada przedstawia swoje zalecenie Parlamentowi Europejskiemu.

3. Aby zapewnić ściślejszą koordynację polityki gospodarczej i trwałą zbieżność działań gospodarczych państw członkowskich, Rada, na podstawie sprawozdań przedłożonych przez Komisję, kontroluje rozwój gospodarczy w każdym państwie członkowskim i we Wspólnocie oraz zgodność polityk gospodarczych z ogólnymi wytycznymi określonymi w paragrafie 2, a także regularnie dokonuje wszechstronnej oceny.

W celu zapewnienia tego wielostronnego nadzoru państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące istotnych środków podjętych przez nie w sferze ich polityki gospodarczej i inne informacje, które uznają za konieczne.

4. Jeżeli stwierdzono, zgodnie z procedurą określoną w paragrafie 3, że polityka gospodarcza państwa członkowskiego nie jest zgodna z ogólnymi wytycznymi określonymi w paragrafie 2 lub stanowi zagrożenie dla właściwego funkcjonowania unii gospodarczo-walutowej, Rada, działając kwalifikowaną większością głosów na zalecenie Komisji, może wydać danemu państwu członkowskiemu konieczne zalecenia. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji, może zdecydować o podaniu swoich zaleceń do wiadomości publicznej.

Przewodniczący Rady i Komisja składają Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie z rezultatów wielostronnego nadzoru. Przewodniczący Rady może zostać poproszony o stawienie się przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego, jeżeli Rada podała swoje zalecenia do wiadomości publicznej.

5. Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c, może ustalić szczegółowe zasady procedury wielostronnego nadzoru, przewidzianego w paragrafie 3 i 4 niniejszego artykułu.

Artykuł 103a

1. Nie naruszając żadnej procedury przewidzianej niniejszym Traktatem, Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji, może zdecydować o środkach odpowiednich do sytuacji gospodarczej, zwłaszcza jeśli powstają poważne trudności w podaży pewnych produktów.

2. Jeżeli państwo członkowskie przechodzi trudności lub jest poważnie zagrożone trudnościami wynikającymi z wyjątkowych okoliczności, na które nie ma wpływu, Rada działając jednomyślnie, na wniosek Komisji, może przyznać, na określonych warunkach, pomoc finansową Wspólnoty takiemu państwu członkowskiemu. Jeżeli poważne trudności są spowodowane klęskami żywiołowymi, Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością głosów. Przewodniczący Rady informuje Parlament Europejski o podjętych decyzjach.

Artykuł 104

1. Stwarzanie możliwości przekraczania stanu rachunków lub jakiegokolwiek inne formy kredytu EBC lub banków centralnych państw członkowskich (zwanym dalej "narodowymi bankami centralnymi") na rzecz instytucji lub organów Wspólnoty, władz centralnych, regionalnych, lokalnych lub innych władz publicznych, instytucji lub przedsiębiorstw publicznych państw członkowskich są zabronione; zabroniony jest również bezpośredni zakup od nich przez EBC lub narodowe banki centralne instrumentów zadłużenia.

2. Paragrafu 1 nie stosuje się do publicznych instytucji kredytowych, które w ramach zapewniania rezerw przez banki centralne będą traktowane są przez EBC i narodowe banki centralne tak samo jak prywatne instytucje kredytowe.

Artykuł 104a

1. Podejmowanie jakichkolwiek działań, nie poprzedzonych gruntownym rozważeniem, zapewniających uprzywilejowany dostęp instytucji lub organów Wspólnoty, władz centralnych, regionalnych, lokalnych lub innych władz, instytucji lub przedsiębiorstw państwowych państw członkowskich do instytucji finansowych jest zabronione.

2. Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c, precyzuje przed 1 stycznia 1994 r. definicje potrzebne do zastosowania zakazu określonego w paragrafie 1.

Artykuł 104b

1. Wspólnota nie jest odpowiedzialna za zobowiązania i nie przyjmuje zobowiązań władz centralnych, regionalnych, lokalnych lub innych władz, instytucji lub przedsiębiorstw państwowych żadnego z państw członkowskich; postanowienie to nie narusza wzajemnych gwarancji finansowych wspólnej realizacji określonego projektu. państwo członkowskie nie jest odpowiedzialne i nie przyjmuje zobowiązań władz centralnych, regionalnych, lokalnych lub innych władz, instytucji lub przedsiębiorstw państwowych innego państwa członkowskiego; postanowienie to nie narusza wzajemnych gwarancji finansowych wspólnej realizacji określonego projektu.

2. W razie potrzeby Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c, może precyzować definicje w celu zastosowania zakazów określonych w artykule 104 i niniejszym.

Artykuł 104c

1. Rządy państw członkowskich będą unikać nadmiernego deficytu budżetowego.

2. Komisja kontroluje zmiany sytuacji budżetowej i wysokość długu publicznego w państwach członkowskich, badając, czy nie dochodzi do rażących błędów. W szczególności, bada ona przestrzeganie dyscypliny budżetowej stosując następujące kryteria:

a) czy stosunek planowanego lub rzeczywistego deficytu do produktu krajowego brutto przekracza wartości bazowej, chyba że

- stosunek ten, znacznie i stale malejąc, osiągnął poziom zbliżony do wartości bazowej, lub

- przekroczenie wartości bazowej ma charakter wyjątkowy i tymczasowy i

stosunek pozostaje zbliżony do wartości bazowej;

b) czy stosunek zadłużenia publicznego do produktu krajowego brutto nie przekracza wartości bazowej, chyba że stosunek ten maleje w wystarczającym stopniu i zbliża się do wartości bazowej w zadowalającym tempie.

Wartości bazowe są określone w Protokole w sprawie procedury stosowanej w wypadku nadmiernego deficytu, załączonym do niniejszego Traktatu.

3. Jeżeli państwo członkowskie nie spełnia wymagań postawionych przez oba te kryteria lub jedno z nich, Komisja przygotowuje sprawozdanie. W sprawozdaniu tym Komisja bierze też pod uwagę, czy deficyt budżetowy przekracza publiczne wydatki inwestycyjne i uwzględnia wszelkie inne istotne czynniki, łącznie ze średniookresową sytuacją gospodarczo- budżetową państwa członkowskiego.

Komisja może także sporządzić sprawozdanie, jeśli uważa, że pomimo spełnienia wymogów określonych przez te kryteria, w państwie członkowskim istnieje niebezpieczeństwo nadmiernego deficytu.

4. Komitet przewidziany artykułem 109c opiniuje sprawozdanie Komisji.

5. Jeżeli Komisja uznaje, że w państwie członkowskim występuje lub może wystąpić nadmierny deficyt, przekazuje swoją opinię Radzie.

6. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na zalecenie Komisji, uwzględniając wszelkie ewentualne uwagi państwa członkowskiego, po wszechstronnym oszacowaniu ustala, czy występuje nadmierny deficyt.

7. W razie stwierdzenia nadmiernego deficytu, zgodnie z paragrafem 6, Rada wydaje danemu państwu członkowskiemu zalecenia mające na celu wyjście z takiej sytuacji w podanym terminie. Z zastrzeżeniem paragrafu 8 zalecenia te nie zostają podane do wiadomości publicznej.

8. W razie ustalenia, że w podanym terminie nie podjęto skutecznych działań w odpowiedzi na jej zalecenia, Rada może podać zalecenia do wiadomości publicznej.

9. Jeżeli państwo członkowskie uporczywie nie stosuje się do zaleceń Rady, Rada może powiadomić to państwo o konieczności podjęcia przez nie, w określonym terminie, środków mających zmniejszyć deficyt, w stopniu uznanym przez nią za konieczny dla naprawienia sytuacji.

W takim przypadku Rada może zażądać od danego państwa członkowskiego składania w określonych terminach sprawozdań, tak by mogła ocenić działanie dostosowawcze tego państwa członkowskiego.

10. Prawa do podjęcia działań przewidzianych w artykułach 169 i 170 nie mogą być wykonywane w ramach paragrafów 1 do 9 niniejszego artykułu.

11. Dopóty, dopóki, państwo członkowskie nie podporządkuje się decyzji podjętej na podstawie paragrafu 9, Rada może podjąć decyzję o zastosowaniu lub, w razie potrzeby, zaostreniu jednego lub więcej z następujących środków:

- zażądać od danego państwa członkowskiego opublikowania dodatkowych informacji, określonych przez Radę, przed emisją obligacji i papierów wartościowych;

- zwrócić się z prośbą do Europejskiego Banku Inwestycyjnego o zrewidowanie polityki pożyczkowej względem danego państwa członkowskiego;

- zażądać od danego państwa członkowskiego złożenia nie oprocentowanego depozytu w odpowiedniej wysokości we Wspólnocie, do czasu, gdy, zdaniem Wspólnoty, nadmierny deficyt, zostanie skorygowany;
- nałożyć kary w odpowiedniej wysokości.

Przewodniczący Rady informuje Parlament Europejski o podjętych decyzjach.

12. Rada uchyla niektóre lub wszystkie swoje decyzje wymienione w paragrafach 6 do 9 i 11, w stopniu, w jakim nadmierny deficyt w państwie członkowskim został według niej poprawiony.

Jeżeli Rada wcześniej podała zalecenia do wiadomości publicznej, natychmiast po uchyleniu decyzji podjętych na podstawie paragrafu 8, wydaje publiczne oświadczenie o tym, że nadmierny deficyt w danym państwie członkowskim przestał istnieć.

13. Decyzje określone w paragrafach 7 do 9, 11 i 12 Rada podejmuje na zalecenie Komisji, większością dwóch trzecich głosów swych członków, liczonych zgodnie z artykułem 148 paragraf 2, wyłączając głosy przedstawicieli zainteresowanego państwa członkowskiego.

14. Dalsze postanowienia co do stosowania procedury wymienionej w niniejszym artykule zawarte są w Protokole w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu, załączonym do tego Traktatu. Rada, na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i EBC, podejmuje jednomyślnie odpowiednie decyzje zastępujące wspomniany Protokół.

Z zastrzeżeniem innych postanowień niniejszego paragrafu, Rada działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, określi przed 1 stycznia 1994 r. szczegółowe zasady i definicje w celu zastosowania postanowień wspomnianego Protokołu.

Rozdział 2

Polityka pieniężna

Artykuł 105

1. Głównym celem ESBC jest utrzymywanie stabilności cen. Nie naruszając celu stabilności cen, ESBC wspiera ogólną politykę gospodarczą Wspólnoty, przyczyniając się do osiągnięcia celów Wspólnoty określonych w artykule 2. ESBC działa zgodnie z zasadą gospodarki wolnorynkowej z wolną konkurencją i wolnej konkurencji, sprzyjając efektywnemu podziałowi zasobów oraz zgodnie z zasadami określonymi w artykule 3a.

2. Do podstawowych zadań realizowanych przez ESBC należy:

- definiowanie i realizacja polityki walutowej Wspólnoty;
- przeprowadzanie operacji dewizowych zgodnie z postanowieniami artykułu 109;
- trzymanie oficjalnych rezerw dewizowych państw członkowskich i zarządzanie nimi;
- wspieranie sprawnego działania systemów płatniczych.

3. Trzeci akapit paragrafu 2 nie stanowi przeszkody w posiadaniu i zarządzaniu przez rządy państw członkowskich dewizowych środków obrotowych.

4. Opinii EBC:

- zasięga się w sprawie wszelkich proponowanych działań Wspólnoty

wchodzących w zakres jego kompetencji;

- zasięgają władze krajowe w sprawie wszelkich projektów przepisów prawnych dotyczących dziedzin podlegających jego kompetencji, ale w zakresie i na warunkach ustalonych przez Radę zgodnie z procedurą określoną w artykule 106 paragraf 6.

EBC może przekazywać opinie właściwym instytucjom lub organom Wspólnoty lub władzom krajowym, w sprawach wchodzących w zakres jego kompetencji.

5. ESBC przyczynia się do sprawnego prowadzenia polityki realizowanej przez właściwe władze, odnoszącej się do nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i do stabilności systemu finansowego.

6. Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii EBC i za zgodą Parlamentu Europejskiego, może zlecić EBC konkretne zadania odnośnie polityki dotyczącej nadzoru nad instytucjami kredytowymi i innymi instytucjami finansowymi, z wyjątkiem instytucji ubezpieczeniowych.

Artykuł 105a

1. EBC ma wyłączne prawo wydawania zgody na emisję banknotów we Wspólnocie. Banknoty takie mogą być emitowane przez EBC i narodowe banki centralne. Banknoty emitowane przez EBC i narodowe banki centralne są jedynym prawnym środkiem płatniczym we Wspólnocie.

2. Państwa członkowskie mogą emitować monety po otrzymaniu zgody EBC co do wielkości emisji. Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w paragrafie 189c i po porozumieniu z EBC, może podjąć działania harmonizujące nominały i dane techniczne wszystkich monet przeznaczonych do obiegu, w stopniu koniecznym do sprawnego ich obiegu we Wspólnocie.

Artykuł 106

1. ESBC składa się z EBC i narodowych banków centralnych.

2. ESBC posiada osobowość prawną.

3. ESBC jest kierowany przez organa decyzyjne EBC, którymi są Rada Naczelna i Zarząd.

4. Statut ESBC jest zawarty w Protokole załączonym do niniejszego Traktatu.

5. Artykuły 5. 1, 5. 2, 5. 3, 17, 18, 19. 1, 22, 23, 24, 26, 32. 2, 32. 3, 32. 4, 32. 6, 33. 1 a) i 36 Statutu ESBC mogą być zmienione przez Radę, działającą albo kwalifikowaną większością głosów, na zalecenie EBC i po zasięgnięciu opinii Komisji, albo jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii EBC. W każdym przypadku wymagana jest zgoda Parlamentu Europejskiego.

6. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i EBC, albo na zalecenie EBC i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komisji, przyjmuje postanowienia określone w artykułach 4, 5. 4, 19. 2, 20, 28. 1, 29. 2, 30. 4 i 34. 3 Statutu ESBC.

Artykuł 107

Wykonując swoje uprawnienia, zadania i obowiązki nałożone niniejszym Traktatem i Statutem ESBC, ani EBC, ani narodowe banki centralne i członkowie ich organów decyzyjnych nie będą żądać ani przyjmować instrukcji od instytucji czy organów Wspólnoty, od jakiegokolwiek rządu państwa członkowskiego ani

jakichkolwiek innych organów. Instytucje Wspólnoty, organa i rządy państw członkowskich zobowiązują się do przestrzegania tej zasady i nie dążą do wywierania wpływu na członków organów decyzyjnych EBC lub narodowych banków centralnych przy wykonywaniu ich zadań.

Artykuł 108

Każde państwo członkowskie zapewnia, najpóźniej do dnia ustanowienia ESBC, zgodność prawodawstwa krajowego, łącznie ze statutem narodowego banku centralnego, z niniejszym Traktatem i Statutem ESCB.

Artykuł 108a

1. Aby wykonać zadania powierzone ESBC, zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu i warunkami określonymi w Statucie ESBC, EBC:

- wydaje rozporządzenia w zakresie koniecznym do wykonania zadań określonych w artykule 3. 1, akapit pierwszy, artykułach 19. 1, 22 i 25. 2 Statutu ESBC i w przypadkach, które będą kreślone w aktach Rady wyszczególnionych w artykule 106 paragraf 6;

- podejmuje decyzje konieczne do wykonania zadań, powierzonych ESBC zgodnie z niniejszym Traktatem i Statutem ESBC;

- wydaje zalecenia i opinie.

2. Rozporządzenie ma ogólne zastosowanie. Obowiązuje w całości i stosuje się bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich.

Zalecenia i opinie nie posiadają mocy wiążącej.

Decyzja obowiązuje w całości tych, do których jest stosowana.

Artykuły 190 do 192 stosują się do rozporządzeń i decyzji podjętych przez EBC.

EBC może podjąć decyzje o publikowaniu swoich decyzji, zaleceń i opinii.

3. W zakresie i zgodnie z zasadami przyjętymi przez Radę na podstawie procedury określonej w artykule 106 paragraf 6, EBC jest uprawniony do nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych na przedsiębiorstwa, które nie stosują się do jego rozporządzeń i decyzji.

Artykuł 109

1. W drodze derogacji artykułu 228, Rada, działając jednomyślnie na zalecenie EBC lub Komisji i po zasięgnięciu opinii EBC, dążąc do osiągnięcia konsensusu uwzględniającego cel stabilności cenowej, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, zgodnie z procedurą zawierania umów określoną w paragrafie 3, może zawrzeć umowy formalne w sprawie systemu kursów wymiany ECU w stosunku do walut spoza Wspólnoty. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na zalecenie EBC lub Komisji i po zasięgnięciu opinii EBC, dążąc do osiągnięcia konsensusu uwzględniającego cel stabilności cen, może przyjąć lub dostosować centralne kursy ECU w systemie kursów walut lub od stosowania takich kursów odstąpić. Przewodniczący Rady informuje Parlament Europejski o przyjęciu lub dostosowaniu centralnych kursów ECU, albo o odstąpieniu od nich.

2. W razie braku wymienionego w paragrafie 1 systemu kursów walutowych w stosunku do jednej lub więcej walut spoza Wspólnoty Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na zalecenie Komisji i po zasięgnięciu opinii ECB, albo na zalecenie ECB, może określić ogólne kierunki polityki kursów

walutowych w stosunku do tych walut. Te ogólne kierunki nie stoją w sprzeczności z podstawowym celem ESBC utrzymywania stabilności cen.

3. W drodze derogacji artykułu 228, jeżeli porozumienia dotyczące kwestii reżimu walutowego lub dewizowego muszą być negocjowane przez Wspólnotę z jednym lub więcej państwami albo organizacjami międzynarodowymi, Rada, działając kwalifikowaną większością głosów na zalecenie Komisji i po zasięgnięciu opinii EBC, decyduje o ustaleniach koniecznych do negocjacji i zawarcia tych porozumień. Ustalenia te zapewniają zajęcie jednolitego stanowiska przez Wspólnotę. Komisja w pełni włączana jest do negocjacji.

Porozumienia zawarte na podstawie niniejszego paragrafu obowiązują instytucje Wspólnoty, EBC i państwa członkowskie.

4. Z zastrzeżeniem paragrafu 1 Rada, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii EBC, kwalifikowaną większością głosów decyduje o stanowisku Wspólnoty na płaszczyźnie międzynarodowej w kwestiach szczególnie istotnych dla unii gospodarczo- walutowej i, jednomyślnie, o jej reprezentacji zgodnie z podziałem uprawnień określonym w artykułach 103 i 105.

5. Nie naruszając kompetencji i porozumień Wspólnoty w zakresie unii gospodarczo- walutowej, państwa członkowskie mogą prowadzić negocjacje w ramach organów międzynarodowych i zawierać umowy międzynarodowe.

Rozdział 3

Postanowienia dotyczące instytucji

Artykuł 109a

1. W skład Rady Naczelnej EBC wchodzi członkowie Zarządu EBC i prezesi narodowych banków centralnych.

2. a) Zarząd składa się z Prezesa, Wiceprezesa i czterech członków.

b) Prezesa, Wiceprezesa i pozostałych członków Zarządu mianuje się spośród osób o uznanym autorytecie i doświadczeniu zawodowym w sferze walutowej i bankowej, za wspólną zgodą rządów Państw Członkowskich wyrażoną na szczeblu szefów państw lub szefów państw lub rządów, na zalecenie Rady, po zasięgnięciu przez nią opinii Parlamentu Europejskiego i Rady Naczelnej EBC.

Ich kadencja trwa osiem lat i nie jest odnawialna.

Tylko obywatele państw członkowskich mogą zostać członkami Zarządu.

Artykuł 109b

1. Przewodniczący Rady i członek Komisji mogą uczestniczyć, bez prawa głosu, w posiedzeniach Rady Naczelnej EBC.

Przewodniczący Rady może przedłożyć wniosek do rozważenia przez Radę Naczelną EBC.

2. Prezesa EBC zaprasza się do uczestnictwa w posiedzeniach Rady, kiedy omawia ona sprawy dotyczące celów i zadań ESBC.

3. EBC składa sprawozdanie roczne z działalności ESBC i z polityki walutowej zarówno za rok ubiegły, jak i bieżący, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji, a także Radzie Europejskiej. Prezes EBC przedstawia to sprawozdanie Radzie i Parlamentowi Europejskiemu, które na jego podstawie mogą odbywać ogólną debatę.

Prezes EBC i pozostali członkowie Zarządu, na wniosek Parlamentu Europejskiego lub z własnej inicjatywy, mogą zostać wysłuchani przez właściwe komisje Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 109c

1. Aby w pełni wspierać koordynację polityk państw członkowskich, w stopniu koniecznym do funkcjonowania rynku wewnętrznego, niniejszym ustanawia się Komitet Walutowy o charakterze doradczym.

Do jego zadań należy:

- obserwacja sytuacji walutowej i finansowej państw członkowskich i Wspólnoty oraz ogólnego systemu płatności państw członkowskich, jak również regularne składanie Radzie i Komisji sprawozdań w tych kwestiach;
- formułowanie opinii, na wniosek Rady, Komisji lub z własnej inicjatywy, do przedłożenia tym instytucjom;
- nie naruszając przepisów artykułu 151, wnoszenie wkładu do przygotowania prac Rady wymienionych w artykułach 73f, 73g, 103 paragrafy 2, 3, 4 i 5, 103a, 104a, 104b, 104c, 109e paragraf 2, 109f paragraf 6, 109h, 109i, 109j paragraf 2 i 109k paragraf 1;
- badanie, przynajmniej raz w roku, sytuacji w zakresie przepływu kapitału i swobody płatności wynikających z zastosowania niniejszego Traktatu i ze środków zastosowanych przez Radę; badanie obejmuje wszystkie środki dotyczące przepływu kapitału i płatności; Komitet składa sprawozdanie Komisji i Radzie z wyników tych badań.

Każde z państw członkowskich i Komisja wyznaczają po dwóch członków Komitetu

Walutowego.

2. Na początku trzeciego etapu ustanowiony zostanie Komitet Ekonomiczno-Finansowy. Komitet Walutowy określony w paragrafie 1 ulegnie rozwiązaniu.

Do zadań Komitetu Ekonomiczno-Finansowego należy:

- formułowanie opinii na wniosek Rady, Komisji lub z własnej inicjatywy, do przedłożenia tym instytucjom;
- obserwacja sytuacji gospodarczej i finansowej państw członkowskich i Wspólnoty oraz regularne składanie Radzie i Komisji sprawozdań w tych kwestiach, zwłaszcza na temat stosunków finansowych z krajami trzecimi i instytucjami międzynarodowymi;
- nie naruszając przepisów artykułu 151, wnoszenie wkładu do przygotowania prac Rady wymienionych w artykułach 73f, 73g, 103 paragrafy 2, 3, 4 i 5, 103a, 104a, 104b, 104c, 105 paragraf 6, 105a paragraf 2, 106 paragraf 5 i 6, 109, 109h, 109i paragrafy 2 i 3, 109k paragraf 2, 109l paragrafy 4 i 5, oraz wykonywanie innych prac doradczych i przygotowawczych wyznaczonych przez Radę;
- badanie, przynajmniej raz w roku, sytuacji w zakresie przepływu kapitału i swobody płatności wynikających z zastosowania niniejszego Traktatu i ze środków zastosowanych przez Radę; badanie obejmuje wszystkie środki dotyczące przepływu kapitału i płatności; Komitet składa sprawozdanie Komisji i Radzie z wyników tych badań.

Każde z państw członkowskich, Komisja i EBC wyznaczają nie więcej niż po dwóch członków Komitetu.

3. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji i po porozumieniu z EBC i Komitetem określonym w niniejszym artykule, ustala szczegółowe przepisy dotyczące składu Komitetu Ekonomiczno- Finansowego. Przewodniczący Rady informuje Parlament Europejski o takiej decyzji.

4. Oprócz zadań wyznaczonych w paragrafie 2, i tak długo, dopóki istnieją państwa członkowskie objęte derogacją na mocy artykułów 109k i 109l, Komitet obserwuje sytuację walutową i finansową oraz ogólny system płatności tych państw członkowskich i regularnie składa Radzie i Komisji sprawozdania na te tematy.

Artykuł 109d

W sprawach objętych artykułami 103 paragraf 4, 104c, z wyjątkiem paragrafu 14, artykułami 109, 109j, 109k i 109l paragrafy 4 i 5, Rada lub państwo członkowskie może zwracać się do Komisji o odpowiednie zalecenie lub propozycję. Komisja niezwłocznie rozpatrzy prośbę i przedłoży swoje wnioski Radzie.

Rozdział 4

Postanowienia przejściowe

Artykuł 109e

1. Drugi etap osiagania unii gospodarczo- walutowej rozpoczyna się 1 stycznia 1994 roku.

2. Przed tym terminem

a) każde państwo członkowskie:

- zastosuje, gdzie jest to konieczne, odpowiednie środki w celu podporządkowania się zakazom określonym w artykule 73b, nie naruszając przepisów artykułu 73e, i w artykułach 104 i 104a paragraf 1;

- wprowadzi, jeśli jest to konieczne, dążąc do umożliwienia oceny przewidzianej punktem b wieloletnie programy zmierzające do zapewnienia trwałej zbieżności koniecznej do osiągnięcia unii gospodarczo- walutowej, zwłaszcza w zakresie stabilności cen i zdrowych finansów publicznych;

b) Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, ocenia postęp osiągnięty w zakresie zbieżności gospodarczo- walutowej, a zwłaszcza w zakresie stabilności cen i rozsądnych finansów publicznych, oraz postęp osiągnięty we wprowadzaniu w życie prawa Wspólnoty w zakresie rynku wewnętrznego.

3. Postanowienia artykułów 104, 104a paragraf 1, 104b paragraf 1 i 104c z wyjątkiem paragrafów 1, 9, 11 i 14, stosują się od momentu rozpoczęcia drugiego etapu.

Postanowienia artykułów 103a paragraf 2, 104c paragrafy 1, 9 i 11, 105, 105a, 107, 109, 109a, 109b i 109c paragraf 2 i 4 stosują się od momentu rozpoczęcia trzeciego etapu.

4. W drugim etapie państwa członkowskie będą dążyć do unikania nadmiernych deficytów budżetowych.

5. W drugim etapie każde państwo członkowskie rozpocznie odpowiednio proces prowadzący do niezależności swojego banku centralnego, zgodnie z artykułem

108.

Artykuł 109f

1. Z chwilą rozpoczęcia drugiego etapu zostaje ustanowiony i przyjmuje swoje obowiązki Europejski Instytut Walutowy (zwany dalej EIW); posiadający osobowość prawną, kierowany i zarządzany przez Radę, składającą się z Prezesa i Prezesów narodowych banków centralnych, z których jeden będzie Wiceprezesem. Prezesa mianuje się za wspólną zgodą rządów Państw Członkowskich, wyrażoną na szczeblu szefów państw lub rządów, na zalecenie - zależnie od sytuacji - Komitetu Prezesów banków centralnych państw członkowskich (zwanego dalej "Komitetem Prezesów") lub Rady EIW, oraz po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Rady. Prezesa wybiera się spośród osób o uznanym autorytecie i doświadczeniu zawodowym w dziedzinie walutowej lub bankowości. Tylko obywatel państwa członkowskiego może zostać Prezesem EIW. Rada EIW mianuje Wiceprezesa.

Statut EIW jest określony w Protokole załączonym do niniejszego Traktatu.

Komitet Prezesów rozwiązuje się z chwilą rozpoczęcia drugiego etapu.

2. EIW:

- umacnia współpracę między narodowymi bankami centralnymi;
- umacnia koordynację polityki walutowej państw członkowskich dążąc do zapewnienia stabilności cen;
- kontroluje funkcjonowanie Europejskiego Systemu Walutowego;
- udziela konsultacji w zakresie zagadnień podlegających kompetencjom narodowych banków centralnych i wpływających na stabilność instytucji finansowych i rynków finansowych;
- przejmuje zadania Funduszu Europejskiego Współpracy Walutowej, który ulega rozwiązaniu; procedury likwidacyjne są określone w Statucie EIW;
- ułatwia posługiwanie się ECU i nadzoruje stan jego rozwoju, w tym także sprawne funkcjonowanie systemu clearingowego ECU.

3. W celu przygotowania trzeciego etapu, EIW:

- przygotowuje dokumenty i procedury konieczne do prowadzenia jednolitej polityki walutowej podczas trzeciego etapu;
- wspiera harmonizację, gdzie jest to konieczne, zasad i praktyk rządzących gromadzeniem, opracowywaniem i rozpowszechnianiem danych statystycznych w dziedzinach należących do jego kompetencji;
- przygotowuje zasady operacji, które będą podejmowane przez narodowe banki centralne w ramach ESBC;
- przyczynia się do sprawności płatności transgranicznych;
- nadzoruje techniczne przygotowanie banknotów ECU.

Najpóźniej do 31 grudnia 1996 r. , EIW określi ramy prawne, organizacyjne i logistyczne konieczne do wykonywania zadań przez ESBC w trzecim etapie. Ramy te zostaną przedłożone do decyzji EBC z dniem jego ustanowienia.

4. EIW, działając większością dwóch trzecich głosów członków swej Rady, może:

- formułować opinie lub zalecenia odnośnie ogólnej orientacji polityki walutowej i polityki kursów walut, jak również związanych z nimi środków, wprowadzanych

w każdym państwie członkowskim;

- przedkładać opinie lub zalecenia rządów i Radzie odnośnie kierunków działań mogących wpływać na wewnętrzną lub zewnętrzną sytuację walutową we Wspólnocie, a zwłaszcza na funkcjonowanie Europejskiego Systemu Walutowego;
- wydawać władzom walutowym państw członkowskich zalecenia odnośnie prowadzenia ich polityki walutowej.

5. EIW, działając jednomyślnie, może zdecydować o opublikowaniu swoich opinii i zaleceń.

6. Rada zasięga opinii EIW w sprawie wszelkich proponowanych działań Wspólnoty, należących do zakresu jego kompetencji.

W zakresie i na zasadach wyznaczonych przez Radę - działającą kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i EIW - władze państw członkowskich zasięgają opinii EIW w sprawach wszelkich projektów przepisów prawnych, należących do zakresu jego kompetencji.

7. Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i EIW, może przydzielić EIW inne zadania w ramach przygotowań do trzeciego etapu.

8. W postanowieniach niniejszego Traktatu przewidujących doradczą rolę EBC, wzmianki dotyczące EBC należy rozumieć, przed jego ustanowieniem, jako odnoszące się do EIW.

W postanowieniach niniejszego Traktatu, przewidujących doradczą rolę EIW, wzmianki dotyczące EIW należy rozumieć przed 1 stycznia 1994 r. jako odnoszące się do Komitetu Prezesów.

9. Podczas drugiego etapu, termin "EBC" użyty w artykułach 173, 175, 176, 177, 180 i 215 należy rozumieć jako odnoszący się do EIW.

Artykuł 109g

Skład koszyka walutowego ECU nie ulega zmianie.

Z chwilą rozpoczęcia trzeciego etapu, wartość ECU jest nieodwołalnie ustalona zgodnie z artykułem 109l paragraf 4.

Artykuł 109h

1. Jeżeli państwo członkowskie przechodzi trudności lub jest poważnie zagrożone trudnościami związanymi z jego bilansem płatniczym, wynikającymi albo z ogólnego braku równowagi jego bilansu płatniczego, albo z rodzaju dewiz, jakimi dysponuje, i jeżeli takie trudności mogą w szczególności narazić funkcjonowanie wspólnego rynku lub postępującą realizację wspólnej polityki handlowej, Komisja natychmiast bada sytuację danego państwa oraz działania, które, z użyciem wszelkich dostępnych mu środków, państwo to podjęło lub może podjąć, zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu. Komisja oświadcza, jakie kroki zaleca podjąć danemu państwu.

Jeżeli działania podjęte przez państwo członkowskie i środki zaproponowane przez Komisję okazują się niewystarczające do przezwyciężenia istniejących lub zagrażających trudności, Komisja, po zasięgnięciu opinii Komitetu określonego w artykule 109c, zaleca Radzie udzielenie wzajemnej pomocy i zastosowanie

odpowiednich metod.

Komisja regularnie informuje Radę o istniejącej sytuacji i jej rozwoju.

2. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, udziela takiej wzajemnej pomocy; wydaje też dyrektywy lub decyzje określające jej warunki i szczegóły. Wzajemna pomoc może przyjąć w szczególności takie formy, jak:

- a) wspólne działania w odniesieniu do lub w ramach wszelkich innych organizacji, do których państwo członkowskie może się zwrócić;
- b) podjęcie środków koniecznych do uniknięcia zmniejszenia obrotów w handlu, jeżeli państwo członkowskie przechodzące trudności utrzymuje lub przywraca restrykcje ilościowe w stosunku do państw trzecich;
- c) udzielenie ograniczonych kredytów przez inne państwa członkowskie, zależnie od ich zgody.

3. Jeżeli wzajemna pomoc zalecona przez Komisję nie zostaje udzielona przez Radę lub jeżeli udzielona wzajemna pomoc i podjęte działania są niewystarczające, Komisja upoważni państwo przeżywające trudności do podjęcia środków ochronnych, których warunki i szczegóły ustala Komisja.

Takie upoważnienie może zostać cofnięte a odpowiednie warunki i szczegóły mogą zostać zmienione przez Radę, działającą kwalifikowaną większością głosów.

4. Z zastrzeżeniem artykułu 109k paragraf 6 niniejszy artykuł przestaje mieć zastosowanie z chwilą rozpoczęcia trzeciego etapu.

Artykuł 109i

1. Jeżeli występuje nagły kryzys w bilansie płatniczym i nie zostaje natychmiast podjęta decyzja w rozumieniu artykułu 109h paragraf 2, dane państwo członkowskie może podjąć, w charakterze środków zapobiegawczych konieczne działania ochronne. Takie działania muszą powodować możliwie jak najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu wspólnego rynku i nie mogą być szersze, niż jest to absolutnie konieczne do pokonania nagłych trudności, które powstały.

2. Komisja i pozostałe państwa członkowskie zostają poinformowane o takich działaniach ochronnych nie później niż z chwilą ich rozpoczęcia. Komisja może zalecić Radzie udzielenie wzajemnej pomocy zgodnie z artykułem 109h.

3. Po przedstawieniu opinii przez Komisję i zasięgnięciu opinii Komitetu określonego w artykule 109c Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, może zdecydować, że dane państwo członkowskie zmieni, zawiesi lub zniesie działania ochronne określone powyżej.

4. Z zastrzeżeniem artykułu 109k paragraf 6 niniejszy artykuł przestaje mieć zastosowanie z chwilą rozpoczęcia trzeciego etapu.

Artykuł 109j

1. Komisja i EIW składają sprawozdania Radzie z postępu w wypełnianiu przez państwa członkowskie zobowiązań wynikających z dążenia do osiągnięcia unii gospodarczo-walutowej. Sprawozdania te zawierają ocenę zgodności prawodawstw krajowych wszystkich państw członkowskich, łącznie ze statutami narodowych banków centralnych, z artykułami 107 i 108 niniejszego Traktatu i Statutem ESBC. Sprawozdania oceniają także, czy osiągnięto wysoki poziom trwałej zbieżności, poprzez analizę, w jakim stopniu każde państwo członkowskie

spełnia następujące kryteria:

- osiągnięcie wysokiego stopnia stabilności cen, stwierdzonego na podstawie stopnia inflacji zbliżonego do istniejącego w trzech najlepiej funkcjonujących, pod względem stabilności cen, państwach członkowskich;
- stabilność finansów, stwierdzona na podstawie osiągnięcia sytuacji, w której nie występuje nadmierny deficyt budżetowy, określony zgodnie z artykułem 104c paragraf 6;
- przestrzeganie normalnych granic wahań kursów, przewidzianych mechanizmem kursów walut Europejskiego Systemu Walutowego, przez co najmniej dwa lata, bez przeprowadzenia dewaluacji w stosunku do waluty innego państwa członkowskiego;
- trwałość zbieżności osiągniętej przez państwo członkowskie i jego uczestnictwo w mechanizmie kursów walut Europejskiego Systemu Walutowego, odzwierciedlone w poziomach długoterminowych stóp procentowych.

Cztery kryteria wymienione w niniejszym paragrafie i stosowne terminy, w których mają być przestrzegane, są sprecyzowane w Protokole załączonym do niniejszego Traktatu. Sprawozdania Komisji i EIW biorą też pod uwagę stan rozwoju ECU, wyniki integracji rynków, stan i kształtowanie się bilansów płatności bieżących oraz ocenę rozwoju jednostkowych kosztów pracy i innych wskaźników cen.

2. Na podstawie tych sprawozdań Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na zalecenie Komisji, ocenia:

- każde państwo członkowskie czy, spełnia ono warunki konieczne do przyjęcia wspólnej waluty;
- czy większość państw członkowskich spełnia warunki konieczne do przyjęcia wspólnej waluty i przekazuje swoje wnioski w formie zaleceń Radzie, zbierającej się w składzie szefów państw lub rządów. Zasięga się opinii Parlamentu Europejskiego, który przekazuje ją Radzie, zbierającej się w składzie szefów państw lub rządów.

3. Rozważywszy należycie sprawozdania określone w paragrafie 1 i opinię Parlamentu Europejskiego określoną w paragrafie 2, Rada, zbierając się w składzie szefów państw lub rządów, działając kwalifikowaną większością głosów, nie później niż do 31 grudnia 1996 roku:

- zdecyduje, na podstawie zaleceń Rady określonych w paragrafie 2, czy większość państw członkowskich spełnia warunki konieczne do przyjęcia wspólnej waluty;
- zdecyduje, czy właściwe jest wejście przez Wspólnotę w trzeci etap, a jeżeli tak,
- ustala datę rozpoczęcia trzeciego etapu.

4. Jeżeli do końca 1997 roku nie zostanie ustalona data rozpoczęcia trzeciego etapu, trzeci etap rozpocznie się 1 stycznia 1999 roku. Przed 1 lipca 1998 roku Rada, zbierająca się w składzie szefów państw lub rządów, po powtórzeniu procedury przewidzianej w paragrafach 1 i 2, z wyłączeniem drugiego akapitu paragrafu 2, biorąc pod uwagę sprawozdania określone w paragrafie 1 i opinię Parlamentu Europejskiego, działając kwalifikowaną większością głosów i na

podstawie zaleceń Rady określonych w paragrafie 2, potwierdzi, które państwa członkowskie spełniają warunki konieczne do przyjęcia wspólnej waluty.

Artykuł 109k

1. Jeśli podjęto decyzję ustalającą datę zgodnie z artykułem 109j paragraf 3, Rada, na podstawie zaleceń określonych w artykule 109j paragraf 2, zdecyduje, kwalifikowaną większością głosów na zalecenie Komisji, czy którekolwiek z państwo członkowskie, a jeżeli tak, to które, zostanie objęte derogacją zdefiniowaną w paragrafie 3 niniejszego artykułu. Takie państwo członkowskie zwane jest w niniejszym Traktacie "państwem członkowskim objętym derogacją".

Jeśli Rada potwierdziła, które państwa członkowskie spełniają warunki konieczne do przyjęcia wspólnej waluty, te państwa członkowskie, które nie spełniają tych warunków, zostają objęte derogacją zdefiniowaną w paragrafie 3 niniejszego artykułu. Takie państwo członkowskie zwane jest w niniejszym Traktacie „państwem członkowskim objętym derogacją”.

2. Przynajmniej co dwa lata, lub na wniosek państwa członkowskiego objętego derogacją, Komisja i EBC składają sprawozdanie Radzie, zgodnie z procedurą określoną w artykule 109j paragraf 1. Po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i po dyskusji w Radzie zbierającej się w składzie szefów państw lub rządów, Rada decyduje, kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji, które państwo członkowskie objęte derogacją spełnia konieczne warunki, zgodne z kryteriami wymienionymi w artykule 109j paragraf 1 i uchyla derogacje w stosunku do określonych państw członkowskich.

3. Derogacja wymieniona w paragrafie 1 powoduje, że następujące artykuły nie stosują się do danego państwa członkowskiego: artykuł 104c paragrafy 9 i 11, 105 paragrafy 1, 2, 3 i 5, 105a, 108a, 109 i 109a paragraf 2 punkt b). Pozbawienie takiego państwa członkowskiego i jego narodowego banku centralnego praw i zwolnienie ze zobowiązań w ramach ESBC są określone w rozdziale IX Statutu ESBC.

4. W artykułach 105 paragraf 1, 2 i 3, 105a, 108a, 109 i 109a paragraf 2 punkt b) "państwo członkowskie" oznacza "państwo członkowskie nie objęte derogacją".

5. Prawa głosu państw członkowskich objętych derogacją zostają zawieszane w odniesieniu do decyzji Rady określonych w artykułach niniejszego Traktatu wymienionych w paragrafie 3. W tym przypadku, w drodze uchylecia artykułów 148 i 189a paragraf 1, przez większość kwalifikowaną Państw członkowskich zostaje rozumie się dwie trzecie głosów przedstawicieli państw członkowskich nie objętych derogacją, liczona zgodnie z artykułem 148 paragraf 2, a dla wszystkich aktów wymagających jednomyślności wymagana jest jednomyślność tych państw członkowskich.

6. Artykuły 109h i 109i nadal stosują się do państw członkowskich objętych derogacją.

Artykuł 109l

1. Natychmiast po podjęciu decyzji, zgodnie z artykułem 109j paragraf 3, ustalającej datę rozpoczęcia trzeciego etapu lub zależnie od przypadku, natychmiast po 1 lipca 1998 r. :

- Rada przyjmuje postanowienia określone w artykule 106 paragraf 6;
- rządy państw członkowskich bez derogacji mianują, zgodnie z procedurą określoną w artykule 50 Statutu ESBC, Prezesa, Wiceprezesa i pozostałych członków Zarządu EBC. Jeżeli istnieją państwa członkowskie objęte derogacją, liczba członków Zarządu może być mniejsza od przewidzianej w artykule 11. 1 Statutu ESBC, ale w żadnym przypadku nie może być mniejsza od czterech. Natychmiast po mianowaniu Zarządu zostają ustanowione ESBC i EBC, które przygotowują się do pełnego funkcjonowania, zgodnie z niniejszym Traktatem i Statutem ESBC. Rozpoczynają one w pełni wykonywać swoje uprawnienia z pierwszym dniem trzeciego etapu.
- 2. Natychmiast po ustanowieniu EBC przejmuje on, jeśli jest to konieczne, zadania EIW. EIW ulega likwidacji po ustanowieniu EBC; procedury likwidacyjne określa Statut EIW.
- 3. Jeżeli istnieją państwa członkowskie objęte derogacją, i tak długo jak istnieją, nie naruszając artykułu 106 paragraf 3 niniejszego Traktatu, Rada Generalna EBC określona w artykule 45 Statutu ESBC zostaje ustanowiona jako trzeci organ decyzyjny EBC.
- 4. Z dniem rozpoczęcia trzeciego etapu, Rada działając jednomyślnie głosów państw członkowskich nie objętych derogacją, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii EBC, ustali kursy wymiany nieodwołalnie obowiązujące wobec ich waluty i nieodwołalny kurs, po jakim ECU zastąpi te waluty; ECU zaś stanie się samodzielną walutą. Samo to działanie nie zmienia wartości zewnętrznej ECU. Rada, działając zgodnie z tą samą procedurą, podejmie także inne kroki konieczne do szybkiego wprowadzenia ECU jako wspólnej waluty w tych państwach członkowskich.
- 5. Jeśli podjęta zostaje decyzja, zgodnie z procedurą określoną w artykule 109k paragraf 2, o uchyleniu derogacji, Rada, działając kwalifikowaną większością głosów państw członkowskich nie objętych derogacją i danego państwa członkowskiego, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii EBC, przyjmuje kurs, po jakim ECU zastępuje walutę danego państwa członkowskiego, oraz podejmuje inne działania konieczne do wprowadzenia ECU jako wspólnej waluty w danym państwie członkowskim.

Artykuł 109m

1. Do chwili rozpoczęcia trzeciego etapu każde państwo członkowskie traktuje swoją politykę kursów walut jako przedmiot wspólnego zainteresowania. Czyniąc to państwa członkowskie biorą pod uwagę doświadczenia nabyte podczas współpracy w ramach Europejskiego Systemu Walutowego (EIW) i przy rozwoju ECU oraz respektują kompetencje istniejące w tych sferach.
2. Od początku trwania trzeciego etapu i tak długo, jak państwo członkowskie posiada derogację, paragraf 1 stosuje się odpowiednio do polityki kursów walut danego państwa członkowskiego. "

26) W Tytule II części trzeciej, tytuł rozdziału 4 otrzymuje następujące brzmienie:

"TYTUŁ VII

WSPÓLNA POLITYKA HANDLOWA"

27) Uchyła się artykuł 111.

28) Artykuł 113 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 113

1. Wspólna polityka handlowa opiera się na ujednoczonych zasadach, zwłaszcza w stosunku do zmian stawek celnych, zawierania umów o cłach i umów handlowych, ujednoczania działań liberalizacyjnych, polityki eksportowej i działań chroniących handel, podejmowanych w przypadku dumpingu subwencji.

2. Komisja przedkłada propozycje Radzie odnośnie wprowadzania w życie wspólnej polityki handlowej.

3. Jeżeli istnieje potrzeba negocjowania umów z jednym państwem, większą ich ilością lub z organizacjami międzynarodowymi, Komisja przedstawia zalecenia Radzie, która upoważnia ją do rozpoczęcia koniecznych negocjacji.

Komisja prowadzi te negocjacje w porozumieniu ze specjalnym komitetem wyznaczonym przez Radę, mającym wspierać Komisję w tym zadaniu, i w ramach takich dyrektyw, jakie może wydać jej Rada.

Stosuje się odpowiednie postanowienia artykułu 228.

4. W wykonywaniu uprawnień przyznanych niniejszym artykułem, Rada działa kwalifikowaną większością głosów. "

29) Uchyła się artykuł 114.

30) Artykuł 115 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 115

Aby zapewnić, że działaniom polityki handlowej podjętym zgodnie z niniejszym Traktatem przez którekolwiek państwo członkowskie nie stanie na przeszkodzie zmniejszenie obrotów handlowych, lub jeżeli różnice pomiędzy takimi działaniami prowadzą do trudności gospodarczych w jednym państwie członkowskim lub w większej ich liczbie, Komisja zaleca metody niezbędnej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi. Przy braku powyższego, Komisja upoważnia państwa członkowskie do podjęcia koniecznych działań ochronnych, ustalając ich warunki i szczegóły.

W nagłym przypadku, państwa członkowskie zwracają się do Komisji z wnioskiem o upoważnienie do samodzielnego podjęcia koniecznych działań, Komisja podejmuje decyzję niezwłocznie; państwa członkowskie zawiadamiają pozostałe państwa członkowskie o tych działaniach. Komisja może podjąć decyzję o uzupełnieniu lub zaprzestaniu odnośnych działań przez państwo członkowskie.

Przy wyborze takich działań, priorytet otrzymują te, które powodują najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu wspólnego rynku. "

31) Uchyła się artykuł 116.

32) W części trzeciej, tytuł tytułu III otrzymuje następujące brzmienie:

"TYTUŁ VIII

POLITYKA SPOŁECZNA, EDUKACJA, SZKOLENIE ZAWODOWE I MŁODZIEŻ"

33) Pierwszy ustęp paragrafu 2 artykułu 118a otrzymuje następujące brzmienie:

"2. Aby przyczynić się do osiągnięcia celu określonego w paragrafie 1, Rada,

działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c i po porozumieniu z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym, przyjmuje w drodze dyrektyw minimalne wymagania, które mają zostać stopniowo wprowadzone, biorąc pod uwagę warunki i techniczne zasady istniejące w każdym państwie członkowskim. "

34) Artykuł 123 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 123

Aby zwiększyć możliwości zatrudnienia pracowników na rynku wewnętrznym i przyczynić się w ten sposób do podnoszenia poziomu życia, niniejszym ustanawia się Europejski Fundusz Społeczny, zgodnie z poniższymi postanowieniami, mający ułatwiać pracownikom zatrudnianie i zwiększać ich geograficzną i zawodową mobilność wewnątrz Wspólnoty oraz ułatwiać im dostosowywanie się do zmian w przemyśle i systemach produkcyjnych, zwłaszcza poprzez szkolenie zawodowe i przekwalifikowanie. "

35) Artykuł 125 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 125

Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c i po porozumieniu z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym, podejmuje decyzje wykonawcze dotyczące Europejskiego Funduszu Społecznego. "

36) Artykuły 126, 127 i 128 zastępuje się następującym tekstem:

"Rozdział 3

Edukacja, szkolenie zawodowe i młodzież

Artykuł 126

1. Wspólnota przyczynia się do podnoszenia poziomu edukacji zachęcając państwa członkowskie do współpracy i, jeśli jest to konieczne, wspierając i uzupełniając ich działalność, jednocześnie całkowicie respektując odpowiedzialność państw członkowskich za treści nauczania, organizację systemów edukacyjnych i ich różnorodność kulturową i językową.

2. Działalność Wspólnoty ma na celu:

- rozwój europejskiego wymiaru edukacji, zwłaszcza poprzez naukę i rozpowszechnianie języków państw członkowskich;
- popieranie wymiany studentów i nauczycieli, zwłaszcza poprzez zachęcanie do uznawania na uczelniach dyplomów i okresów studiów;
- wspieranie współpracy pomiędzy ośrodkami edukacyjnymi;
- rozwój wymiany informacji i doświadczeń w kwestiach wspólnych dla systemów edukacyjnych Państw Członkowskich;
- popieranie rozwoju wymiany młodzieży i wymiany instruktorów społecznych i edukacyjnych;
- popieranie rozwoju edukacji zaocznej.

3. Wspólnota i państwa członkowskie sprzyjają współpracy z krajami trzecimi i właściwymi organizacjami międzynarodowymi w sferze edukacji, a zwłaszcza z Radą Europy.

4. Aby przyczynić się do osiągnięcia celów wymienionych w niniejszym artykule, Rada:

- działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b, po porozumieniu z

Komitetem Ekonomiczno- Społecznym i Komitetem Regionów, stosuje działania pobudzające, z wyłączeniem jakiegokolwiek harmonizacji praw i przepisów państw członkowskich;

- działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji, stosuje zalecenia.

Artykuł 127

1. Wspólnota realizuje politykę odnośnie szkolenia zawodowego, wspierającą i uzupełniającą działalność państw członkowskich, jednocześnie w pełni respektując odpowiedzialność państw członkowskich za treści i organizację szkolenia zawodowego.

2. Działalność Wspólnoty ma na celu:

- ułatwianie przystosowania się do zmian w przemyśle, zwłaszcza poprzez szkolenie zawodowe i przekwalifikowanie;

- podnoszenie poziomu szkolenia zawodowego początkowego i uzupełniającego, celem ułatwiania integracji zawodowej i reintegracji na rynku pracy;

- ułatwianie dostępu do szkolenia zawodowego i popieranie mobilności instruktorów i uczniów, zwłaszcza młodzieży;

- pobudzanie współpracy w zakresie szkolenia pomiędzy ośrodkami szkoleniowymi i przedsiębiorstwami;

- rozwój wymiany informacji i doświadczeń w kwestiach wspólnych dla systemów szkoleniowych państw członkowskich.

3. Wspólnota i państwa członkowskie sprzyjają współpracy z krajami trzecimi i właściwymi organizacjami międzynarodowymi w sferze edukacji w zakresie szkolenia zawodowego.

4. Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c i po porozumieniu z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym, stosuje działania przyczyniające się do osiągnięcia celów wymienionych w niniejszym artykule, z wyłączeniem jakiegokolwiek harmonizacji praw i przepisów państw członkowskich.

"

37) Dopisuje się następujący tekst:

"TYTUŁ IX

KULTURA

Artykuł 128

1. Wspólnota przyczynia się do rozkwitu kultur państw członkowskich, respektując ich narodową i regionalną różnorodność, jednocześnie uwypuklając wspólne dziedzictwo kulturowe.

2. Działalność Wspólnoty ma na celu zachęcanie do współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi i, jeśli jest to konieczne, wspieranie i uzupełnianie ich działań w następujących dziedzinach:

- podnoszenie poziomu wiedzy i szerzenie kultury i historii narodów europejskich;

- zachowanie i ochrona dziedzictwa kulturowego o znaczeniu europejskim;

- niekomercyjna wymiana kulturalna;

- twórczość artystyczna, w tym także audio- wizualna.

3. Wspólnota i państwa członkowskie sprzyjają współpracy z krajami trzecimi i

właściwymi organizacjami międzynarodowymi w sferze kultury, zwłaszcza z Radą Europy.

4. W działaniach podejmowanych na podstawie pozostałych postanowień niniejszego Traktatu, Wspólnota bierze pod uwagę aspekty kulturalne.

5. Aby przyczynić się do osiągnięcia celów wymienionych w niniejszym artykule, Rada:

- działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b i po porozumieniu z Komitetem Regionów, stosuje działania pobudzające, z wyłączeniem jakiegokolwiek harmonizacji praw i przepisów państw członkowskich. W trakcie procedur określonych w artykule 189b Rada działa jednomyślnie;

- działając jednomyślnie na wniosek Komisji, stosuje zalecenia. "

38) Tytuły IV, V, VI i VII zastępuje się następującym tekstem:

"TYTUŁ X

OCHRONA ZDROWIA

Artykuł 129

1. Wspólnota przyczynia się do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony ludzkiego zdrowia, popiera współpracę pomiędzy państwami członkowskimi i, jeśli jest to konieczne, wspiera ich działalność.

Działalność Wspólnoty ma na celu zapobieganie chorobom, zwłaszcza wielkim epidemiom, łącznie z uzależnieniem od narkotyków, poprzez wspieranie badań nad nimi i nad ich przenoszeniem, a także informację i edukację w kwestii zdrowia.

Wymogi ochrony zdrowia stanowią część składową pozostałych polityk Wspólnoty.

2. Państwa członkowskie, w porozumieniu z Komisją, koordynują pomiędzy sobą polityki i programy w sferach określonych w paragrafie 1. Komisja, pozostając w ścisłym kontakcie z państwami członkowskimi, może podejmować wszelkie inicjatywy użyteczne dla wspierania takiej koordynacji.

3. Wspólnota i państwa członkowskie sprzyjają współpracy z krajami trzecimi i właściwymi organizacjami międzynarodowymi w zakresie ochrony zdrowia.

4. Aby przyczynić się do osiągnięcia celów wymienionych w niniejszym artykule, Rada:

- działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b, po porozumieniu z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym i Komitetem Regionów, stosuje działania pobudzające, z wyłączeniem jakiegokolwiek harmonizacji praw i przepisów państw członkowskich;

- działając jednomyślnie na wniosek Komisji, stosuje zalecenia.

TYTUŁ XI

OCHRONA KONSUMENTA

Artykuł 129a

1. Wspólnota przyczynia się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumenta poprzez:

a) działania stosowane na podstawie artykułu 100a w ramach ustanawiania rynku wewnętrznego;

b) działanie szczególne, wspierające i uzupełniające politykę realizowaną przez

państwa członkowskie dla ochrony zdrowia, bezpieczeństwa i interesów ekonomicznych konsumentów oraz dla zapewnienia im odpowiedniej informacji.

2. Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b i po porozumieniu z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym, podejmuje szczególne działanie określone w paragrafie 1 punkt b).

3. Działanie przyjęte na podstawie artykułu 2 nie stoi na przeszkodzie żadnemu państwu członkowskiemu w utrzymywaniu lub wprowadzaniu ostrzejszych środków ochronnych. Takie środki muszą być zgodne z niniejszym Traktatem. Komisja zostaje o nich powiadomiona.

TYTUŁ XII

SIECI TRANSEUROPEJSKIE

Artykuł 129b

1. Mając na celu przyczynienie się do osiągnięcia celów określonych w artykułach 7a i 130a oraz umożliwienie obywatelom Unii, osobom na stanowiskach kierowniczych, regionalnym i lokalnym wspólnotom w pełni korzystać z ustanowienia obszaru bez granic wewnętrznych, Wspólnota przyczynia się do ustanowienia i rozwoju sieci transeuropejskich w dziedzinie infrastruktury transportu, telekomunikacji i energetyki.

2. W ramach systemu wolnych i konkurencyjnych rynków, działalność Wspólnoty ma na celu wspieranie wzajemnych połączeń i współdziałania sieci krajowych oraz ich dostępności. W szczególności bierze ona pod uwagę konieczność związania wysp, terenów zamkniętych i peryferyjnych z centralnymi terenami Wspólnoty.

Artykuł 129c

1. Aby osiągnąć cele określone w artykule 129b, Wspólnota:

- ustala szereg wytycznych określających cele, priorytety i ogólne kierunki działań przewidzianych w sferze sieci transeuropejskich; wytyczne te wskazują projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania;
- wprowadza w życie wszelkie działania mogące okazać się konieczne dla interoperacyjności sieci, zwłaszcza w dziedzinie normalizacji technicznej;
- może wspierać wysiłki finansowe państw członkowskich w ramach projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, finansowanych przez państwa członkowskie, wskazanych w ramach wytycznych wymienionych w pierwszym myślniku, zwłaszcza poprzez badanie wykonalności, gwarancje kredytowe lub subwencje stopy procentowej; Wspólnota może też przyczyniać się, poprzez Fundusz Spójności, ustanowiony nie później niż do 31 grudnia 1993 r. na podstawie artykułu 130d, do finansowania szczególnych projektów w Państwach Członkowskich w dziedzinie infrastruktury transportu.

Działania Wspólnoty biorą pod uwagę potencjalną skuteczność projektów.

2. Państwa członkowskie, w porozumieniu z Komisją, koordynują pomiędzy sobą polityki realizowane na poziomie krajowym, które mogą mieć zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów określonych w artykule 129b. Komisja, w bliskiej współpracy z państwami członkowskimi, może podejmować wszelkie pożyteczne inicjatywy wspierające taką koordynację.

3. Wspólnota może podjąć decyzję o współpracy z krajami trzecimi celem

wspierania projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania i celem zapewnienia interoperacyjności sieci.

Artykuł 129d

Rada przyjmuje wytyczne określone w artykule 129c paragraf 1 działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b i po porozumieniu z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym i Komitetem Regionów.

Wytyczne i projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania, odnoszące się do terytorium państwa członkowskiego, wymagają zgody odnośnego państwa członkowskiego.

Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c i po porozumieniu z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym i Komitetem Regionów stosuje inne działania przewidziane w artykule 129c paragraf 1.

TYTUŁ XIII

PRZEMYSŁ

Artykuł 130

1. Wspólnota i państwa członkowskie zapewniają warunki niezbędne do konkurencyjności przemysłu Wspólnoty.

W tym celu, zgodnie z systemem wolnych i konkurencyjnych rynków, ich działania dążą do:

- przyspieszania dostosowywania się przemysłu do zmian strukturalnych;
- tworzenia klimatu sprzyjającego inicjatywom i rozwojowi przedsiębiorstw w całej Wspólnocie, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw;
- tworzenia klimatu sprzyjającego współpracy pomiędzy przedsiębiorstwami;
- popierania lepszego wykorzystania potencjału przemysłowego polityki innowacyjnej, badań i rozwoju techniki.

2. Państwa członkowskie porozumiewają się pomiędzy sobą, pozostając w łączności z Komisją, i koordynują swoją działalność, jeśli jest to konieczne. Komisja może podejmować wszelkie pożyteczne inicjatywy wspierające taką koordynację.

3. Wspólnota przyczynia się do osiągania celów określonych w paragrafie 1 poprzez politykę i działania podejmowane na podstawie niniejszego Traktatu. Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, może podjąć decyzję o szczególnych środkach wspomagających działalność państw członkowskich w dążeniu do osiągnięcia celów określonych w paragrafie 1.

Niniejszy Tytuł nie stanowi podstawy do wprowadzenia przez Wspólnotę jakiegokolwiek środka mogącego prowadzić do zakłócenia konkurencji.

TYTUŁ XIV

SPÓJNOŚĆ EKONOMICZNA I SPOŁECZNA

Artykuł 130a

W celu wspierania swojego wszechstronnego harmonijnego rozwoju Wspólnota rozwija i kontynuuje działania prowadzące do wzmocnienia swojej spójności ekonomicznej i społecznej.

W szczególności Wspólnota dąży do zmniejszenia różnic w stopniach rozwoju

poszczególnych regionów i zmniejszenia zacofania regionów mających najmniej korzystne warunki, w tym obszarów wiejskich.

Artykuł 130b

Państwa członkowskie prowadzą swoją politykę gospodarczą i koordynują ją w taki sposób, by osiągnąć cele określone w artykule 130a. Formułując i wprowadzając w życie politykę i działania Wspólnoty oraz wprowadzając w życie rynek wewnętrzny uwzględnia się cele określone w artykule 130a i przyczynia się do ich osiągnięcia. Wspólnota wspomaga również osiągnięcie tych celów działaniami podejmowanymi poprzez fundusze strukturalne (Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnictwa - Sekcja Doradcza, Europejski Fundusz Socjalny, Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego), Europejski Bank Inwestycyjny i inne istniejące instrumenty finansowe.

Co trzy lata Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komitetowi Ekonomiczno- Społecznemu i Komitetowi Regionów z postępu w osiąganiu spójności ekonomicznej i społecznej oraz ze sposobu, w jaki przyczyniły się do tego różne środki przewidziane w niniejszym artykule. Jeżeli jest to konieczne, sprawozdaniu towarzyszą odpowiednie propozycje.

Jeżeli okażą się konieczne szczególne działania poza Funduszami, i bez uszczerbku dla środków podjętych w ramach innych polityk Wspólnoty, to działania takie mogą być zastosowane przez Radę, działającą jednomyślnie, na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, Komitetu Ekonomiczno- Społecznego i Komitetu Regionów.

Artykuł 130c

Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego ma na celu niesienie pomocy przy wyrównywaniu głównych dysproporcji regionalnych Wspólnoty poprzez uczestnictwo w rozwoju i w dostosowaniu strukturalnym regionów o niskim stopniu rozwoju oraz w przekształcaniu upadających regionów przemysłowych.

Artykuł 130d

Nie naruszając przepisu artykułu 130e Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego i po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno- Społecznego i Komitetu Regionów, określa zadania, cele priorytetowe i organizację Funduszy Strukturalnych, mogącą obejmować grupowanie funduszy. Rada, działając zgodnie z tą samą procedurą, określa również ogólne zasady stosujące się do funduszy i przepisy niezbędne do zapewnienia ich skuteczności oraz koordynacji pomiędzy funduszami a innymi istniejącymi instrumentami finansowymi.

Rada, działając zgodnie z tą samą procedurą, ustanowi przed 31 grudnia 1993 r. Fundusz Spójności, który przyczyni się finansowo do realizacji projektów dotyczących środowiska i sieci transeuropejskich w zakresie infrastruktury transportu.

Artykuł 130e

Decyzje wykonawcze dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego podejmuje Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c i po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno- Społecznego i Komitetu Regionów.

Jeśli chodzi o Europejski Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnictwa – Sekcję Doradcą i Europejskiego Funduszu Socjalny to nadal stosuje się odpowiednio artykuły 43 i 125.

TYTUŁ XV

BADANIA I ROZWÓJ TECHNICZNY

Artykuł 130f

1. Wspólnota ma na celu wzmacnianie podstaw naukowych i technicznych przemysłu Wspólnoty i sprzyjanie rozwojowi jego konkurencyjności na poziomie międzynarodowym, jednocześnie wspomagając wszelką działalność badawczą uznaną za konieczną na podstawie niniejszego Traktatu.

2. W tym celu Wspólnota na całym swoim obszarze wspomaga przedsiębiorstwa, również małe i średnie, ośrodki badawcze i uczelnie, w ich działaniach badawczych i rozwijaniu techniki na najwyższym poziomie; wspomaga ich wysiłki w kierunku ich wzajemnej współpracy, dążąc do umożliwienia tym przedsiębiorstwom pełnego wykorzystania potencjału rynku wewnętrznego, zwłaszcza poprzez otwarcie krajowych rynków zamówień publicznych, określanie wspólnych norm i usuwanie przeszkód prawnych i fiskalnych stojących na drodze tej współpracy.

3. Wszelkie wynikające z niniejszego Traktatu działania Wspólnoty w zakresie badań i rozwoju technicznego, łącznie z programami doświadczalnymi będą postanawiane i realizowane zgodnie z postanowieniami niniejszego Tytułu.

Artykuł 130g

W dążeniu do tych celów Wspólnota prowadzi następujące działania, uzupełniające działalność państw członkowskich:

- a) realizacja programów badawczych, programów rozwoju technicznego i programów doświadczalnych, poprzez wspieranie współpracy z i pomiędzy przedsiębiorstwami, ośrodkami badawczymi i uczelniami;
- b) wspieranie współpracy Wspólnoty z krajami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w zakresie badań, rozwoju technicznego i demonstracji;
- c) rozpowszechnianie i optymalizacja rezultatów działań Wspólnoty w zakresie badań, rozwoju technicznego i demonstracji;
- d) popieranie szkolenia i przemieszczania się naukowców we Wspólnocie.

Artykuł 130h

1. Wspólnota i państwa członkowskie koordynują swoje działania w zakresie badań i rozwoju technicznego, tak by zapewnić wzajemną spójność polityk krajowych z polityką Wspólnoty.

2. W bliskiej współpracy z państwami członkowskimi, Komisja może podejmować wszelkie pożyteczne inicjatywy wspierające koordynację określoną w paragrafie 1.

Artykuł 130i

1. Rada, działającą zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b, po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, przyjmuje wieloletni program ramowy, ustalający wszystkie działania Wspólnoty. W trakcie procedur wymienionych w artykule 189b, Rada działa jednomyślnie.

Program ramowy:

- ustala cele naukowo- techniczne do osiągnięcia poprzez działania przewidziane w artykule 130g i określa istotne priorytety;
 - wyznacza ogólne kierunki tych działań;
 - określa maksymalną, ogólną kwotę i szczegółowe zasady finansowego uczestnictwa wspólnoty w programie ramowym i odpowiednie udziały w każdej przewidzianej działalności.
2. Program ramowy jest dostosowywany lub uzupełniany w miarę rozwoju sytuacji.
3. Program ramowy jest realizowany poprzez szczegółowe programy rozwijane w ramach każdej działalności. Każdy program szczegółowy określa dokładne zasady jego wprowadzenia, ustala czas jego trwania i przewiduje środki uznawane za konieczne. Suma kwot uznawanych za konieczne, ustalona w programach szczegółowych, nie może przekroczyć ogólnej, maksymalnej kwoty ustalonej dla programu ramowego i każdej działalności.
4. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, przyjmuje programy szczegółowe.

Artykuł 130j

W celu realizacji wieloletnich programów ramowych, Rada:

- określa zasady uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uczelni;
- określa zasady rozpowszechniania wyników badań.

Artykuł 130k

Podczas realizacji wieloletniego programu ramowego mogą zostać podjęte decyzje o programach uzupełniających, przewidujących udział tylko niektórych państw członkowskich, które będą je finansować zależnie od ewentualnego udziału Wspólnoty.

Rada przyjmuje zasady dotyczące programów uzupełniających, zwłaszcza co do rozpowszechniania wiedzy i dostępu do nich pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 130l

Podczas realizacji wieloletniego programu ramowego Wspólnota może postanowić, za zgodą zainteresowanych państw członkowskich, o jej udziale w programach badawczo- rozwojowych podjętych przez kilka państw członkowskich, łącznie z uczestnictwem w strukturach tworzonych w celu wykonania tych programów.

Artykuł 130m

Podczas realizacji wieloletniego programu ramowego Wspólnota może postanowić o swojej współpracy z krajami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, w zakresie badań, rozwoju technicznego i demonstracji.

Szczegółowe ustalenia dotyczące takiej współpracy mogą być przedmiotem umów pomiędzy Wspólnotą i stronami trzecimi, negocjowanych i zawieranych zgodnie z artykułem 228.

Artykuł 130n

Wspólnota może tworzyć wspólne przedsięwzięcia lub wszelkie inne struktury konieczne do skutecznego realizowania badań, rozwoju technicznego i programów

doświadczalnych Wspólnoty.

Artykuł 130o

Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, może przyjąć postanowienia artykułu 130n.

Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c i po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, przyjmuje postanowienia wymienione w artykułach 130j do l. Przyjęcie programów uzupełniających wymaga zgody zainteresowanych Państw Członkowskich.

Artykuł 130p

Na początku każdego roku Komisja przesyła sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie obejmuje informacje dotyczące działań w zakresie badań, rozwoju technicznego i rozpowszechniania wyników w roku ubiegłym, a także program pracy na rok bieżący.

TYTUŁ XVI

ŚRODOWISKO NATURALNE

Artykuł 130r

1. Polityka Wspólnoty dotycząca środowiska naturalnego przyczynia się do osiągnięcia następujących celów:

- zachowania, ochrony i poprawy stanu środowiska naturalnego;
- ochrony zdrowia człowieka;
- rozważnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych;
- wspierania, na płaszczyźnie międzynarodowej, działań dotyczących rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów środowiska naturalnego.

2. Polityka Wspólnoty dotycząca środowiska naturalnego ma na celu wysoki poziom ochrony, z uwzględnieniem różnorodności sytuacji w różnych regionach Wspólnoty. Opiera się na zasadach przezorności i stosowania działań zapobiegawczych, dążeniu do likwidacji szkód w środowisku przede wszystkim u źródła oraz na zasadzie pokrywania kosztów przez sprawcę szkód. Wymogi ochrony środowiska muszą być zawarte w definicji innych polityk Wspólnoty i przy wprowadzaniu ich w życie.

W tym kontekście, działania harmonizujące odpowiadające tym wymogom zawierają, gdzie jest to konieczne, klauzulę zabezpieczającą zezwalającą państwom członkowskim na podejmowanie środków tymczasowych z powodów pozaekonomicznych, podlegających procedurze kontrolnej Wspólnoty.

3. Przygotowując politykę dotyczącą środowiska naturalnego, Wspólnota bierze pod uwagę:

- dostępne dane naukowo- techniczne;
- warunki środowiska naturalnego w różnych regionach Wspólnoty;
- potencjalne zyski i koszty działań lub braku działań;
- gospodarczy i społeczny rozwój Wspólnoty jako całości i równomierny rozwój jej regionów.

4. W ramach swoich kompetencji, Wspólnota i państwa członkowskie współpracują z krajami trzecimi i właściwymi organizacjami międzynarodowymi.

Ustalenia co do współpracy Wspólnoty mogą stawać się tematami umów pomiędzy Wspólnotą i odnośnymi stronami trzecimi, negocjowanych i zawieranych zgodnie z artykułem 228.

Poprzedni akapit nie narusza uprawnień państw członkowskich do prowadzenia negocjacji w ramach organów międzynarodowych i zawierania umów międzynarodowych.

Artykuł 130s

1. Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c i po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, decyduje, jakie działania mają zostać podjęte przez Wspólnotę dla osiągnięcia celów wymienionych w paragrafie 130r.

2. W drodze derogacji procedury przewidzianej w paragrafie 1 i nie naruszając artykułu 100a, działając jednomyślnie na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno- Społecznego, Rada przyjmuje:

- postanowienia głównie natury fiskalnej;
- środki dotyczące planowania przestrzennego miast i wsi oraz użytkowania gruntów, wyłączając kwestie zarządzania odpadami i działania o charakterze ogólnym oraz gospodarowanie zasobami wodnymi;
- środki istotnie oddziałujące na wybór przez państwo członkowskie źródeł energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię.

Rada, zgodnie z warunkami ustalonymi w pierwszym akapicie, może określić te kwestie wymienione w niniejszym paragrafie, w których decyzje muszą być podejmowane kwalifikowaną większością głosów.

3. W pozostałych sferach Rada przyjmuje programy ogólnych działań, określające cele priorytetowe, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b i po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno- Społecznego.

Rada, działając zgodnie z zasadami przewidzianymi w paragrafie 1 lub paragrafie 2, zależnie od przypadku, podejmuje środki konieczne do realizacji tych programów.

4. Bez uszczerbku dla określonych działań o charakterze wspólnotowym, państwa członkowskie finansują i realizują politykę dotyczącą środowiska naturalnego.

5. Nie naruszając zasady, że płaci sprawca zanieczyszczeń, jeżeli działanie oparte na postanowieniach paragrafu 1 pociąga koszty uznane przez władze publiczne państwa członkowskiego za nieproporcjonalne, Rada, w dokumencie określającym takie działanie umieszcza odpowiednie postanowienia w formie:

- tymczasowych derogacji i/lub
- wsparcia finansowego z Funduszu Spójności, który zostanie ustanowiony nie później niż 31 grudnia 1993 r. , zgodnie z artykułem 130d.

Artykuł 130t

Środki ochronne przyjęte zgodnie z artykułem 130s nie stoją na przeszkodzie żadnemu państwu członkowskiemu w stosowaniu lub wprowadzaniu ostrzejszych środków ochronnych. Takie środki muszą być zgodne z niniejszym Traktatem. Komisja zostaje o nich powiadomiona.

TYTUŁ XVII

WSPÓŁPRACA W ZAKRESIE ROZWOJU

Artykuł 130u

1. Polityka Wspólnoty w sferze współpracy w zakresie rozwoju, uzupełniająca politykę realizowane przez państwa członkowskie, popiera:

- trwały rozwój gospodarczo- społeczny krajów rozwijających się, a zwłaszcza tych najmniej uprzywilejowanych;
- płynną i stopniową integrację krajów rozwijających się z gospodarką światową;
- walkę z ubóstwem w krajach rozwijających się.

2. Polityka Wspólnoty w tej sferze przyczynia się do osiągnięcia ogólnego celu rozwoju i konsolidacji demokracji, praworządności i poszanowania praw człowieka i podstawowych swobód.

3. Wspólnota i państwa członkowskie respektują zobowiązania i biorą pod uwagę cele zatwierdzone w ramach Narodów Zjednoczonych i innych właściwych organizacji międzynarodowych.

Artykuł 130v

Podczas realizacji swoich polityk, mogących wywrzeć wpływ na kraje rozwijające się, Wspólnota bierze pod uwagę cele określone w artykule 130u.

Artykuł 130w

1. Nie naruszając pozostałych postanowień niniejszego Traktatu, Rada, działając zgodnie z procedurą określoną w artykule 189c, podejmuje kroki konieczne do realizacji celów określonych w artykule 130u. Takie kroki mogą przyjmować formę wieloletnich programów.

2. Europejski Banki Inwestycyjny przyczynia się, zgodnie z zasadami określonymi w jego statucie, do realizacji kroków określonych w paragrafie 1.

3. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają współpracy z krajami Afryki, Karaibów i Pacyfiku w ramach Konwencji AKP- EWG.

Artykuł 130x

1. Wspólnota i państwa członkowskie koordynują swoje polityki dotyczące rozwoju i konsultują się wzajemnie odnośnie programów pomocy, także w ramach organizacji międzynarodowych i podczas międzynarodowych konferencji. Mogą podejmować wspólne działania. państwa członkowskie przyczyniają się, jeżeli jest to konieczne, do realizacji programów pomocy Wspólnoty.

2. Komisja może podejmować wszelkie użyteczne inicjatywy wspierające koordynację określoną w paragrafie 1.

Artykuł 130y

W zakresie swoich odpowiednich kompetencji, Wspólnota i państwa członkowskie współpracują z krajami trzecimi i właściwymi organizacjami międzynarodowymi. Ustalenia dotyczące współpracy Wspólnoty mogą być tematem umów pomiędzy Wspólnotą i odnośnymi stronami trzecimi, negocjowanymi i zawieranymi zgodnie z artykułem 228.

Poprzedni ustęp nie narusza uprawnień Państw Członkowskich do negocjowania w ramach organów międzynarodowych i zawierania umów międzynarodowych. "

E - W Części Piątej "Instytucje Wspólnoty"

39) Artykuł 137 otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 137

Parlament Europejski, w którego skład wchodzi przedstawiciele narodów państw zjednoczonych we Wspólnocie, wykonuje uprawnienia przyznane mu niniejszym Traktatem. "

40) Paragraf 3 artykułu 138 otrzymuje następujące brzmienie:

"3. Parlament Europejski opracowuje projekty bezpośrednich wyborów powszechnych zgodnie z jednolitą procedurą we wszystkich państwach członkowskich.

Rada, działając jednomyślnie po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, który podejmuje decyzję większością głosów swoich członków, ustala odpowiednie przepisy, które są zalecane państwom członkowskim do przyjęcia zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. "

41) Dopisuje się następujące artykuły:

"Artykuł 138a

Partie polityczne na poziomie europejskim stanowią istotny czynnik integracyjny wewnątrz Unii. Przyczyniają się one do formowania europejskiej świadomości i wyrażania woli politycznej obywateli Unii.

Artykuł 138b

W zakresie postanowień niniejszego Traktatu, Parlament Europejski uczestniczy w procesie prowadzącym do przyjęcia aktów Wspólnoty, egzekwując swoje prawa zgodnie z procedurami określonymi w artykułach 189b i 189c i udzielając zgody lub wyrażając opinie doradcze.

Parlament Europejski, działając większością głosów swoich członków, może zwracać się do Komisji o przedkładanie wszelkich stosownych wniosków dotyczących zagadnień, w których, w jego mniemaniu, akt Wspólnoty jest konieczny do wprowadzenia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 138c

Podczas wykonywania swoich obowiązków, Parlament Europejski, na wniosek jednej czwartej swoich członków, może ustanowić tymczasowy komitet kontrolny do badania, bez naruszania uprawnień nadanych niniejszym Traktatem innym instytucjom lub organom, domniemanych wykroczeń lub niewłaściwego zarządzania podczas egzekwowania prawa Wspólnoty, za wyjątkiem przypadków, kiedy powyższe domniemane fakty są rozpatrywane przed sądem lub kiedy sprawa podlega jeszcze postępowaniu sądowemu.

Tymczasowy komitet kontrolny przestaje istnieć po złożeniu swojego sprawozdania.

Szczegółowe przepisy regulujące egzekwowanie prawa kontroli są ustalane za wspólną zgodą Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Artykuł 138d

Wszyscy obywatele Unii i wszystkie osoby naturalne lub prawne, zamieszkałe lub posiadające swoją siedzibę prawną zarejestrowaną w państwie członkowskim, mają prawo zgłaszania, pojedynczo lub razem z innymi obywatelami lub osobami, petycji do Parlamentu Europejskiego w sprawach objętych zakresem działalności Wspólnoty i dotyczącej ich bezpośrednio.

Artykuł 138e

1. Parlament Europejski mianuje Rzecznika Praw Obywatelskich wyposażonego w prawo otrzymywania skarg od wszystkich obywateli Unii lub osób fizycznych i prawnych mieszkających lub posiadających swoją siedzibę prawną w państwie członkowskim, które dotyczą przypadków złego zarządzania podczas działań instytucji lub organów Wspólnoty, z wyjątkiem Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji działających w swojej roli sędziowskiej.

Zgodnie ze swoimi obowiązkami, Rzecznik Praw Obywatelskich przeprowadza kontrole, które uważa za umotywowane, z własnej inicjatywy lub na podstawie skarg przedstawionych mu bezpośrednio lub poprzez posła Parlamentu Europejskiego, z wyjątkiem przypadków, gdy domniemane fakty są lub były przedmiotem postępowania sądowego. Jeżeli Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdza przypadek złego zarządzania, przedstawia sprawę odnośnej instytucji, która w ciągu trzech miesięcy informuje go o swoim stanowisku. Następnie, Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i odnośnej instytucji. Osoba zgłaszająca skargę jest informowana o wyniku powyższego dochodzenia.

Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawia Parlamentowi Europejskiemu roczne sprawozdanie o wynikach swojej kontroli.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich jest mianowany po każdych wyborach do Parlamentu Europejskiego, na okres jego kadencji. Rzecznik może być mianowany ponownie.

Rzecznik Praw Obywatelskich może zostać odwołany przez Trybunał Sprawiedliwości na wniosek Parlamentu Europejskiego, jeżeli nie spełnia już warunków koniecznych dla wykonywania swoich obowiązków lub jeżeli jest winien poważnego wykroczenia.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków. Wykonując te obowiązki, nie stara się o instrukcje i nie otrzymuje instrukcji od nikogo. Rzecznik Praw Obywatelskich nie może, w trakcie swojej kadencji, podejmować żadnej innej działalności zawodowej, płatnej lub niepłatnej.

4. Parlament Europejski, po uzyskaniu opinii Komisji oraz za zgodą Rady, działając kwalifikowaną większością głosów, ustala przepisy i ogólne zasady regulujące wykonywanie obowiązków Rzecznika Praw Obywatelskich. "

42) Drugi ustęp artykułu 144 uzupełnia się następującym zdaniem:

"W takim przypadku, kadencja członków Komisji mianowanych na ich miejsce wygasa z dniem, w którym wygasłaby kadencja członków Komisji mających ustąpić jako ciało. "

43) Dopisuje się następujący artykuł:

"Artykuł 146

Rada składa się z przedstawicieli wszystkich państw członkowskich szczebla ministerialnego, upoważnionych do sprawowania rządów w danym państwie.

Urząd Przewodniczącego piastowany jest kolejno przez każde państwo

członkowskie Rady, przez sześć miesięcy, w następującej kolejności państw członkowskich:

- przez pierwszy cykl sześciu lat: Belgia, Dania, Niemcy, Grecja, Hiszpania, Francja, Irlandia, Włochy, Luksemburg, Holandia, Portugalia, Zjednoczone Królestwo;

- przez następny cykl sześciu lat: Dania, Belgia, Grecja, Niemcy, Francja, Hiszpania, Włochy, Irlandia, Holandia, Luksemburg, Zjednoczone Królestwo, Portugalia. "

44) Dopisuje się następujący artykuł:

„Artykuł 147

Rada jest zwoływana przez Przewodniczącego z jego inicjatywy lub na wniosek jednego z jej członków lub Komisji. "

45) Uchyła się artykuł 149.

46) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 151

1. Komitet składający się ze stałych przedstawicieli państw członkowskich odpowiada za przygotowanie prac Rady i wykonywanie zadań przydzielonych mu przez Radę.

2. Radę wspomaga Sekretariat Generalny, kierowany przez Sekretarza Generalnego. Sekretarza Generalnego mianuje Rada, działając jednomyślnie.

Rada określa organizację Sekretariatu Generalnego.

3. Rada przyjmuje swój regulamin wewnętrzny. "

47) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 154

Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, ustala uposażenia, dodatki i emerytury Przewodniczącego i członków Komisji oraz Przewodniczącego, sędziów, rzecznicy generalni i sekretarz Trybunału Sprawiedliwości. Ustala ona także, działając kwalifikowaną większością głosów, wszelkie należności płatne zamiast wynagrodzenia. "

48) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 156

Komisja publikuje co roku, nie później niż na miesiąc przed otwarciem sesji Parlamentu Europejskiego, ogólne sprawozdanie z działalności Wspólnoty.

Artykuł 157

1. Komisja składa się z 17 członków, wybieranych na podstawie ich ogólnych kompetencji i których niezależność nie budzi wątpliwości.

Liczba członków Komisji może zostać zmieniona przez Radę, działającą jednomyślnie.

Członkami Komisji mogą zostać wyłącznie obywatele państw członkowskich.

W skład Komisji musi wchodzić przynajmniej po jednym obywatelu państwa członkowskiego, nie może jednak do niej wchodzić więcej niż dwóch członków posiadających obywatelstwo tego samego państwa.

2. Członkowie Komisji, w ogólnym interesie Wspólnoty, są całkowicie niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków.

Podczas wykonywania tych obowiązków nie starają się o instrukcje ani nie przyjmują instrukcji od żadnego rządu lub innego organu. Powstrzymują się od wszelkich czynności nie dających się pogodzić z ich obowiązkami. Każde państwo członkowskie zobowiązuje się respektować tę zasadę i nie usiłować wpływać na członków Komisji podczas wykonywania ich zadań.

Członkowie Komisji nie mogą, w trakcie swojej kadencji, podejmować żadnej innej działalności zawodowej, odpłatnej lub nieodpłatnej. Obejmując swoje obowiązki, uroczyście zobowiązują się, że zarówno w trakcie, jak i po upływie kadencji będą respektować wynikające z nich zobowiązania, a zwłaszcza obowiązek uczciwego i rozważnego przyjmowania, po upływie kadencji, pewnych funkcji i korzyści. W razie złamania tych zobowiązań, Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Rady lub Komisji, może orzec, zależnie od okoliczności, o dymisji danego członka, zgodnie z artykułem 160, lub pozbawieniu go prawa do emerytury lub innych podobnych korzyści.

Artykuł 158

1. Członkowie Komisji są mianowani na okres pięciu lat, zgodnie z procedurą określoną w paragrafie 2, z zastrzeżeniem artykułu 144, jeśli istnieje taka potrzeba. Ich mandat jest odnawialny.

2. Rządy państw członkowskich wyznaczają za wspólną zgodą, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, osobę, którą zamierzają mianować Przewodniczącym Komisji.

Rządy Państw Członkowskich, po zasięgnięciu opinii kandydata na Przewodniczącego, wyznaczają pozostałe osoby, które zamierzają mianować członkami Komisji.

Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji, wyznaczeni w ten sposób podlegają łącznie zatwierdzeniu przez Parlament Europejski. Po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski, Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji zostają mianowani za wspólną zgodą rządów Państw Członkowskich.

3. Punkty 1 i 2 stosują się po raz pierwszy do Przewodniczącego i pozostałych członków Komisji rozpoczynających kadencję 7 stycznia 1995 r.

Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji, rozpoczynający kadencję 7 stycznia 1993 r., zostają mianowani za wspólną zgodą rządów państw członkowskich. Ich kadencja upływa 6 stycznia 1995 r.

Artykuł 159

Poza sytuacją zwykłej rotacji lub śmierci członek Komisji kończy pełnienie swoich obowiązków z chwilą rezygnacji lub dymisji.

Zwolnione w ten sposób stanowisko zajmuje, do końca trwałej kadencji nowy członek, mianowany za wspólną zgodą rządów państw członkowskich. Rada, działając jednomyślnie, może zdecydować, że wolne stanowisko nie musi być obsadzone.

W przypadku rezygnacji, dymisji lub śmierci, stanowisko Przewodniczącego jest obsadzane na pozostały okres danej kadencji. Przy obsadzaniu stanowiska Przewodniczącego stosuje się procedurę określoną w artykule 158 paragraf 2.

Z wyjątkiem przypadków dymisji zgodnie z artykułem 160, członkowie Komisji

pełnią swoje funkcje do chwili ich zastąpienia.

Artykuł 160

Jeżeli którykolwiek z członków Komisji przestał spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków lub dopuścili się poważnego uchybienia, Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Rady lub Komisji, może udzielić mu dymisji.

Artykuł 161

Komisja może mianować jednego lub dwóch wiceprzewodniczących spośród swoich członków.

Artykuł 162

1. Rada i Komisja konsultują się wzajemnie i ustalają za wspólną zgodą metody współpracy.

2. Komisja ustala swój regulamin wewnętrzny w celu zapewnienia, aby działalność zarówno jej samej, jak i podległych jej organów była zgodna z postanowieniami niniejszego Traktatu. Zapewnia opublikowanie tych przepisów.

Artykuł 163

Komisja działa większością liczby członków, przewidzianą w artykule 157.

Posiedzenie Komisji jest ważne tylko w przypadku, gdy jest obecna liczba członków określona w jej regulaminie wewnętrznym. "

49) Artykuł 165 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 165

Trybunał Sprawiedliwości składa się z 13 sędziów.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje na sesjach plenarnych. Jednakże, może on tworzyć izby, składające się z trzech lub pięciu sędziów, dla prowadzenia określonych dochodzeń przygotowawczych lub do orzekania w pewnych sprawach, zgodnie z zasadami określonymi dla tych celów.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje na sesji plenarnej na wniosek państwa członkowskiego lub instytucji Wspólnoty, będących stroną w postępowaniu.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości wystąpi z takim wnioskiem, Rada, działając jednomyślnie, może zwiększyć liczbę sędziów i wprowadzić niezbędne zmiany w drugim i trzecim paragrafie niniejszego artykułu i drugim paragrafie artykułu 167.

"

50) Artykuł 168a otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 168a

1. Przy Trybunale Sprawiedliwości ustanawia się Sąd Pierwszej Instancji, właściwy dla rozpatrywania niektórych kategorii spraw lub działań określonych w warunkach przewidzianych w paragrafie 2, z możliwością odwołania się - ograniczonego do kwestii prawnych i na zasadach określonych przez Statut - do Trybunału Sprawiedliwości. W gestii Sądu Pierwszej Instancji nie leży rozpatrywanie i orzekanie w sprawach wniesionych o orzeczenie wstępne, zgodnie z artykułem 177.

2. Na wniosek Trybunału Sprawiedliwości i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komisji Rada, działając jednomyślnie, określa rodzaje spraw lub

działań wymienionych w paragrafie 1 oraz skład Sądu Pierwszej Instancji, a także przyjmuje konieczne zmiany i postanowienia dodatkowe do Statutu Trybunału Sprawiedliwości. O ile Rada nie zadecyduje inaczej, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości, a zwłaszcza postanowienia Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, stosują się do Sądu Pierwszej Instancji.

3. Członkowie Sądu Pierwszej Instancji wybierani są spośród osób, których niezależność nie budzi wątpliwości, spełniających wymagania konieczne do objęcia urzędu sędziowskiego; są oni mianowani za wspólną zgodą rządów państw członkowskich na okres sześć lat. Skład Sądu jest częściowo odnawiany co trzy lata. Członkowie ustępujący mogą zostać mianowani ponownie.

4. Sąd Pierwszej Instancji ustala swój regulamin wewnętrzny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Przepisy te wymagają jednomyślnego zatwierdzenia przez Radę. "

51) Artykuł 171 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 171

1. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdza, że państwo członkowskie nie wypełnia zobowiązania wynikającego z niniejszego Traktatu, państwo to jest obowiązane podjąć konieczne działania, w celu zastosowania się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości.

2. Jeżeli Komisja uznaje, że dane państwo członkowskie nie podjęło takich działań, po umożliwieniu temu państwu przedstawienia swoich spostrzeżeń wydaje opinię wraz z uzasadnieniem określając punkty, w których to państwo członkowskie nie zastosowało się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie podejmuje działań koniecznych do zastosowania się do orzeczenia Trybunału w terminie ustalonym przez Komisję, ta może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości. Czyniąc to, określa, stosownie do okoliczności wysokość ryczałtu lub kary pieniężnej, którą ma zapłacić dane państwo członkowskie.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdza, że dane państwo Członkowskie nie zastosowało się do jego orzeczenia, może nałożyć na nie ryczałt lub karę pieniężną.

Niniejsza procedura nie narusza artykułu 170. "

52) Artykuł 172 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 172

Przepisy przyjęte wspólnie przez Parlament Europejski i Radę, zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu, mogą przyznawać Trybunałowi Sprawiedliwości pełne kompetencje w zakresie orzekania o sankcjach przewidzianych tymi przepisami. "

53) Artykuł 173 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 173

Trybunał Sprawiedliwości kontroluje zgodność z prawem aktów przyjętych wspólnie przez Parlament Europejski i Radę, aktów Rady, Komisji i EBC innych niż zalecenia i opinie, oraz aktów Parlamentu Europejskiego o skutkach prawnych

w stosunku do stron trzecich.

W związku z powyższym jest on właściwy w sprawach wniesionych przez państwo członkowskie, Radę lub Komisję, z powodu niekompetencji, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek przepisu prawa co do jego stosowania, bądź z powodu nadużycia uprawnień.

Trybunał jest właściwy, na tych samych warunkach, w sprawach wniesionych przez Parlament Europejski i EBC dla ochrony ich prerogatyw.

Każda osoba fizyczna lub prawna, na tych samych warunkach, może wszcząć postępowanie przeciwko decyzji, której jest adresatem lub przeciwko decyzji, która, pomimo iż jest w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby, dotyczy jej bezpośrednio i osobiście.

Postępowanie przewidziane niniejszym artykułem wszczyna się w ciągu dwóch miesięcy od dnia publikacji takiego aktu lub zawiadomienia o nim powoda, bądź też w razie jego nieobecności, od dnia, w którym powziął o nim wiadomość. "

54) Artykuł 175 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 175

Jeżeli Parlament Europejski, Rada lub Komisja, naruszają niniejszy Traktat poprzez zaniechanie, państwa członkowskie i pozostałe instytucje Wspólnoty mogą wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, w celu ustalenia tego naruszenia.

Powództwo jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy dana instytucja została uprzednio wezwana do działania. Jeżeli, w ciągu dwóch miesięcy od takiego wezwania, dana instytucja nie określiła swojego stanowiska, powództwo może zostać wniesione w ciągu następnych dwóch miesięcy.

Wszelkie osoby fizyczne lub prawne, zgodnie z warunkami określonymi w poprzednich akapitach, mogą zgłaszać skargi do Trybunału Sprawiedliwości skargi na daną instytucję Wspólnoty o niewydanie im stosownego aktu, innego niż zalecenie lub opinia.

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na tych samych zasadach, w sprawach wniesionych przez EBC, w zakresie kompetencji tego ostatniego, i w sprawach wniesionych przeciwko niemu. "

55) Artykuł 176 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 176

Instytucja lub instytucje, których akt uznano za nieważny lub jeżeli jego brak uznano za sprzeczny z niniejszym Traktatem, są obowiązane podjąć konieczne środki w celu zastosowania się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości.

Obowiązek ten nie ma wpływu na żadne zobowiązanie, które może wynikać z zastosowania drugiego paragrafu artykułu 215.

Niniejszy artykuł stosuje się także do EBC. "

56) Artykuł 177 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 177

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do wydawania orzeczeń wstępnych dotyczących:

- a) interpretacji niniejszego Traktatu;
- b) ważności i interpretacji aktów instytucji Wspólnoty i EBC;
- c) interpretacji statutów organów ustanowionych aktem Rady, jeżeli te statuty to przewidują.

Jeżeli taka kwestia zostaje podniesiona przed sądem państwa członkowskiego i jeżeli ten sąd uzna, że do wydania orzeczenia konieczna jest decyzja w tej kwestii, może on zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia w tej kwestii.

Jeżeli taka kwestia zostaje podniesiona przed sądem w sprawie zawisłej przed sądem państwa członkowskiego, od którego decyzji zgodnie z jego prawem wewnętrznym nie przysługuje środek odwoławczy, sąd ten jest zobowiązany zwrócić się z tą kwestią do Trybunału Sprawiedliwości. "

57) Artykuł 180 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 180

Trybunał Sprawiedliwości, w ustalonych niżej granicach, jest właściwy w sporach dotyczących:

- a) wywiązywania się przez państwa członkowskie ze zobowiązań wynikających ze Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego. W tym względzie, Zarząd Banku posiada uprawnienia nadane Komisji artykułem 169;
- b) środków podjętych przez Radę Prezesów Europejskiego Banku Inwestycyjnego. W tym względzie każde państwo członkowskie, Komisja lub Zarząd Banku mogą wszczynać postępowanie zgodnie z zasadami określonymi w artykule 173;
- c) środków podjętych przez Zarząd Europejskiego Banku Inwestycyjnego. Odwołanie od takich środków może być wszczynane tylko przez państwa członkowskie lub Komisję, zgodnie z warunkami określonymi w artykule 173 i wyłącznie z powodu naruszenia procedury przewidzianej w artykule 21, paragraf 2, 5, 6 i 7 Statutu Banku;
- d) wywiązywania się przez narodowe banki centralne ze zobowiązań wynikających z niniejszego Traktatu i Statutu ESBC. W tym względzie, Rada EBC posiada uprawnienia w stosunku do narodowych banków centralnych, takie same jak uprawnienia nadane Komisji w stosunku do państw członkowskich przez artykuł 169. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że narodowy bank centralny nie wywiązał się z jednego ze zobowiązań nałożonych nań niniejszym Traktatem, bank ten obowiązany jest podjąć konieczne środki w celu zastosowania się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. "

58) Artykuł 184 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 184

Pomimo wygaśnięcia terminu określonego w piątym akapicie artykułu 173 każda strona, w postępowaniu dotyczącym rozporządzenia przyjętego wspólnie przez Parlament Europejski i Radę lub rozporządzenia Rady, Komisji lub EBC, może przytoczyć podstawy wymienione w drugim akapicie artykułu 173, w celu powołania się przed Trybunałem Sprawiedliwości na niemożność zastosowania tego przepisu. "

59) Dodaje się następujący Dział:

„Dział piąty

Trybunał Obrachunkowy

Artykuł 188a

Trybunał Obrachunkowy kontroluje rachunki.

Artykuł 188b

1. Trybunał Obrachunkowy składa się z 12 członków.

2. Członkowie Trybunału Obrachunkowy wybierani są z spośród osób, które w swoich krajach wchodzi lub wchodziły w skład organów kontroli zewnętrznej lub posiadają szczególne kwalifikacje do piastowania tego stanowiska. Ich niezależność nie może budzić wątpliwości.

3. Członkowie Trybunału Obrachunkowego są mianowani na okres sześciu lat przez Radę, podejmującą decyzję jednomyślnie, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego.

Jednakże, po dokonaniu pierwszych mianowań, czterej członkowie Trybunału Obrachunkowego, wybrani w drodze losowania, otrzymują mandat jedynie na cztery lata.

Członkowie Trybunału Obrachunkowego mogą zostać mianowani ponownie.

Wybierają oni spośród swego grona przewodniczącego Trybunału Obrachunkowego na okres trzech lat. Przewodniczący może zostać wybrany ponownie.

4. W ogólnym interesie Wspólnoty członkowie Trybunału Obrachunkowego są całkowicie niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków.

Przy wykonywaniu swoich obowiązków nie starają się oni o instrukcje ani nie przyjmują instrukcji od żadnego rządu lub organu. Powstrzymują się od jakichkolwiek czynności niezgodnych z ich obowiązkami.

5. Członkowie Trybunału Obrachunkowego nie mogą, w czasie swojej kadencji, podejmować żadnej innej działalności zawodowej, odpłatnej lub nieodpłatnej. Obejmując swoje obowiązki uroczyście zobowiązują się, że zarówno w trakcie, jak i po upływie kadencji będą respektować wynikające z nich zobowiązania, a zwłaszcza obowiązek uczciwego i rozważnego przyjmowania, po upływie kadencji, pewnych funkcji i korzyści.

6. Poza sytuacją zwykłej rotacji lub śmierci członek Trybunału Obrachunkowego przestaje pełnić swoje obowiązki z chwilą złożenia rezygnacji lub wskutek dymisji orzeczonej przez Trybunał Sprawiedliwości na podstawie paragrafu 7.

Zwolnione w ten sposób stanowisko jest obsadzone na pozostały okres kadencji członka.

Z wyjątkiem przypadku dymisji, członkowie Trybunału Obrachunkowego sprawują swoje obowiązki do chwili ich zastąpienia.

7. Członek Trybunału Obrachunkowego może zostać pozbawiony stanowiska lub prawa do emerytury, lub renty lub innych korzyści z niego wynikających, tylko wtedy gdy Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Trybunału Obrachunkowego, stwierdzi, że nie spełnia on już koniecznych warunków lub nie wypełnia zobowiązań wynikających z jego urzędu.

8. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, określa zasady zatrudnienia

Przewodniczącego i członków Trybunału Obrachunkowego, a w szczególności ich uposażenia, dodatki i emerytury. Podejmując decyzję taką samą większością głosów, określa również inne rodzaje płatności zamiast wynagrodzenia.

9. Postanowienia Protokołu w sprawie Przywilejów i Immunitetów Wspólnot Europejskich mające zastosowanie do Sędziów Trybunału Sprawiedliwości, stosują się także do członków Trybunału Obrachunkowego.

Artykuł 188c

1. Trybunał Obrachunkowy bada rachunki wszystkich dochodów i wydatków Wspólnoty. Bada także rachunki wszystkich dochodów i wydatków wszystkich organów ustanowionych przez Wspólnotę, jeśli odpowiedni dokument założycielski nie wyklucza takiego badania.

Trybunał Obrachunkowy dostarcza Parlamentowi Europejskiemu i Radzie potwierdzenie wiarygodności oraz zgodności z prawem i prawidłowości podstawowych transakcji.

2. Trybunał Obrachunkowy bada zgodność z prawem i prawidłowość wszystkich dochodów i wydatków oraz upewnia się, czy finansowanie zarządzano właściwie. Kontrolę dochodów przeprowadza się zarówno na podstawie kwot uznanych za należne, jak i kwot faktycznie zapłaconych Wspólnocie.

Kontrolę wydatków przeprowadza się zarówno na podstawie podjętych zobowiązań, jak i dokonanych wypłat.

Te kontrole mogą być przeprowadzane przed zamknięciem rozliczeń w danym roku obrachunkowym.

3. Kontrole oparte są na dokumentach i, w razie potrzeby, przeprowadza się je na miejscu, w innych instytucjach Wspólnoty i w państwach członkowskich. W państwach członkowskich kontrole przeprowadza się w łączności z krajowymi organami kontrolnymi lub, jeżeli te nie posiadają koniecznych uprawnień, właściwym służbom krajowym. Organa te lub służby zawiadamiają Trybunał Obrachunkowy, czy mają zamiar uczestniczyć w kontroli.

Pozostałe instytucje Wspólnoty i krajowe organa kontrolne lub, jeżeli te nie posiadają koniecznych uprawnień, właściwe służby krajowe, przesyłają Trybunałowi Obrachunkowemu, na jego wniosek, wszelkie dokumenty lub informacje konieczne do wykonywania jego zadania.

4. Trybunał Obrachunkowy sporządza roczne sprawozdanie po zamknięciu każdego roku obrachunkowego. Zostaje ono przedstawione innym instytucjom Wspólnoty i opublikowane, razem z odpowiedziami tych instytucji na uwagi Trybunału Obrachunkowego, w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Trybunał Obrachunkowy może także w każdej chwili przedstawiać uwagi, zwłaszcza w formie specjalnych sprawozdań, dotyczące poszczególnych kwestii oraz dostarczać opinii na wniosek innych instytucji Wspólnoty.

Przyjmuje on swoje sprawozdania roczne i specjalne oraz opinie większością głosów swoich członków.

Wspiera on Parlament Europejski i Radę w wykonywaniu ich uprawnień kontrolnych w zakresie realizacji budżetu. "

60) Artykuł 189 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 189

Aby wykonywać zadania zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu, Parlament Europejski, działający razem z Radą, Rada oraz Komisja wydają rozporządzenia i dyrektywy, podejmują decyzje, wydają zalecenia i wyrażają opinie.

Rozporządzenie ma zastosowanie ogólne. Obowiązuje ono w całości i stosuje się bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich.

Dyrektywa jest wiążąca, jeśli chodzi o zamierzony skutek dla każdego państwa członkowskiego, do których jest skierowana, zostawiając jednak władzom krajowym wybór formy i metod.

Decyzja obowiązuje w całości tych, do których jest skierowana.

Zalecenia i opinie nie mają mocy wiążącej. "

61) Dopisuje się następujące artykuły:

„Artykuł 189a

1. Jeżeli, na mocy niniejszego Traktatu, Rada działa na podstawie propozycji Komisji, jednomyślność jest wymagana przy aktach stanowiących zmianę tej propozycji, z zastrzeżeniem artykułu 189b paragrafu 4 i 5.

2. Dopóki Rada nie podejmuje działań, Komisja może w każdej chwili zmienić swoją propozycję w czasie procedur prowadzących do przyjęcia aktu Wspólnoty.

Artykuł 189b

1. Jeżeli w niniejszym Traktacie wymienia się - w celu przyjęcia aktu - , niniejszy artykuł, to wówczas stosuje się następującą procedurę:

2. Komisja przedkłada propozycję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, po uzyskaniu opinii Parlamentu Europejskiego, przyjmuje wspólne stanowisko. Wspólne stanowisko jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu. Rada wyczerpująco informuje Parlament Europejski o przyczynach, które doprowadziły ją do przyjęcia wspólnego stanowiska. Komisja wyczerpująco informuje Parlament Europejski o swoim stanowisku.

Jeżeli, w okresie trzech miesięcy od takiego przekazania, Parlament Europejski:

a) zgadza się ze wspólnym stanowiskiem, Rada ostatecznie przyjmuje dany akt, zgodnie z tym wspólnym stanowiskiem;

b) nie podejmuje decyzji, Rada przyjmuje dany akt zgodnie ze swoim wspólnym stanowiskiem;

c) wyraża, bezwzględną większością głosów swoich członków, zamiar odrzucenia wspólnego stanowiska i bezzwłocznie informuje o tym Radę. Rada może zwołać posiedzenie Komitetu Pojednawczego, wymienionego w paragrafie 4, w celu dalszego wyjaśnienia swojego stanowiska. Następnie Parlament Europejski albo potwierdza, bezwzględną większością głosów swoich członków, odrzucenie wspólnego stanowiska i wówczas proponowany akt uważa się za nieprzyjęty, albo zgłasza zmiany, zgodnie z punktem d) niniejszego paragrafu;

d) zgłasza poprawki do wspólnego stanowiska bezwzględną większością głosów swoich członków, przedkładając zmieniony tekst Radzie i Komisji, które przekazują swoje opinie na temat tych poprawek.

3. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od otrzymania poprawek Parlamentu Europejskiego Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, zatwierdzi te poprawki, odpowiednio zmienia ona swoje wspólne stanowisko i przyjmuje dany akt; jednakże winna działając jednomyślnie w wypadku poprawek, co do których Komisja wraziła opinię negatywną. Jeżeli Rada nie zatwierdzi danego aktu, Przewodniczący Rady, w porozumieniu z Przewodniczącym Parlamentu Europejskiego, bezzwłocznie zwołuje posiedzenie Komitetu Pojednawczego.

4. Komitet Pojednawczy, w którego skład wchodzi członkowie Rady lub ich przedstawiciele i taka sama liczba przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, ma za zadanie osiągnięcie porozumienia co do wspólnego tekstu kwalifikowaną większością głosów członków Rady lub ich przedstawicieli i większością głosów przedstawicieli Parlamentu Europejskiego. Komisja bierze udział w pracach Komitetu Pojednawczego i podejmuje wszelkie konieczne inicjatywy mające na celu pogodzenie stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady.

5. Jeżeli w ciągu sześciu tygodni od jego zwołania, Komitet Pojednawczy zatwierdza wspólny tekst, Parlament Europejski, działający bezwzględną większością oddanych głosów i Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, mają sześć tygodni, licząc od tego zatwierdzenia, na przyjęcie danego aktu zgodnie ze wspólnym tekstem. Jeżeli jedna z tych dwóch instytucji nie zatwierdzi proponowanego aktu, uważa się go za nieprzyjęty.

6. Jeżeli Komitet Pojednawczy nie zatwierdzi wspólnego tekstu, proponowany akt uważa się za nieprzyjęty, o ile Rada, działająca kwalifikowaną większością głosów w ciągu sześciu tygodni od wygaśnięcia terminu przyznanego Komitetowi Pojednawczemu, potwierdzi wspólnego stanowisk uzgodnione przed rozpoczęciem procedury pojednawczej, ewentualnie ze zmianami proponowanymi przez Parlament Europejski. W tym przypadku dany akt zostaje ostatecznie przyjęty, o ile Parlament Europejski, w ciągu sześciu tygodni od dnia potwierdzenia przez Radę, nie odrzuci tekstu bezwzględną większością głosów swoich członków, w którym to przypadku proponowany akt uważa się za nieprzyjęty.

7. Okresy trzech miesięcy i sześciu tygodni wymienione w niniejszym artykule mogą zostać przedłużone maksymalnie o odpowiednio jeden miesiąc i dwa tygodnie, za wspólną zgodą Parlamentu Europejskiego i Rady. Okres trzech miesięcy wymieniony w paragrafie 2 przedłuża się automatycznie o dwa miesiące, w przypadkach, w których ma zastosowanie paragraf 2 punkt c).

8. Zakres zastosowania procedury przewidzianej niniejszym artykułem może zostać rozszerzony, zgodnie z procedurą przewidzianą artykułem N paragraf 2 Traktatu o Unii Europejskiej, na podstawie sprawozdania złożonego Radzie przez Komisję najpóźniej do roku 1996.

Artykuł 189c

Jeżeli w niniejszym Traktacie wymienia się - w celu przyjęcia jakiegokolwiek aktu - - niniejszy artykuł, wówczas ma zastosowanie następująca procedura:

- a) Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji po uzyskaniu opinii Parlamentu Europejskiego, przyjmuje wspólne stanowisko;
- b) wspólne stanowisko Rady zostaje przedstawione Parlamentowi Europejskiemu.

Rada i Komisja wyczerpująco informują Parlament Europejski o przyczynach, które skłoniły Radę do przyjęcia wspólnego stanowiska i o stanowisku Komisji.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od przekazania tego stanowiska Parlament Europejski zatwierdzi wspólne stanowisko lub nie podejmie decyzji w tym okresie, Rada ostatecznie przyjmuje dany akt, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem;

c) Parlament Europejski, w ciągu trzech miesięcy wymienionych w punkcie b), bezwzględną większością głosów swoich członków, może zaproponować zmiany we wspólnym stanowisku Rady. Parlament Europejski może też, tą samą większością, odrzucić wspólne stanowisko Rady. Wynik postępowania zostaje przekazany Radzie i Komisji.

Jeżeli Parlament Europejski odrzucił wspólne stanowisko Rady, Rada może podejmować decyzje w drugim czytaniu wyłącznie jednomyślnie;

d) w ciągu jednego miesiąca Komisja ponownie rozpatruje propozycję, na podstawie której Rada przyjęła wspólne stanowisko, biorąc pod uwagę poprawki proponowane przez Parlament Europejski.

Komisja przesyła Radzie, jednocześnie z ponownie rozpatrzoną propozycją, poprawki Parlamentu Europejskiego, których nie zaakceptowała i wyraża o nich swoją opinię. Rada może przyjąć te poprawki jednomyślnie.

e) Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, przyjmuje propozycję ponownie rozpatrzoną przez Komisję.

Rada może zmienić propozycje ponownie rozpatrzoną przez Komisję tylko jednomyślnie.

f) w przypadkach określonych w punktach c), d) i e), Rada jest obowiązana podjąć decyzję w ciągu trzech miesięcy. Jeżeli w tym okresie nie została podjęta żadna decyzja, propozycję Komisji uważa się za nieprzyjętą.

g) okresy określone w punktach b) i f) mogą zostać przedłużone - za wspólną zgodą Rady i Parlamentu Europejskiego - najwyżej o jeden miesiąc. "

62) Artykuł 190 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 190

Rozporządzenia, dyrektywy i decyzje przyjmowane wspólnie przez Parlament Europejski i Radę oraz takie akty przyjmowane przez Radę lub Komisję zawierają uzasadnienie i powołują się na wszelkie propozycje lub opinie obowiązkowo zebrane na podstawie niniejszego Traktatu. "

63) Artykuł 191 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 191

1. Rozporządzenia, dyrektywy i decyzje przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w artykule 189b są podpisywane przez Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i Przewodniczącego Rady oraz ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Wspólnoty. Wchodzą one w życie z dniem określonym w danym akcie lub, w braku takiej daty, dwudziestego dnia po ich ogłoszeniu.

2. Rozporządzenia Rady i Komisji, jak również dyrektywy tych instytucji skierowane do wszystkich państw członkowskich są ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Wspólnoty. Wchodzą one w życie z dniem, który same określają, a w braku takiej daty dwudziestego dnia po ich ogłoszeniu.

3. Pozostałe dyrektywy i decyzje są notyfikowane tym, do których są skierowane i nabierają mocy obowiązującej w wyniku tej notyfikacji.

64) Artykuł 194 otrzymuje następujące brzmienie:

„*Artykuł 194*

Liczbę członków Komitetu Ekonomiczno- Społecznego ustala się następująco:

Belgia	12
Dania	9
Niemcy	24
Grecja	12
Hiszpania	21
Francja	24
Irlandia	9
Włochy	24
Luksemburg	6
Holandia	12
Portugalia	12
Zjednoczone Królestwo	24

Członków Komitetu mianuje Rada, podejmując decyzję jednomyślnie, na okres czterech lat. Ich mandat jest odnawialny.

Członków Komitetu nie obowiązują żadne wiążące instrukcje mandatowe. Są oni całkowicie niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków, w ogólnym interesie Wspólnoty.

Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, ustala wynagrodzenia członków Komitetu. "

65) Artykuł 196 otrzymuje następujące brzmienie:

„*Artykuł 196*

Komitet wybiera przewodniczącego i swoje prezydium, spośród swoich członków, na okres dwóch lat.

Ustala on swój regulamin wewnętrzny.

Posiedzenia Komitetu zwołuje przewodniczący, na wniosek Rady lub Komisji. Może się on także zbierać z własnej inicjatywy. "

66) Artykuł 198 otrzymuje następujące brzmienie:

„*Artykuł 198*

Rada lub Komisja obowiązane są konsultować się z Komitetem, jeżeli przewidują to postanowienia niniejszego Traktatu. Instytucje te mogą konsultować się z Komitetem we wszelkich sprawach, które uznają za stosowne. Może on wyrażać opinie z własnej inicjatywy, jeśli uzna to za stosowne.

Rada lub Komisja, jeżeli uzna to za stosowne, wyznacza Komitetowi termin przekazania jego opinii, nie krótszy niż jeden miesiąc, licząc od dnia, w którym przewodniczący otrzyma zawiadomienie w tej sprawie. Po upływie wyznaczonego terminu brak opinii nie stoi na przeszkodzie dalszym działaniom.

Opinia Komitetu i wyspecjalizowanej sekcji, razem z protokołem obrad, zostają przedłożone Radzie i Komisji. "

67) Dodaje się następujący rozdział:

„Rozdział 4

Komitet Regionów

Artykuł 198a

Niniejszym ustanawia się Komitet o charakterze doradczym, składający się z przedstawicieli organów regionalnych i lokalnych, zwany poniżej „Komitetem Regionów”.

Liczbę członków ustala się następująco:

Belgia	12
Dania	9
Niemcy	24
Grecja	12
Hiszpania	21
Francja	24
Irlandia	9
Włochy	24
Luksemburg	6
Holandia	12
Portugalia	12
Zjednoczone Królestwo	24

Członków Komitetu i równą liczbę zastępców mianuje Rada, działając jednomyślnie, na wniosek odpowiednich państw członkowskich, na okres czterech lat. Ich mandat jest odnawialny.

Członków Komitetu nie obowiązują żadne wiążące instrukcje mandatowe. Są oni całkowicie niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków, w ogólnym interesie Wspólnoty.

Artykuł 198b

Komitet Regionów wybiera przewodniczącego i swoje prezydium, spośród swoich członków, na okres dwóch lat.

Ustala on swój regulamin wewnętrzny i przedkłada go do zatwierdzenia Radzie, działającej jednomyślnie.

Posiedzenia Komitetu zwołuje przewodniczący, na wniosek Rady lub Komisji. Może się on także zbierać z własnej inicjatywy.

Artykuł 198c

Rada lub Komisja konsultują się z Komitetem, jeżeli przewidują to postanowienia niniejszego Traktatu, i we wszelkich innych sprawach, w których jedna z tych instytucji uzna to za stosowne.

Rada lub Komisja, jeżeli uzna to za stosowne, wyznacza Komitetowi termin przekazania jego opinii, nie krótszy niż jeden miesiąc, licząc od dnia, w którym przewodniczący otrzyma o tym zawiadomienie. Po upływie terminu brak opinii nie stoi na przeszkodzie dalszym działaniom.

Jeżeli na podstawie artykułu 198 odbywa się konsultacja z Komitetem Ekonomiczno- Społecznym, Rada lub Komisja informuje Komitet Regionów o wniosku o opinię. Komitet Regionów może wyrazić w danej sprawie swoją opinię, jeżeli uzna, że dotyczy ona szczególnych interesów regionalnych.

Może on wyrażać opinię z własnej inicjatywy, jeżeli uzna to za stosowne.
Opinia Komitetu razem z protokołem obrad są przesyłane Radzie i Komisji. "

68) Dodaje się następujący rozdział:

„Rozdział 5

Europejski Bank Inwestycyjny

Artykuł 198d

Europejski Bank Inwestycyjny posiada osobowość prawną.

Członkami Europejskiego Banku Inwestycyjnego są państwa członkowskie.

Statut Europejskiego Banku Inwestycyjnego zawarty jest w Protokole załączonym do niniejszego Traktatu.

Artykuł 198e

Zadaniem Europejskiego Banku Inwestycyjnego jest przyczynianie się, sięgając do rynku kapitałowego i środków własnych, do zrównoważonego i stabilnego rozwoju wspólnego rynku, w interesie Wspólnoty. W tym celu, prowadząc działalność nie nastawianą na zysk, Bank udziela pożyczek i gwarancji umożliwiających finansowanie następujących projektów, we wszystkich sektorach gospodarki:

a) projekty rozwoju regionów mniej rozwiniętych;

b) projekty modernizacji lub przekształcania przedsiębiorstw lub rozwoju nowych działań, wymaganych przy stopniowym ustanawianiu wspólnego rynku, o rozmiarach lub charakterze nie pozwalającym na ich całkowite finansowanie różnymi środkami dostępnymi w poszczególnych państwach członkowskich;

c) projekty mające znaczenie dla większej ilości państw członkowskich, o rozmiarach lub charakterze nie pozwalającym na ich całkowite finansowanie różnymi środkami dostępnymi w poszczególnych państwach członkowskich.

Wykonując swoje zadanie Bank ułatwia finansowanie programów inwestycyjnych w połączeniu ze wsparciem ze strony Funduszy strukturalnych i innych instrumentów finansowych Wspólnoty. "

69) Artykuł 199 otrzymuje następujące brzmienie:

„*Artykuł 199*

Wszystkie wpływy i wydatki Wspólnoty, łącznie z tymi, które dotyczą Europejskiego Funduszu Socjalnego, są włączane do preliminarza sporządzanego na każdy rok obrachunkowy i uwzględniane w budżecie.

Wydatki administracyjne ponoszone przez instytucje, zgodnie z postanowieniami Traktatu o Unii Europejskiej, odnoszące się do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz współpracy w sferze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, obciążają budżet. Wydatki operacyjne ponoszone podczas wprowadzania w życie powyższych postanowień, zgodnie z określonymi w nich warunkami, mogą obciążać budżet.

Wpływy i wydatki budżetu pozostają w równowadze. "

70) Uchyła się artykuł 200.

71) Artykuł 201 otrzymuje następujące brzmienie:

Artykuł 201

Nie wyłączając innych wpływów budżet jest finansowany całkowicie ze środków

własnych.

Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, ustala przepisy dotyczące systemu środków własnych Wspólnoty, których przyjęcie zaleca państwom członkowskim, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. "

72) Dodaje się następujący Artykuł:

„Artykuł 201a

W celu utrzymania dyscypliny budżetowej Komisja nie proponuje żadnych aktów Wspólnoty, nie zmienia swoich propozycji i nie podejmuje żadnych działań wykonawczych mogących wywrzeć znaczny wpływ na budżet, bez zagwarantowania, że taka propozycja lub działania mogą być sfinansowane w ramach środków własnych Wspólnoty, powstałych zgodnie z postanowieniami określonymi przez Radę na podstawie artykułu 201. "

73) Artykuł 205 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 205

Komisja realizuje budżet, zgodnie z przepisami sporządzonymi na podstawie artykułu 209, na swoją odpowiedzialność i w granicach przyznaných kredytów, mając na uwadze zasady właściwego zarządzania finansami.

Rozporządzenia określają szczegółowe zasady udziału każdej instytucji w ponoszonych przez nią wydatkach.

W ramach budżetu, Komisja, w granicach i na zasadach określonych w rozporządzeniach wydanych na podstawie artykułu 209, może przenosić kredyty z rozdziału do rozdziału i z działu do działu. "

74) Artykuł 206 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 206

1. Parlament Europejski, działając na podstawie zalecenia Rady, działającej kwalifikowaną większością głosów, udziela Komisji absolutorium z realizacji budżetu. W tym celu, Rada, a następnie Parlament Europejski, badają rozliczenia i sprawozdanie finansowe określone w artykule 205a oraz roczne sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego łącznie z odpowiedziami kontrolowanych instytucji, udzielonymi na uwagi Trybunału Obrachunkowy, jak również wszelkie istotne sprawozdania specjalne sporządzone przez Trybunał Obrachunkowy.

2. Przed udzieleniem Komisji absolutorium lub w jakimkolwiek innym celu związanym z wykonywaniem swoich uprawnień w zakresie realizacji budżetu, Parlament Europejski może zarządzić przesłuchanie Komisji odnośnie realizacji wydatków lub funkcjonowania systemów kontroli finansowej. Na jego wniosek Komisja udziela mu wszelkich koniecznych informacji,

3. Komisja podejmuje wszelkie odpowiednie kroki w celu działania zgodnego z uwagami towarzyszącymi absolutorium i innymi uwagami Parlamentu Europejskiego związanymi z dokonywaniem wydatków, jak również zgodnego z komentarzami towarzyszącymi zaleceniom co do absolutorium przyjętego przez Radę.

Na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady Komisja składa sprawozdanie z działań podjętych w świetle tych uwag i komentarzy, a zwłaszcza z instrukcji

udzielonych służbom odpowiedzialnym za realizację budżetu. Sprawozdania te są również przedstawiane Trybunałowi Obrachunkowego. "

75) Uchyła się artykuły 206a i 206b.

76) Artykuł 209 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 209

Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowego:

a) wydaje rozporządzenia finansowe określające zwłaszcza procedurę, która ma zostać przyjęta dla ustanawiania i realizacji budżetu oraz przedstawiania i kontroli rozliczeń;

b) określa metody i procedurę udostępniania Komisji wpływów budżetowych, przewidzianych w ustaleniach dotyczących środków własnych Wspólnoty oraz określa działania, jakie w razie konieczności należy zastosować w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych;

c) ustala zasady dotyczące odpowiedzialności kontrolerów finansowych, dysponentów środków finansowych i księgowych oraz zasady dotyczące odpowiedniej organizacji kontroli. "

77) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 209a

Państwa członkowskie podejmują takie same działania w walce z oszustwami godzące w interesy finansowy Wspólnoty, jakie stosują zwalczając oszustwa godzącymi w ich własne interesy finansowe.

Nie naruszając innych postanowień niniejszego Traktatu, państwa członkowskie koordynują swoje działania mające ochronić interesy finansowe Wspólnoty przed oszustwami. W tym celu organizują z pomocą Komisji bliską i regularną współpracę pomiędzy właściwymi służbami ich administracji. "

78) Artykuł 215 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 215

Odpowiedzialność umowną Wspólnoty reguluje prawo mające zastosowanie do danej umowy.

W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Wspólnota, zgodnie z ogólnymi zasadami, wspólnymi dla systemów prawnych państw członkowskich, pokrywa wszelkie szkody spowodowane przez jej instytucje lub funkcjonariuszy podczas wykonywania ich obowiązków.

Poprzedni akapit stosuje się, na tych samych zasadach, do szkód spowodowanych przez EBC lub jego funkcjonariuszy podczas wykonywania ich obowiązków.

Odpowiedzialność osobistą funkcjonariuszy przed Wspólnotą regulują przepisy zawarte w regulaminie personelu lub w warunkach zatrudnienia mających do nich zastosowanie. "

79) Artykuł 227 zmienia się w następujący sposób:

a) paragraf otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Jeśli chodzi o francuskie departamenty zamorskie, to ogólne i szczegółowe postanowienia niniejszego Traktatu, dotyczące:

- swobodnego przepływu towarów;

- rolnictwa, z wyjątkiem artykułu 40 paragraf 4;
- liberalizacji usług;
- zasad konkurencji;
- środków ochronnych przewidzianych w artykułach 109h, 109i i 226;
- instytucji

mają zastosowanie z chwilą wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Warunki stosowania pozostałych postanowień niniejszego Traktatu zostaną określone w ciągu dwóch lat po jego wejściu w życie jednomyślnymi decyzjami Rady, na podstawie propozycji Komisji.

Instytucje Wspólnoty, w ramach procedur przewidzianych przez niniejszy Traktat, a zwłaszcza w artykule 226, czuwają nad umożliwieniem rozwoju gospodarczo-społecznego tych regionów. ";

b) w paragrafie 5 punkt a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) niniejszego Traktatu nie stosuje się do Wysp Owczych. " "

80) Artykuł 228 otrzymuje następujące brzmienie:

„*Artykuł 228*

1. Jeżeli niniejszy Traktat przewiduje zawarcie umowy pomiędzy Wspólnotą a jednym lub kilkoma państwami albo organizacjami międzynarodowymi, Komisja udziela zaleceń Radzie, która upoważnia ją do rozpoczęcia koniecznych negocjacji. Komisja prowadzi te negocjacje w porozumieniu ze specjalnymi komitetami, wyznaczonymi przez Radę dla wspierania jej w tym zadaniu, i w ramach dyrektyw, które Rada może wydać w tym celu.

W wykonywaniu uprawnień nadanych jej niniejszym paragrafem Rada działa kwalifikowaną większością głosów, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w drugim zdaniu paragrafu 2, kiedy działa jednomyślnie.

2. Z uwzględnieniem uprawnień nadanych Komisji w tej dziedzinie, umowy zawiera Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji. Rada działa jednomyślnie, jeżeli umowa obejmuje dziedzinę, w której jednomyślność jest wymagana do przyjęcia przepisów wewnętrznych i w przypadku umów określonych w artykule 238.

3. Rada zawiera umowy po porozumieniu z Parlamentem Europejskim, z wyjątkiem umów określonych w artykule 113 paragraf 3, łącznie z przypadkami, kiedy umowa obejmuje dziedzinę, w której do przyjęcia wewnętrznych przepisów wymagana jest procedura określona w artykule 189b lub 189c. Parlament Europejski wyraża swoją opinię w terminie, który może określić Rada, zależnie od pilności sprawy. W razie braku opinii w tym terminie, Rada może podjąć działanie.

W drodze derogacji poprzedniego akapitu, umowy określone w artykule 238, inne umowy ustanawiające szczególne ramy instytucjonalne poprzez organizację procedur współpracy, umowy o istotnym znaczeniu dla budżetu Wspólnoty i umowy powodujące zmianę aktu przyjętego na podstawie procedury określonej w artykule 189b są zawierane po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego.

Rada i Parlament Europejski mogą, w nagłych przypadkach, ustalić termin wyrażenia zgody.

4. Po zawarciu umowy Rada, w drodze derogacji paragrafu 2, może upoważnić

Komisję do zatwierdzenia poprawek w imieniu Wspólnoty, jeżeli umowa przewiduje ich przyjęcie w drodze uproszczonej procedury lub przyjęcie przez organ ustanowiony umową; może też załączyć szczegółowe warunki do takiego upoważnienia.

5. Jeżeli Rada przewiduje zawarcie umowy wymagającej zmian w niniejszym Traktacie, takie zmiany muszą zostać najpierw przyjęte zgodnie z procedurą określoną w artykule N Traktatu o Unii Europejskiej.

6. Rada, Komisja lub państwo członkowskie mogą uzyskać opinię Trybunału Sprawiedliwości co do zgodności przewidywanej umowy z postanowieniami niniejszego Traktatu. Jeżeli opinia Trybunału Sprawiedliwości jest negatywna, umowa może nabrać mocy tylko zgodnie z artykułem N Traktatu o Unii Europejskiej.

7. Umowy zawarte zgodnie z warunkami wymienionymi w niniejszym artykule obowiązują instytucje Wspólnoty i państwa członkowskie. "

81) Dodaje się niniejszy artykuł:

„Artykuł 228a

Kiedy we wspólnym stanowisku lub działaniu - przyjętych na mocy postanowień niniejszego Traktatu a dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, - przewiduje się działanie Wspólnoty mające na celu przerwanie lub ograniczenie w części lub w całości stosunków gospodarczych z jednym lub kilkoma krajami trzecimi, Rada podejmuje niezwłocznie konieczne środki. Rada działa kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji. "

82) Artykuł 231 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 231

Wspólnota nawiązuje bliską współpracę z Organizacją Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, a jej szczegóły ustalane są za wspólną zgodą. "

83) Uchyła się artykuły 236 i 237.

84) Artykuł 238 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 238

Wspólnota może zawierać z jednym lub kilkoma państwami członkowskimi, lub z organizacjami międzynarodowymi umowy ustanawiające stowarzyszenie, obejmujące wzajemne prawa i obowiązki, wspólne działanie i specjalne procedury.
"

F - W Aneksie III:

85) Tytuł otrzymuje następujące brzmienie:

*„Lista transakcji niewidocznych, wymieniona w artykule 73h niniejszego Traktatu.
"*

G - W Protokole w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego:

86) Odniesienie do artykułów 129 i 130 zastępuje się odniesieniem do artykułów 198d i 198e.

TYTUŁ III
**POSTANOWIENIA ZMIENIAJĄCE TRAKTAT USTANAWIAJĄCY
EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ WĘGLA I STALI**
Artykuł 9 [H]

Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali zmienia się zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

1) Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

Instytucjami Wspólnoty są:

- WYSOKA WŁADZA (zwana dalej „Komisją”);
- WSPÓLNE ZGROMADZENIE (zwane dalej "Parlamentem Europejskim");
- SPECJALNA RADA MINISTRÓW (zwana dalej "Radą");
- TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI;
- TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY.

Komisję wspomaga Komitet Konsultacyjny. "

2) Dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 9

1. Komisja składa się z 17 członków wybieranych ze względu na ich ogólne kwalifikacje i których niezależność nie budzi wątpliwości.

Liczba członków Komisji może zostać zmieniona przez Radę, działającą jednomyślnie.

Członkami Komisji mogą zostać wyłącznie obywatele państw członkowskich.

W skład Komisji musi wchodzić przynajmniej po jednym obywatelu każdego państwa członkowskiego, jednak w jej skład nie może wchodzić więcej niż dwóch członków posiadających obywatelstwo tego samego państwa.

2. Członkowie Komisji, w ogólnym interesie Wspólnoty, są całkowicie niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków.

Podczas wykonywania tych obowiązków nie starają się o instrukcje ani nie przyjmują instrukcji od żadnego rządu czy organu. Powstrzymują się oni od wszelkich czynności nie dających się pogodzić z ich obowiązkami. Każde państwo członkowskie zobowiązuje się respektować tę zasadę i nie usiłować wpływać na członków Komisji podczas wykonywania ich zadań.

Członkowie Komisji nie mogą, w trakcie swojej kadencji, podejmować żadnej innej działalności zawodowej, odpłatnej lub nieodpłatnej. Obejmując swoje obowiązki, uroczyście zobowiązują się, że zarówno w trakcie, jak i po upływie kadencji będą respektować wynikające z nich zobowiązania, a zwłaszcza obowiązek uczciwego i rozważnego przyjmowania, po upływie kadencji, określonych funkcji i korzyści. W razie jakiegokolwiek złamania tych zobowiązań, Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Rady lub Komisji, może orzec, zależnie od okoliczności, dymisję z urzędu danego członka, zgodnie z artykułem 12a, lub pozbawić go prawa do emerytury lub innych podobnych korzyści.

Artykuł 10

1. Członkowie Komisji są mianowani na okres pięciu lat, zgodnie z procedurą określoną w paragrafie 2, z zastrzeżeniem artykułu 24, jeśli istnieje taka potrzeba.

Ich mandat jest odnawialny.

2. Rządy państw członkowskich wyznaczają za wspólną zgodą, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, osobę, którą zamierzają mianować

Przewodniczącym Komisji.

Rządy państw członkowskich, po zasięgnięciu opinii kandydata na Przewodniczącego, wyznaczają pozostałe osoby, które zamierzają mianować członkami Komisji.

Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji, wyznaczeni w ten sposób, podlegają jako zespół zatwierdzeniu przez Parlament Europejski. Po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski, Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji są mianowani za wspólną zgodą rządów państw członkowskich.

3. Punkty 1 i 2 stosują się po raz pierwszy do Przewodniczącego i pozostałych członków Komisji, rozpoczynających kadencję 7 stycznia 1995.

Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji, rozpoczynający kadencję 7 stycznia 1993 r., są mianowani za wspólną zgodą rządów państw członkowskich. Ich kadencja upływa 6 stycznia 1995 r.

Artykuł 11

Komisja może mianować Wiceprzewodniczącego lub dwóch Wiceprzewodniczących spośród swoich członków.

Artykuł 12

Poza sytuacją zwykłej rotacji lub śmierci członek Komisji kończy pełnienie swoich obowiązków z chwilą rezygnacji lub dymisji.

Zwolnione w ten sposób stanowisko jest obsadzane na pozostały okres kadencji członka przez nowego członka, mianowanego za wspólną zgodą rządów państw członkowskich. Rada, działając jednomyślnie, może zdecydować, że takie wolne stanowisko nie musi być obsadzone.

W razie rezygnacji, dymisji lub śmierci, stanowisko Przewodniczącego jest zastępowany na pozostały okres jego kadencji. Przy zastępowaniu Przewodniczącego stosuje się procedurę określoną w artykule 10 paragraf 2.

Z wyjątkiem przypadków dymisji zgodnie z artykułem 12a, członkowie Komisji pełnią swoje funkcje do chwili ich zastąpienia.

Artykuł 12a

Jeżeli któryś z członków Komisji przestał spełniać warunki konieczne do pełnienia swoich obowiązków lub dopuścił się poważnego uchybienia, Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Rady lub Komisji, może orzec dymisję z urzędu.

Artykuł 13

Komisja działa większością liczby członków, przewidzianą w artykule 9.

Posiedzenie Komisji jest ważne tylko wtedy, gdy jest obecna liczba członków określona w jej regulaminie wewnętrznym. "

3) Artykuł 16 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 16

Komisja dokonuje wszelkich ustaleń administracyjnych koniecznych dla funkcjonowania jej służb.

Może ona powoływać komitety badawcze, w tym także komitet badań gospodarczych.

Rada i Komisja konsultują się wzajemnie i ustalają, za wspólną zgodą, metody współpracy.

Komisja ustala swój regulamin wewnętrzny w celu zapewnienia, aby działalność zarówno jej samej, jak i podległych jej organów była zgodna z postanowieniami niniejszego Traktatu. Zapewnia ona opublikowanie tego regulaminu. ”

4) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 17

Komisja publikuje co roku, nie później niż na miesiąc przed otwarciem sesji Parlamentu Europejskiego, ogólne sprawozdanie z działalności Wspólnoty. ”

5) Do artykułu 18 dodaje się następujący ustęp:

„Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, określa wszelkie płatności należne zamiast wynagrodzenia. ”

6) Dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 20a

Parlament Europejski, działając większością głosów swoich członków, może występować do Komisji z wnioskiem o zgłaszanie wszelkich stosownych propozycji w sprawach, w których uznaje, że dla wprowadzenia w życie niniejszego Traktatu wymagany jest akt Wspólnoty.

Artykuł 20b

Podczas wykonywania swoich obowiązków Parlament Europejski, na wniosek jednej czwartej swoich członków, może ustanowić tymczasowy Komitet Dochodzeniowy do badania, bez naruszania uprawnień nadanych niniejszym Traktatem innym instytucjom lub organom, ewentualnych wykroczeń lub złego zarządzania w stosowaniu prawa Wspólnoty, z wyjątkiem przypadków, kiedy powyższe zarzucane fakty są rozpatrywane przez sąd i tak długo, dopóki postępowanie sądowe nie zostanie ukończone.

Tymczasowy Komitet Dochodzeniowy przestaje istnieć z chwilą złożenia swojego sprawozdania.

Szczegółowe przepisy regulujące wykonywanie uprawnień w zakresie dochodzenia są ustalane za wspólną zgodą Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Artykuł 20c

Wszyscy obywatele Unii i wszystkie osoby fizyczne lub prawne, zamieszkałe lub posiadające swoją siedzibę statutową w państwie członkowskim, mają prawo zgłaszania, indywidualnie lub razem z innymi obywatelami lub osobami, petycji do Parlamentu Europejskiego w sprawie wchodzącej w zakres działalności Wspólnoty i bezpośrednio ich dotyczącej.

Artykuł 20d

1. Parlament Europejski mianuje Rzecznika Praw Obywatelskich wyposażonego w prawo przyjmowania skarg od wszystkich obywateli Unii lub osób fizycznych i prawnych mieszkających lub posiadających swoją siedzibę statutową w państwie członkowskim, które dotyczą przypadków złego zarządzania w działaniach instytucji lub organów Wspólnoty, z wyjątkiem Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji działających w swojej roli sądowniczej.

Zgodnie ze swoimi obowiązkami, Rzecznik Praw Obywatelskich przeprowadza

kontrole, które uważa za uzasadnione, z własnej inicjatywy lub na podstawie skarg przedstawionych mu bezpośrednio lub poprzez posła Parlamentu Europejskiego, z wyjątkiem przypadków, gdy zarzucane fakty są lub były przedmiotem postępowania sądowego. Jeżeli Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdza przypadek złego zarządzania, zwraca się w tej sprawie do danej instytucji, która w ciągu trzech miesięcy informuje go o swoim stanowisku. Następnie, Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i danej instytucji. Osoba zgłaszająca skargę jest informowana o wyniku powyższego dochodzenia.

Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawia Parlamentowi Europejskiemu roczne sprawozdanie z wyników swojej kontroli.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich jest mianowany po każdych wyborach do Parlamentu Europejskiego, na okres jego kadencji. Rzecznik może być mianowany ponownie.

Rzecznik Praw Obywatelskich może zostać odwołany przez Trybunał Sprawiedliwości na wniosek Parlamentu Europejskiego, jeżeli przestał spełniać warunki konieczne dla wykonywania swoich obowiązków lub jeżeli dopuścił się poważnego uchybienia.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich wykonuje swoje obowiązki w sposób całkowicie niezależny. Wykonując te obowiązki, nie zwraca się o instrukcje ani nie przyjmuje instrukcji od nikogo. Rzecznik Praw Obywatelskich nie może, w trakcie swojej kadencji, podejmować żadnej innej działalności zawodowej, odpłatnej lub nieodpłatnej.

4. Parlament Europejski, po uzyskaniu opinii Komisji oraz za zgodą Rady, działając kwalifikowaną większością głosów, ustala przepisy i ogólne zasady regulujące wykonywanie obowiązków Rzecznika Praw Obywatelskich. "

7) Paragraf 3 artykułu 21 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Parlament Europejski opracowuje projekty pozwalających na przeprowadzenie bezpośrednich wyborów powszechnych według jednolitej procedury we wszystkich państwach członkowskich.

Rada, działając jednomyślnie, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, działającego większością głosów swoich członków, ustala odpowiednie przepisy, które zaleca Państwom Członkowskim do przyjęcia zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. "

8) Artykuł 24 otrzymuje następujące brzmienie:

„*Artykuł 24*

Parlament Europejski omawia na posiedzeniu otwartym ogólne sprawozdanie dostarczone mu przez Komisję.

Jeżeli przedłożono mu wniosek o wotum nieufności dla Komisji, Parlamentu Europejskiego wypowiada się o nim najwcześniej trzy dni po dacie przedłożenia i jedynie w głosowaniu jawnym.

Jeżeli wniosek o wotum nieufności zostaje przyjęty większością dwóch trzecich oddanych głosów, stanowiących większość członków Parlamentu Europejskiego, członkowie Komisji, jako zespół, składają dymisję. Kontynuują oni bieżące prace

do chwili ich zastąpienia, zgodnie z artykułem 10. W takim przypadku, mandat członków Komisji mianowanych na ich miejsce wygasa z dniem, w którym wygasłby mandat członków Komisji, którzy musieli jako zespół podać się do dymisji. "

9) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 27

W skład Rady wchodzi po jednym przedstawicielu każdego państwa członkowskiego szczebla ministerialnego, upoważnionym do zaciągania zobowiązań w imieniu rządu tego państwa członkowskiego.

Urząd Przewodniczącego piastują na zmianę wszystkie państwa członkowskie Rady, przez okres sześciu miesięcy, w następującej kolejności państw członkowskich:

- podczas pierwszego sześcioletniego cyklu: Belgia, Dania, Niemcy, Grecja, Hiszpania, Francja, Irlandia, Włochy, Luksemburg, Holandia, Portugalia, Zjednoczone Królestwo;

- podczas następnego sześcioletniego cyklu: Dania, Belgia, Grecja, Niemcy, Francja, Hiszpania, Włochy, Irlandia, Holandia, Luksemburg, Zjednoczone Królestwo, Portugalia.

Artykuł 27a

Rada jest zwoływana przez jej Przewodniczącego z jego inicjatywy lub na wniosek jednego ze jej członków lub Komisji. "

10) Dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 29

Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, ustala uposażenia, dodatki i emerytury Przewodniczącego i członków Komisji oraz Przewodniczącego, sędziów, rzeczników generalnych i kierownika Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości. Ustala ona także, działając kwalifikowaną większością głosów, wszelkie należności płatne zamiast wynagrodzenia.

Artykuł 30

1. Komitet składający się ze stałych przedstawicieli państw członkowskich odpowiada za przygotowanie prac Rady i wykonywanie zadań przydzielonych mu przez Radę.

2. Radę wspomaga Sekretariat Generalny, kierowany przez Sekretarza Generalnego. Sekretarza Generalnego mianuje Rada, działająca jednomyślnie.

Rada decyduje o organizacji Sekretariatu Generalnego.

3. Rada przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

11) Artykuł 32 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 32

Trybunał Sprawiedliwości składa się z 13 sędziów.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje na sesji plenarnej. Jednakże może on tworzyć izby, składające się z trzech lub pięciu sędziów, dla prowadzenia określonych dochodzeń przygotowawczych lub do orzekania w pewnych sprawach, zgodnie z zasadami określonymi dla tych celów.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje na sesji plenarnej na wniosek państwa

członkowskiego lub instytucji Wspólnoty, które są stroną w postępowaniu.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości wystąpi z takim wnioskiem, Rada, działając jednomyślnie, może zwiększyć liczbę sędziów i wprowadzić niezbędne zmiany w drugim i trzecim akapicie niniejszego artykułu oraz w drugim akapicie artykułu 32b. "

50) Artykuł 32d otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 32d

1. Przy Trybunale Sprawiedliwości ustanawia się Sąd Pierwszej Instancji, podlegający prawu apelacji w Trybunale Sprawiedliwości, właściwy dla rozpatrywania niektórych kategorii spraw określonych w warunkach przewidzianych w paragrafie 2, z możliwością odwołania się - ograniczonego do kwestii prawnych i na zasadach określonych przez Statut - do Trybunału Sprawiedliwości. W gestii Sądu Pierwszej Instancji nie leży rozpatrywanie i orzekanie i orzekanie w sprawach wniesionych o orzeczenie wstępne, zgodnie z artykułem 41.

2. Na wniosek Trybunału Sprawiedliwości i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komisji, Rada, działając jednomyślnie, określa rodzaje spraw lub postępowania, wymienione w paragrafie 1 i ustala skład Sądu Pierwszej Instancji oraz przyjmuje konieczne zmiany i postanowienia dodatkowe do Statutu Trybunału Sprawiedliwości. O ile Rada nie zadecyduje inaczej, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości, a zwłaszcza postanowienia Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, stosują się do Sądu Pierwszej Instancji.

3. Członkowie Sądu Pierwszej Instancji są wybierani spośród osób, których niezależność nie budzi wątpliwości i spełniających wymagania konieczne do objęcia urzędu sędziowskiego; są oni mianowani za wspólną zgodą rządów państw członkowskich na okres sześciu lat. Skład Sądu Pierwszej Instancji jest częściowo odnawiany co trzy lata. Członkowie ustępujący mogą zostać mianowani ponownie.

4. Sąd Pierwszej Instancji ustala swój regulamin wewnętrzny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Przepisy te wymagają jednomyślnego zatwierdzenia przez Radę. "

13) Artykuł 33 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 33

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy w sprawach, wniesionym przez państwo członkowskie lub Radę, o unieważnienie decyzji lub zaleceń Komisji z powodu niekompetencji, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek przepisu prawa dotyczącego jego stosowania lub z powodu nadużycia uprawnień. Trybunał Sprawiedliwości nie może jednak dokonywać oceny sytuacji wynikającej z faktów lub okoliczności natury gospodarczej, w świetle których Komisja podjęła decyzje lub wydała zalecenia, z wyjątkiem przypadków, w których zarzuca się Komisji, że nadużyła uprawnień lub w sposób oczywisty nie stosowała się do postanowień niniejszego Traktatu albo jakichkolwiek przepisów prawnych dotyczących jego zastosowania. Przedsięwzięcia lub stowarzyszenia wymienione w artykule 48 mogą na tych

samych zasadach wszczynać postępowanie przeciwko decyzjom lub dotyczących ich zaleceniom o charakterze indywidualnym albo przeciwko decyzjom lub zaleceniom ogólnym, w których, w ich opinii, nadużyto wobec nich uprawnień.

Postępowania przewidziane w pierwszych dwóch akapitach niniejszego artykułu wszczyna się w ciągu jednego miesiąca od chwili zawiadomienia o decyzji lub zaleceniu albo od chwili opublikowania ich, zależnie od przypadku.

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na tych samych zasadach, w sprawach wniesionych przez Parlament Europejski dla ochrony jego prerogatyw. "

14) Dodaje się następujący rozdział:

„Rozdział V

Trybunał Obrachunkowy

Artykuł 45a

Trybunał Obrachunkowy kontroluje rachunki.

Artykuł 45b

1. Trybunał Obrachunkowy składa się z 12 członków.

2. Członkowie Trybunału Obrachunkowego wybierani są spośród osób, które w swoich krajach wchodziły lub wchodziły w skład organów kontroli zewnętrznej lub posiadają szczególne kwalifikacje do piastowania tego stanowiska. Ich niezależność nie może budzić wątpliwości.

3. Członkowie Trybunału Obrachunkowego są mianowani na okres sześciu lat przez Radę, podejmującą decyzję jednomyślnie, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego.

Jednakże, po dokonaniu pierwszych mianowań, czterej członkowie Trybunału Obrachunkowego, wybrani w drodze losowania, otrzymują mandat jedynie na cztery lata.

Członkowie Trybunału Obrachunkowego mogą zostać mianowani ponownie.

Wybierają oni spośród swego grona Przewodniczącego Trybunału Obrachunkowego na okres trzech lat. Przewodniczący może zostać wybrany ponownie.

4. W ogólnym interesie Wspólnoty członkowie Trybunału Obrachunkowego wykonują swoje obowiązki w sposób całkowicie niezależny.

Przy wykonywaniu swoich obowiązków nie starają się oni o instrukcje ani nie przyjmują instrukcji od żadnego rządu czy organu. Powstrzymują się od jakichkolwiek czynności niezgodnych z ich obowiązkami.

5. Członkowie Trybunału Obrachunkowego nie mogą w czasie swojej kadencji podejmować żadnej innej działalności zawodowej, odpłatnej lub nieodpłatnej. Obejmując swoje obowiązki uroczyście zobowiązują się, że zarówno w trakcie, jak i po upływie kadencji będą respektować wynikające z nich zobowiązania, a zwłaszcza obowiązek uczciwego i rozważnego przyjmowania, po upływie kadencji, pewnych funkcji czy korzyści.

6. Poza sytuacją zwykłej rotacji lub śmierci członek Komisji przestaje pełnić swoje obowiązki z chwilą rezygnacji lub dymisji orzeczonej przez Trybunał Sprawiedliwości na podstawie paragrafu 7.

Zwolnione w ten sposób stanowisko jest obsadzane na pozostały okres kadencji

członka.

Z wyjątkiem przypadku dymisji, członkowie Trybunału Obrachunkowego sprawują swoje obowiązki do chwili ich zastąpienia.

7. Członek Trybunału Obrachunkowego może zostać pozbawiony stanowiska lub prawa do emerytury innych korzyści z niego wynikających, tylko wtedy, gdy Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Trybunału Obrachunkowego stwierdzi, że nie spełnia on już koniecznych warunków lub nie wypełnia zobowiązań wynikających z jego urzędu.

8. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, określa zasady zatrudnienia Przewodniczącego i członków Trybunału Obrachunkowego, a w szczególności ich uposażenia, dodatki i emerytury.

Podejmując decyzję taką samą większością głosów, określa również inne rodzaje płatności zamiast wynagrodzenia.

9. Postanowienia Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetach Wspólnot Europejskich mające zastosowanie do Sędziów Trybunału Sprawiedliwości, stosują się także do członków Trybunału Obrachunkowego.

Artykuł 45c

1. Trybunał Obrachunkowy bada rachunki wszystkich dochodów i wydatków Wspólnoty. Bada także rachunki wszystkich dochodów i wydatków wszystkich organów ustanowionych przez Wspólnotę, jeśli odpowiedni dokument założycielski nie wyklucza takiego badania.

Trybunał Obrachunkowy dostarcza Parlamentowi Europejskiemu i Radzie potwierdzenie wiarygodności rachunków oraz zgodności z prawem i prawidłowości podstawowych transakcji.

2. Trybunał Obrachunkowy bada zgodność z prawem i prawidłowość wszystkich dochodów i wydatków oraz upewnia się, czy finansami zarządzano właściwie.

Kontrolę dochodów przeprowadza się zarówno na podstawie kwot uznanych za należne, jak i kwot faktycznie zapłaconych Wspólnocie.

Kontrolę wydatków przeprowadza się zarówno na podstawie podjętych zobowiązań, jak i dokonanych wypłaty.

Te kontrole mogą być przeprowadzane przed zamknięciem rozliczeń w danym roku obrachunkowym.

3. Kontrole oparte są na dokumentach, a w razie potrzeby, przeprowadza się je na miejscu, w innych instytucjach Wspólnoty i państw członkowskich. W państwach członkowskich kontrole przeprowadza się w łączności z krajowymi organami kontrolnymi lub, jeżeli te nie posiadają koniecznych uprawnień, właściwymi służbami krajowymi. Organa te lub służby zawiadamiają Trybunał Obrachunkowy, czy mają zamiar uczestniczyć w kontroli.

Pozostałe instytucje Wspólnoty i krajowe organa kontrolne lub, jeżeli te nie posiadają koniecznych uprawnień, właściwe służby krajowe, przesyłają Trybunałowi Obrachunkowemu, na jego wniosek, wszelkie dokumenty lub informacje konieczne do wykonywania jego zadania.

4. Trybunał Obrachunkowy sporządza roczne sprawozdanie po zamknięciu każdego roku obrachunkowego. Zostaje ono przedstawione innym instytucjom

Wspólnoty i opublikowane, razem z odpowiedziami tych instytucji na uwagi Trybunału Obrachunkowego, w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Trybunał Obrachunkowy może także w każdej chwili przedstawiać uwagi, zwłaszcza w formie specjalnych sprawozdań, dotyczące poszczególnych kwestii oraz dostarczać opinie na wniosek innych instytucji Wspólnoty.

Przyjmuje sprawozdania roczne i specjalne oraz opinie większością głosów swoich członków.

Wspiera on Parlament Europejski i Radę w wykonywaniu ich uprawnień kontrolnych w zakresie realizacji budżetu.

5. Trybunał Obrachunkowy sporządza także oddzielne, roczne sprawozdanie stwierdzające, czy księgowanie operacji innych niż wydatki i dochody wymienione w paragrafie 1 i związane z nimi zarządzanie finansami przez Komisję dokonane było w sposób prawidłowy. Sporządza to sprawozdanie w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia roku obrachunkowego, którego dotyczy zestawienie rachunkowe, i przekazuje je Komisji i Radzie. Komisja przesyła je Parlamentowi Europejskiemu.

"

15) Artykuł 78c otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 78c

Komisja realizuje budżet administracyjny zgodnie z rozporządzeniami sporządzonymi na podstawie na podstawie artykułu 78h, na swoją odpowiedzialność i w granicach przyznaných kredytów, mając na uwadze zasady właściwego zarządzania finansami.

Rozporządzenia określają szczegółowe zasady udziału każdej instytucji, w ponoszonych przez nią wydatkach.

W ramach budżetu administracyjnego Komisja, w granicach i na zasadach określonych w rozporządzeniach sporządzonych na podstawie artykułu 78h, może przenosić kredyty z rozdziału do rozdziału i z działu do działu. "

16) Uchyła się artykuły 78e i 78f.

17) Artykuł 78g otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 78g

1. Parlament Europejski, działając na podstawie zalecenia Rady, działającej kwalifikowaną większością głosów, udziela Komisji absolutorium z realizacji budżetu. W tym celu, Rada, a następnie Parlament Europejski, badają rozliczenia i sprawozdania finansowe określone w artykule 78d oraz roczne sprawozdanie Trybunału Obrachunkowy, łącznie z odpowiedziami kontrolowanych instytucji, udzielonymi na uwagi Trybunału Obrachunkowego, a także wszelkie istotne, specjalne sprawozdania sporządzone przez Trybunał Obrachunkowy.

2. Przed udzieleniem Komisji absolutorium lub w jakimkolwiek innym celu związanym z wykonywaniem swoich uprawnień w zakresie realizacji budżetu administracyjnego, Parlament Europejski może zażądać przesłuchania Komisji co do realizacji wydatków lub funkcjonowania systemów kontroli finansowej. Komisja udziela Parlamentowi Europejskiemu - na jego wniosek - wszelkich koniecznych informacji.

3. Komisja podejmuje wszelkie odpowiednie kroki w celu działania zgodnego z

uwagami towarzyszącymi absolutorium i innymi uwagami Parlamentu Europejskiego związanymi z dokonywaniem wydatków, jak również komentarzami towarzyszącymi zaleceniom co do absolutorium uchwalonego przez Radę.

Na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady, Komisja składa sprawozdanie z działań podjętych w świetle tych uwag i komentarzy, a zwłaszcza z instrukcji udzielonych służbom odpowiedzialnym za realizację budżetu administracyjnego. Sprawozdania te są również przesyłane Trybunałowi Obrachunkowemu.

18) Artykuł 78h otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 78h

Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowy:

a) wydaje rozporządzenia finansowe, określające zwłaszcza procedurę, która ma zostać przyjęta dla ustanowienia i realizacji budżetu administracyjnego oraz przedstawiania i kontroli rachunków;

b) określa metody i procedurę, według której wpływy budżetowe, przewidziane w ustaleniach dotyczących środków własnych Wspólnoty, są udostępniane Komisji oraz określa środki, jakie w razie konieczności należy zastosować w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych;

c) ustala zasady dotyczące odpowiedzialności kontrolerów finansowych, dysponentów środków finansowych i księgowych oraz zasady dotyczące odpowiedniej organizacji kontroli. "

19) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 78i

Państwa członkowskie podejmują takie same środki w celu przeciwdziałania oszustwom naruszającym interesy finansowe Wspólnoty, jakie podejmują w celu przeciwdziałania oszustwom naruszającym ich własne interesy finansowe.

Z zastrzeżeniem postanowień niniejszego Traktatu państwa członkowskie koordynują swoje działania mające ochronić interesy finansowe Wspólnoty przed oszustwami. W tym celu, organizują z pomocą Komisji, bliską i regularną współpracę pomiędzy właściwymi służbami ich administracji. "

20) Punkt a) artykułu 79 otrzymuje następujące brzmienie:

„a) niniejszy Traktat nie stosuje się do Wysp Owczych. "

21) Uchyła się artykuły 96 i 98.

TYTUŁ IV

POSTANOWIENIA ZMIENIAJĄCE TRAKTAT USTANAWIAJĄCY EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ WĘGLA I STALI

Artykuł 10 [I]

Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej zmienia się zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

1) Artykuł 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 3

1. Zadania powierzone Wspólnocie wykonują następujące instytucje:

- PARLAMENT EUROPEJSKI,
- RADA,
- KOMISJA,
- TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI
- TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY.

Każda instytucja działa w ramach uprawnień nadanych im przez niniejszy Traktat.

2. Rada i Komisja są wspomagane przez Komitet Ekonomiczno- Społeczny działający w charakterze doradczym. ”

2) Dodaje się następujące artykuły:

Artykuł 107a

Parlament Europejski, działając większością głosów swoich członków, może zwracać się od Komisji o przedkładanie wszelkich stosownych wniosków dotyczących zagadnień, w których, w jego mniemaniu, akt Wspólnoty jest konieczny do wprowadzenia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 107b

Podczas wykonywania swoich obowiązków, Parlament Europejski, na wniosek jednej czwartej swoich członków, może ustanowić tymczasowy Komitet Dochodzeniowy do badania, bez naruszania uprawnień nadanych niniejszym Traktatem innym instytucjom lub organom, ewentualnych wykroczeń lub złego zarządzania w stosowaniu prawa Wspólnoty, z wyjątkiem przypadków, gdy zarzucane fakty są rozpatrywane przez sąd i tak długo, dopóki postępowanie sądowe nie zostanie ukończone.

Tymczasowy Komitet Dochodzeniowy przestaje istnieć z chwilą złożenia swojego sprawozdania.

Szczegółowe przepisy regulujące wykonywanie prawa dochodzeń są ustalane za wspólnym porozumieniem Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Artykuł 107c

Wszyscy obywatele Unii i wszystkie osoby fizyczne lub prawne, zamieszkałe lub mające swoją siedzibę statutową w państwie członkowskim, mają prawo zgłaszania indywidualnie lub razem z innymi obywatelami lub osobami, petycji do Parlamentu Europejskiego w sprawach objętych zakresem działalności Wspólnoty i bezpośrednio ich dotyczących.

Artykuł 107d

1. Parlament Europejski mianuje Rzecznika Praw Obywatelskich wyposażonego w prawo przyjmowania skarg od wszystkich obywateli Unii lub osób fizycznych i prawnych mieszkających lub posiadających swą siedzibę statutową w państwie członkowskim, które dotyczą przypadków złego zarządzania w działaniach instytucji lub organów Wspólnoty, z wyjątkiem Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji pełniących swe funkcje sądownicze.

Zgodnie ze swoimi obowiązkami Rzecznik Praw Obywatelskich przeprowadza kontrole, które uważa za uzasadnione, z własnej inicjatywy lub na podstawie skarg przedstawionych mu bezpośrednio lub poprzez członka Parlamentu Europejskiego, z wyjątkiem przypadków, gdy zarzucane fakty były lub są przedmiotem postępowania sądowego. Jeżeli Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdza

przypadek złego zarządzania, zwraca się w tej sprawie do danej instytucji, która w ciągu trzech miesięcy informuje go o swoim stanowisku. Następnie Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i danej instytucji. Osoba zgłaszająca skargę jest informowana o wyniku powyższego dochodzenia.

Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawia Parlamentowi Europejskiemu roczne sprawozdanie z wyników kontroli.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich jest mianowany po każdych wyborach do Parlamentu Europejskiego, na czas jego kadencji. Rzecznik może być mianowany ponownie.

Rzecznik Praw Obywatelskich może zostać odwołany przez Trybunał Sprawiedliwości na wniosek Parlamentu Europejskiego, jeżeli przestał spełniać warunki konieczne dla wykonywania swoich obowiązków lub jeżeli dopuścił się poważnego uchybienia.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków. Wykonując te obowiązki, nie zwraca się o instrukcje ani nie przyjmuje instrukcji od nikogo. Rzecznik Praw Obywatelskich nie może, w trakcie swojej kadencji, podejmować żadnej innej działalności zawodowej, odpłatnej lub nieodpłatnej.

4. Parlament Europejski, po uzyskaniu opinii Komisji oraz za zgodą Rady, działającej kwalifikowaną większością głosów, ustala przepisy i ogólne zasady regulujące wykonywanie obowiązków Rzecznika Praw Obywatelskich. "

3) Paragraf 3 artykułu 108 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Parlament Europejski opracowuje projekty, które pozwolą na przeprowadzenie bezpośrednich wyborów powszechnych według jednolitej procedury we wszystkich państwach członkowskich.

Rada, działając jednomyślnie, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, który podejmuje decyzję większością głosów swoich członków, ustala odpowiednie przepisy, które są zalecane państwom członkowskim do przyjęcia zgodnie z ich wymaganiami konstytucyjnymi. "

4) Drugi akapit artykułu 114 uzupełnia się następującym zdaniem:

„W takim przypadku kadencja członków Komisji mianowanych na ich miejsce upływa w terminie, w którym upłynęłaby kadencja członków Komisji mającej ustąpić w całości. "

5) Dodaje się następujące artykuły:

„*Artykuł 116*

W skład Rady wchodzi po jednym przedstawicielu każdego państwa członkowskiego, szczebla ministerialnego, upoważnionym do zaciągania zobowiązań w imieniu rządów tego państwa członkowskiego.

Urząd Przewodniczącego piastowany jest kolejno przez każde państwo członkowskie Rady przez sześć miesięcy, w następującej kolejności państw członkowskich:

- przez pierwszy cykl sześciu lat: Belgia, Dania, Niemcy, Grecja, Hiszpania, Francja, Irlandia, Włochy, Luksemburg, Holandia, Portugalia, Zjednoczone

Królestwo;

- przez następny cykl sześciu lat: Dania, Belgia, Grecja, Niemcy, Francja, Hiszpania, Włochy, Irlandia, Holandia, Luksemburg, Zjednoczone Królestwo, Portugalia.

Artykuł 117

Radę zwoływana jest przez jej Przewodniczącego z jego inicjatywy lub na wniosek jednego z jej członków, lub Komisji. "

6) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 121

1. Komitet składający się ze stałych przedstawicieli państw członkowskich odpowiada za przygotowanie prac Rady i wykonanie zadań przydzielonych mu przez Radę.

2. Radę wspomaga Sekretariat Generalny kierowany przez Sekretarza Generalnego. Sekretarza Generalnego mianuje Rada, działająca jednomyślnie.

Rada decyduje o organizacji Sekretariatu Generalnego.

3. Rada przyjmuje swój regulamin wewnętrzny. "

7) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 123

Rada, działając kwalifikowaną większością, ustala uposażenia, dodatki i emerytury Przewodniczącego i członków Komisji, oraz Przewodniczącego, sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza Trybunału Sprawiedliwości. Ustala ona także, działając kwalifikowaną większością głosów, wszelkie należności płatne zamiast wynagrodzenia. ”

8) Dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 125

Komisja publikuje co roku, nie później niż na miesiąc przed otwarciem sesji Parlamentu Europejskiego, ogólne sprawozdanie z działalności Wspólnoty.

Artykuł 126

1. W skład Komisji wchodzi 17 członków wybieranych na podstawie ich ogólnych kwalifikacji, których niezależność nie budzi wątpliwości.

Liczba członków Komisji może zostać zmieniona przez Radę, działającą jednomyślnie.

Członkami Komisji mogą zostać wyłącznie obywatele państw członkowskich.

W skład Komisji musi wchodzić przynajmniej po jednym obywatelu każdego państwa członkowskiego, nie może jednak do niej wchodzić więcej niż dwóch członków zasiadających obywatelstwo tego samego państwa.

2. Członkowie Komisji, w ogólnym interesie Wspólnoty, są całkowicie niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków.

Przy wykonywaniu tych obowiązków nie starają się o instrukcje ani nie przyjmują instrukcji od żadnego rządu czy innego organu. Powstrzymują się od wszelkich czynności nie dających się pogodzić z ich obowiązkami. Każde państwo członkowskie zobowiązuje się respektować tę zasadę i nie dążyć do wywierania wpływu na członków Komisji podczas wykonywania ich zadań.

Członkowie Komisji nie mogą, w trakcie swojej kadencji, podejmować żadnej

innej działalności zawodowej, płatnej lub nieodpłatnej. Obejmując swoje obowiązki uroczyste zobowiązują się, że zarówno w trakcie, jak i po upływie kadencji będą respektować wynikające z nich zobowiązania, a zwłaszcza obowiązek uczciwego i rozważnego przyjmowania, po upływie kadencji, określonych funkcji i korzyści. W przypadku złamania tych zobowiązań, Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Rady lub Komisji, może orzec, zależnie od przypadku, dymisję danego członka, zgodnie z artykułem 129, lub pozbawić go prawa do emerytury lub innych podobnych korzyści.

Artykuł 127

1. Członkowie Komisji są mianowani na okres pięciu lat, zgodnie z procedurą określoną w paragrafie 2, z zastrzeżeniem artykułu 114, jeśli istnieje taka potrzeba.

Ich mandat jest odnawialny.

2. Rządy państw członkowskich wyznaczają za wspólną zgodą, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, osobę, którą zamierzają mianować Przewodniczącym Komisji.

Rządy państw członkowskich, po zasięgnięciu opinii kandydata na Przewodniczącego, wyznaczają pozostałe osoby, które zamierzają mianować członkami Komisji.

Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji wyznaczeni w ten sposób podlegają jako zespół zatwierdzeniu przez Parlament Europejski. Po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski, Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji zostają mianowani za wspólną zgodą rządów państw członkowskich.

3. Punkty 1 i 2 stosują się po raz pierwszy do Przewodniczącego i pozostałych członków Komisji rozpoczynających kadencję 7 stycznia 1995 r.

Przewodniczący i pozostali członkowie Komisji, rozpoczynają kadencję 7 stycznia 1993 roku, zostają mianowani za wspólną zgodą rządów państw członkowskich. Ich kadencja upływa 6 stycznia 1995 roku.

Artykuł 128

Poza sytuacją zwykłej rotacji lub śmierci członek Komisji kończy pełnienie swoich obowiązków z chwilą rezygnacji lub dymisji.

Zwolnione w ten sposób stanowisko zostaje obsadzone na pozostały okres kadencji przez nowego członka, mianowanego za wspólną zgodą rządów państw członkowskich. Rada, działając jednomyślnie, może zdecydować, że takie wolne stanowisko nie musi być obsadzone.

W przypadku rezygnacji, dymisji lub śmierci stanowisko Przewodniczącego, jest obsadzane na pozostały okres danej kadencji. Przy obsadzaniu stanowiska Przewodniczącego stosuje się procedurę określoną w artykule 127 paragraf 2.

Z wyjątkiem przypadków dymisji zgodnie z artykułem 129, członkowie Komisji pełnią swoje funkcje do chwili zastąpienia.

Artykuł 129

Jeżeli którykolwiek z członków Komisji przestał spełniać wymagania konieczne do wykonywania swoich obowiązków lub dopuścił się poważnego uchybienia, Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Rady lub Komisji, może orzec dymisję.

Artykuł 130

Komisja może mianować jednego lub dwóch Wiceprzewodniczących.

Artykuł 131

Rada i Komisja konsultują się wzajemnie i ustalają za wspólną zgodą metody współpracy.

Komisja ustala swój regulamin wewnętrzny w celu zapewnienia, aby działalność zarówno jej samej, jak i podległych jej organów była zgodna z postanowieniami niniejszego Traktatu. Zapewnia ona opublikowanie tych przepisów.

Artykuł 132

Komisja działa większością liczby członków, przewidzianą w artykule 126.

Posiedzenie Komisji jest ważne tylko w przypadku, gdy jest obecna liczba członków określona w jej regulaminie wewnętrznym. "

9) Uchyła się artykuł 133.

10) Artykuł 137 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 137

Trybunał Sprawiedliwości składa się z 13 sędziów.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje na sesji plenarnej. Jednakże może tworzyć izby, składające się z trzech lub pięciu sędziów, dla prowadzenia określonych dochodzeń przygotowawczych lub do orzekania w pewnych sprawach, zgodnie z zasadami określonymi dla tych celów.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje na sesji plenarnej na wniosek państwa członkowskiego lub instytucji Wspólnoty, będących stroną w postępowaniu.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości wystąpi z takim wnioskiem, Rada, działając jednomyślnie, może zwiększyć liczbę sędziów i wprowadzić niezbędne zmiany w drugim i trzecim akapicie niniejszego artykułu oraz w drugim akapicie artykułu 139. "

11) Artykuł 140a otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 140a

1. Przy Trybunale Sprawiedliwości ustanawia się Sąd Pierwszej Instancji właściwy dla rozpatrywania niektórych kategorii spraw określonych w warunkach przewidzianych w paragrafie 2, z możliwością odwołania się - ograniczonego do kwestii prawnych i na zasadach określonych przez Statut - do Trybunału Sprawiedliwości. W gestii Sądu Pierwszej Instancji nie leży rozpatrywanie i orzekanie w kwestiach wniesionych o orzeczenie wstępne, zgodnie z artykułem 150.

2. Na wniosek Trybunału Sprawiedliwości i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i Komisji, Rada, działając jednomyślnie, określa rodzaje spraw lub postępowanie wymienione w paragrafie 1, i ustala skład Sądu Pierwszej Instancji oraz przyjmuje konieczne zmiany i postanowienia dodatkowe do Statutu Trybunału Sprawiedliwości. O ile Rada nie zadecyduje inaczej, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości, a zwłaszcza postanowienia Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, stosują się do Sądu Pierwszej Instancji.

3. Członkowie Sądu Pierwszej Instancji wybierani są spośród osób, których

niezależność nie budzi wątpliwości i spełniających wymagania konieczne do objęcia urzędu sędziowskiego; są oni mianowani za wspólną zgodą rządów państw członkowskich, na okres sześciu lat. Skład Sądu Pierwszej Instancji jest częściowo odnawiany co trzy lata. Członkowie ustępujący mogą zostać mianowani ponownie.

4. Sąd Pierwszej Instancji ustala swój regulamin wewnętrzny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Przepisy te wymagają jednomyślnego zatwierdzenia przez Radę. "

12) Artykuł 143 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 143

1. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdza, że państwo członkowskie nie dotrzymuje zobowiązania wynikającego z niniejszego Traktatu, państwo to jest obowiązane podjąć konieczne działania w celu zastosowania się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości.

2. Jeżeli Komisja uważa, że dane państwo członkowskie nie podjęło takich działań, po umożliwieniu temu Państwu przedstawienia swoich spostrzeżeń wydaje opinię wraz z uzasadnieniem, określającą punkty, w których dane państwo członkowskie nie zastosowało się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie podejmuje działań koniecznych do zastosowania się do orzeczenia Trybunału w terminie ustalonym przez Komisję, może ona wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości. Czyniąc to, określa wysokość ryczałtu lub opłaty karnej do zapłacenia przez dane państwo członkowskie.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdza, że dane państwo członkowskie nie zastosowało się do jego orzeczenia, może nałożyć na nie ryczałt lub opłatę karną.

Niniejsza procedura nie narusza artykułu 142. "

13) Artykuł 146 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 146

Trybunał Sprawiedliwości kontroluje zgodność z prawem aktów Rady i Komisji, innych niż zalecenia i opinie, oraz aktów Parlamentu Europejskiego o skutkach prawnych w stosunku do osób trzecich.

W tym celu posiada, jest on właściwy w sprawach wniesionych przez państwo członkowskie, Radę lub Komisję z powodu niekompetencji, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek przepisu prawa związanego z jego stosowaniem lub z powodu nadużycia uprawnień.

Trybunał jest właściwy, na takich samych warunkach, w sprawach wniesionych przez Parlament Europejski w celu ochrony jego prerogatyw.

Każda osoba fizyczna lub prawna może, na tych samych warunkach, wszcząć postępowanie przeciwko decyzji odnoszącej się do niej lub przeciwko decyzji, która, pomimo iż jest w formie rozporządzenia lub decyzji odnoszącej się do innej osoby, dotyczy jej bezpośrednio i osobiście.

Postępowanie przewidziane niniejszym artykułem wszczyna się w ciągu dwóch miesięcy od podania decyzji do wiadomości publicznej lub od zawiadomienia o nim powoda lub, w przypadku jego nieobecności, od dnia, w którym stało mu się

to wiadome, zależnie od przypadku.

14) Dodaje się następujący dział:

„Dział V

Trybunał Obrachunkowy

Artykuł 160a

Trybunał Obrachunkowy kontroluje rachunki.

Artykuł 160b

1. Trybunał Obrachunkowy składa się z 12 członków.

2. Członkowie Trybunału Obrachunkowego wybierani są spośród osób, które w swoich krajach wchodzi lub wchodziły w skład organów kontroli zewnętrznej lub posiadają szczególne kwalifikacje do piastowania tego stanowiska. Ich niezależność nie może budzić wątpliwości.

3. Członkowie Trybunału Obrachunkowego są mianowani na sześć lat przez Radę, podejmującą decyzję jednomyślnie, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego.

Jednakże, po dokonaniu pierwszych nominacji, czterej członkowie Trybunału Obrachunkowego, wybrani w drodze losowania, otrzymują mandat jedynie na cztery lata.

Członkowie Trybunału Obrachunkowego mogą zostać mianowani ponownie.

Wybierają oni spośród swego grona wybierają Przewodniczącego Trybunału Obrachunkowego na okres trzech lat. Przewodniczący może zostać wybrany ponownie.

4. W ogólnym interesie Wspólnoty, członkowie Trybunału Obrachunkowego są całkowicie niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków.

Przy wykonywaniu swoich obowiązków nie starają się oni o instrukcje ani nie przyjmują instrukcji od żadnego rządu lub organu. Powstrzymują się oni od wszelkich czynności niezgodnych z ich obowiązkami.

5. Członkowie Trybunału Obrachunkowego nie mogą w czasie swojej kadencji podejmować żadnej innej działalności zawodowej, odpłatnej lub nieodpłatnej. Obejmując swoje obowiązki uroczyście zobowiązują się, że zarówno w trakcie, jak i po upływie kadencji będą respektować wynikające z nich zobowiązania, a zwłaszcza obowiązek uczciwego i rozważnego przyjmowania, po upływie kadencji, pewnych funkcji czy korzyści.

6. Poza sytuacją zwykłej rotacji lub śmierci, członek Trybunału Obrachunkowego przestaje pełnić swoje obowiązki z chwilą złożenia rezygnacji albo wskutek dymisji orzeczonej przez Trybunał Sprawiedliwości, na podstawie paragrafu 7.

Powstałe w ten sposób wolne stanowisko jest obsadzane na pozostały okres kadencji członka.

Z wyjątkiem przypadku dymisji członkowie Trybunału Obrachunkowego pełnią swoje obowiązki do chwili ich zastąpienia.

7. Członek Trybunału Obrachunkowego może zostać pozbawiony urzędu lub prawa do emerytury lub renty, lub innych korzyści z niego wynikających, tylko wtedy, gdy Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Trybunału Obrachunkowego stwierdzi, że nie spełnia on już koniecznych warunków lub nie wypełnia

zobowiązań wynikających z jego urzędu.

8. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, określa zasady zatrudniania Przewodniczącego i członków Trybunału Obrachunkowego, a w szczególności ich uposażenia, dodatki i emerytury. Podejmując decyzję taką samą większością, określa również inne rodzaje płatności zamiast wynagrodzenia.

9. Postanowienia Protokołu w sprawie Przywilejów i Immunitetów Wspólnot Europejskich mające zastosowanie do Sędziów Trybunału Sprawiedliwości stosują się także do członków Trybunału Obrachunkowego.

Artykuł 160c

1. Trybunał Obrachunkowy bada rachunki wszystkich dochodów i wydatków Wspólnoty. Bada także rachunki wszystkich dochodów i wydatków wszystkich organów ustanowionych przez Wspólnotę, o ile odpowiedni dokument założycielski nie wyklucza takiej kontroli.

Trybunał Obrachunkowy dostarcza Parlamentowi Europejskiemu i Radzie potwierdzenie wiarygodności rachunków oraz zgodności z prawem i prawidłowości podstawowych transakcji.

2. Trybunał Obrachunkowy bada zgodność z prawem i prawidłowość wszystkich dochodów i wydatków oraz upewnia się, czy finansami zarządzano właściwie.

Kontrolę dochodów przeprowadza się zarówno na podstawie kwot uznanych za należne, jak i kwot faktycznie zapłaconych Wspólnocie.

Kontrolę wydatków przeprowadza się zarówno na podstawie podjętych zobowiązań, jak i dokonanych wpłat.

Kontrole te mogą być przeprowadzane przed zamknięciem rozliczeń w danym roku obrachunkowym.

3. Kontrole oparte są na dokumentach i, w razie potrzeby, przeprowadza się je na miejscu, w innych instytucjach Wspólnoty i w państwach członkowskich. W państwach członkowskich kontrole przeprowadza się w łączności z krajowymi organami kontrolnymi lub, jeżeli te nie posiadają koniecznych uprawnień, z właściwymi służbami krajowymi. Organa te lub służby informują Trybunał Obrachunkowy czy mają zamiar uczestniczyć w kontroli.

Pozostałe instytucje Wspólnoty i krajowe organa kontrolne lub, jeżeli te nie posiadają koniecznych uprawnień, właściwe służby krajowe, przedstawiają Trybunałowi Obrachunkowemu, na jego wniosek, wszelkie dokumenty lub informacje konieczne do wykonania jego zadania.

4. Trybunał Obrachunkowy sporządza roczne sprawozdanie po zamknięciu każdego roku obrachunkowego. Zostaje ono przedstawione innym instytucjom Wspólnoty i opublikowane razem z odpowiedziami tych instytucji na uwagi Trybunału Obrachunkowego, w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Trybunał Obrachunkowy może także w każdej chwili przedstawiać uwagi, zwłaszcza w formie specjalnych sprawozdań, dotyczące poszczególnych kwestii oraz dostarczać opinii na wniosek innych instytucji Wspólnoty.

Przyjmuje on swoje sprawozdania roczne i specjalne oraz opinie większością głosów swoich członków.

Wspiera on Parlament Europejski i Radę w wykonywaniu ich uprawnień

kontrolnych kontroli w zakresie realizacji budżetu. "

15) Artykuł 166 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 166

Liczbę członków Komitetu Ekonomiczno- Społeczno ustala się następująco:

Belgia	12
Dania	9
Niemcy	24
Grecja	12
Hiszpania	21
Francja	24
Irlandia	9
Włochy	24
Luksemburg	6
Holandia	12
Portugalia	12
Zjednoczone Królestwo	24

Członków Komitetu mianuje Rada, podejmując decyzję jednomyślnie, na okres czterech lat. Ich mandat jest odnawialny.

Członków Komitetu nie obowiązują żadne wiążące instrukcje mandatowe. Są oni całkowicie niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków, w ogólnym interesie Wspólnoty.

Rada, działając kwalifikowaną większością, ustala wynagrodzenia członków Komitetu. "

16) Artykuł 168 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 168

Komitet wybiera przewodniczącego i swoje biuro, spośród swoich członków, na okres dwóch lat.

Ustala on swój regulamin wewnętrzny.

Posiedzenia Komitetu zwołuje przewodniczący na wniosek Rady lub Komisji. Może się on także zbierać z własnej inicjatywy. "

17) Artykuł 170 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 170

Rada lub Komisja obowiązane są konsultować się z Komitetem, jeżeli przewidują to postanowienia niniejszego Traktatu. Instytucje te mogą konsultować się z Komitetem we wszystkich sprawach, które uznają za stosowne. Może on wyrażać opinie z własnej inicjatywy, jeśli uzna to za stosowne.

Rada lub Komisja, jeżeli uzna to za stosowne, wyznacza Komitetowi termin przekazania jego opinii, nie krótszy niż jeden miesiąc, licząc od dnia, w którym przewodniczący otrzyma o tym zawiadomienie. Po upływie wyznaczonego terminu brak opinii nie stoi na przeszkodzie dalszym działaniom.

Opinia Komitetu i opinia wyspecjalizowanej sekcji, razem z protokołem obrad, zostają przedłożone Radzie i Komisji. "

18) Uchyła się punkty 1 - 3 artykułu 172.

19) Artykuł 173 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 173

Nie wyłączając innych wpływów, budżet finansowany jest całkowicie ze środków własnych.

Rada, działając jednomyślnie, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, ustala przepisy dotyczące systemu środków własnych Wspólnoty, których przyjęcie zaleca państwom członkowskim, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. "

20) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 173a

W celu utrzymania dyscypliny budżetowej Komisja nie proponuje żadnych aktów Wspólnoty, nie zmienia swoich propozycji i nie podejmuje żadnych środków wykonawczych mogących wywrzeć znaczny wpływ na budżet, bez zagwarantowania że taka propozycja lub działanie mogą być sfinansowane w ramach środków własnych Wspólnoty, zgodnie z postanowieniami określonymi przez Radę na podstawie artykułu 173. "

21) Artykuł 179 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 179

Komisja realizuje budżet zgodnie z przepisami sporządzonymi na podstawie artykułu 183, na swoją odpowiedzialność i w granicach przyznaných kredytów, mając na uwadze zasady właściwego zarządzania finansami.

Rozporządzenia określają szczegółowe zasady udziału każdej instytucji w ponoszonych przez nią wydatkach.

W ramach każdego budżetu Komisja, w granicach i na zasadach określonych w przepisach sporządzonych na podstawie artykułu 183, może przenosić kredyty z rozdziału do rozdziału i z działu do działu"

22) Uchyla się artykuły 180 i 180a.

23) Artykuł 180b otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 180b

1. Parlament Europejski, działając na podstawie zalecenia Rady, działającej kwalifikowaną większością głosów, udziela Komisji absolutorium z realizacji budżetu. W tym celu Rada, a następnie Parlament Europejski, badają rozliczenia i sprawozdanie finansowe określone w artykule 179a oraz roczne sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego, łącznie z odpowiedziami kontrolowanych instytucji, udzielonymi na uwagi Trybunału Obrachunkowego, jak również wszelkie istotne sprawozdania specjalne sporządzane przez Trybunał Obrachunkowy.

2. Przed udzieleniem Komisji absolutorium lub w jakimkolwiek innym celu związanym z wykonywaniem jej uprawnień w zakresie realizacji budżetu, Parlament Europejski może zarządzić przesłuchanie Komisji co do realizacji wydatków lub funkcjonowania systemów kontroli finansowej. Na jego wniosek Komisja udziela mu wszelkich koniecznych informacji.

3. Komisja podejmuje wszelkie odpowiednie kroki w celu działania zgodnego z uwagami towarzyszącymi absolutorium i innymi uwagami Parlamentu Europejskiego związanymi z dokonywaniem wydatków oraz zgodnego z komentarzami towarzyszącymi zaleceniom co do absolutorium przyjętego przez

Radę.

Na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady Komisja składa sprawozdanie z działań podjętych w świetle tych uwag i komentarzy, a zwłaszcza z instrukcji udzielonych służbom odpowiedzialnym za realizację budżetu. Sprawozdania te są również przedstawiane Trybunałowi Obrachunkowemu. "

24) Artykuł 183 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 183

Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowego:

a) wydaje rozporządzenia finansowe określające zwłaszcza procedurę, która ma zostać przyjęta dla ustanawiania i realizacji budżetu oraz dla przedstawiania i kontroli rozliczeń;

b) określa metody i procedurę, zgodnie z którymi wpływy budżetowe, przewidziane w ustaleniach dotyczących środków własnych Wspólnoty, są udostępniane Komisji oraz określa środki, jakie w razie konieczności należy zastosować, w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych;

c) ustala zasady dotyczące odpowiedzialności kontrolerów finansowych, dysponentów środków finansowych i księgowych oraz zasady dotyczące odpowiedniej organizacji kontroli. "

25) Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 183a

Państwa członkowskie podejmą takie same środki dla przeciwdziałania oszustwom naruszającym interesy finansowe Wspólnoty, jakie podejmują w celu przeciwdziałania oszustwom naruszającym ich własne interesy finansowe. Nie naruszając innych postanowień niniejszego Traktatu państwa członkowskie koordynują swoje działania mające chronić interesy finansowe Wspólnoty przed oszustwami. W tym celu organizują z pomocą Komisji bliską i regularną współpracę pomiędzy właściwymi służbami ich administracji. "

26) Punkt a) artykułu 198 otrzymuje następujące brzmienie:

„a) Niniejszego Traktatu nie stosuje się do Wysp Owczych. "

27) Artykuł 201 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 201

Wspólnota nawiąże ścisłą współpracę z Organizacją Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, a jej szczegóły zostaną ustalone za wspólną zgodą. "

28) Uchyła się artykuły 204 i 205.

29) Artykuł 206 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 206

Wspólnota może zawierać z jednym lub więcej państwami lub organizacjami międzynarodowymi umowy ustanawiające stowarzyszenie, obejmujące wzajemne prawa i obowiązki, wspólne działania i specjalne procedury.

Umowy te są zawierane przez Radę, działającą jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego.

Jeżeli umowy te wymagają zmian niniejszego Traktatu, zmiany te są uprzednio przyjmowane zgodnie z procedurą ustaloną w artykule N Traktatu o Unii

Europejskiej.

TYTUŁ V
**POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WSPÓLNEJ POLITYKI
ZAGRANICZNEJ I BEZPIECZEŃSTWA**

Artykuł 11 [J. 1]

1. Unia definiuje i realizuje wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa, obejmującą wszystkie dziedziny polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, której cele są następujące:

- ochrona wspólnych wartości, podstawowych interesów, niezależności i nienaruszalności Unii zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych;
- umacnianie bezpieczeństwa Unii we wszystkich formach;
- utrzymanie pokoju i umacnianie bezpieczeństwa międzynarodowego zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych oraz zasadami Aktu Końcowego z Helsinek i celami Karty Paryskiej, włącznie z zasadami dotyczącymi granic zewnętrznych;
- wspieranie współpracy międzynarodowej;
- rozwijanie i konsolidacja demokracji i rządów prawa oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności.

2. Państwa Członkowskie wspierają politykę zewnętrzną i bezpieczeństwa Unii aktywnie i bez uprzedzeń, w duchu lojalności i wzajemnej solidarności.

Państwa Członkowskie wspólnie umacniają i rozwijają swoją wzajemną solidarność polityczną. Powstrzymają się od jakichkolwiek działań, które są sprzeczne z interesami Unii lub które mogłyby osłabić jej skuteczność jako spójnej siły w stosunkach międzynarodowych.

Rada zapewni poszanowanie niniejszych zasad.

Artykuł 12 [J. 2]

Unia realizuje cele określone w Artykule 11 poprzez:

- określenie zasad i ogólnych wytycznych dla wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;
- uzgodnienie wspólnych strategii;
- przyjęcie wspólnych działań;
- przyjęcie wspólnych stanowisk;
- umocnienie systematycznej współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi w realizacji polityki.

Artykuł 13 [J. 3]

1. Rada Europejska określi zasady i ogólne wytyczne wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, włącznie ze sprawami, które mają skutki dla obronności.

2. Rada Europejska decyduje o wspólnych strategiach, realizowanych przez Unię w obszarach, gdzie Państwa Członkowskie mają ważne, wspólne interesy.

Wspólne strategie określają swoje cele, czas trwania oraz środki, które zostaną udostępnione przez Unię i Państwa Członkowskie.

3. Rada podejmie decyzje niezbędne dla określenia i realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na podstawie ogólnych wytycznych, określonych

przez Radę Europejską.

Rada zaleca wspólne strategie Radzie Europejskiej i realizuje je, w szczególności poprzez przyjęcie wspólnych działań i wspólnych stanowisk.

Rada zapewnia jedność, spójność i skuteczność działań, podejmowanych przez Unię.

Artykuł 14 [J. 4]

1. Rada podejmuje wspólne działania. Wspólne działania dotyczą szczególnych sytuacji, w których działania operacyjne Unii zostają uznane za potrzebne. Wspólne działania posiadają określone cele, zakres, środki udostępnione przez Unię, czas ich trwania jeżeli zachodzi taka potrzeba, oraz warunki ich realizacji.

2. Jeżeli nastąpiła zmiana warunków o znacznych skutkach dla kwestii będącej przedmiotem wspólnego działania, wówczas Rada weryfikuje zasady i cele danego działania i podejmuje niezbędne decyzje. Dopóki Rada nie podejmie żadnych kroków, wspólne działanie będzie trwać.

3. Wspólne działania zobowiązują Państwa Członkowskie do utrzymania przyjętych stanowisk i do prowadzenia wspólnej działalności.

4. Rada może zwrócić się do Komisji z wnioskiem o przedłożenie jej wszelkich właściwych propozycji dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa w celu zapewnienia realizacji wspólnego działania.

5. W każdym przypadku planu dotyczącego przyjęcia stanowiska przez pojedynczy kraj lub podjęcia krajowego działania związanego z działaniem wspólnych, informacja o tym, jeżeli jest to konieczne, zostaje przekazana w czasie pozwalającym na uprzednie konsultacje na forum Rady. Obowiązek wcześniejszego przekazania informacji nie dotyczy środków, które stanowią jedynie przeniesienie decyzji Rady na płaszczyznę krajową.

6. W przypadkach nagłej potrzeby, wynikłej z rozwoju sytuacji i wobec braku decyzji Rady, Państwa Członkowskie mogą podjąć konieczne środki, traktując to jako sprawę pilną i mając na uwadze ogólne cele wspólnego działania. Dane Państwo Członkowskie niezwłocznie poinformuje Radę o wszelkich tego typu środkach.

7. W przypadku jakichkolwiek poważnych trudności w realizacji wspólnego działania, Państwo Członkowskie zgłosi je Radzie, która podda je dyskusji i będzie poszukiwać odpowiednich rozwiązań. Rozwiązania takie nie mogą być sprzeczne z celami wspólnego działania lub osłabiać jego skuteczności.

Artykuł 15 [J. 5]

Rada przyjmuje wspólne stanowiska. Wspólne stanowiska określają podejście Unii do poszczególnych spraw o charakterze geograficznym lub tematycznym. Państwa Członkowskie zapewnią, by ich polityki krajowe były zgodne ze wspólnymi stanowiskami.

Artykuł 16 [J. 6]

Państwa Członkowskie informują się i konsultują wzajemnie na forum Rady we wszelkich kwestiach polityki zagranicznej i bezpieczeństwa o znaczeniu ogólnym dla zapewnienia, by wpływy Unii były wywierane w możliwie najskuteczniejszy sposób poprzez zgodne i zbieżne działanie.

Artykuł 17 [J. 7]

1. Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa obejmuje wszystkie kwestie związane z bezpieczeństwem Unii, włącznie z ostatecznym określeniem wspólnej polityki obronnej, zgodnie z drugim akapitem, która z czasem może doprowadzić do wspólnej obronności, jeżeli Rada Europejska tak zdecyduje. W takim przypadku zaleci ona Państwom Członkowskim przyjęcie takich decyzji zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Unia Zachodnioeuropejska (UZE) stanowi integralną część rozwoju Unii, zapewniającą Unii dostęp do potencjału operacyjnego, szczególnie w kontekście ustępu 2. Wspiera ona Unię w opracowywaniu aspektów obronnych wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, określonych w niniejszym Artykule. Unia będzie odpowiednio sprzyjać bliższym stosunkom instytucjonalnym z UZE w świetle możliwości integracji UZE z Unią, jeżeli Rada Europejska tak zdecyduje. W takim przypadku zaleci ona Państwom Członkowskim przyjęcie takiej decyzji zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Polityka Unii zgodnie z niniejszym Artykułem nie narusza szczególnego charakteru polityki bezpieczeństwa i polityki obronnej niektórych Państw Członkowskich i respektuje zobowiązania niektórych Państw Członkowskich, które realizują swoją wspólną obronność w Organizacji Paktu Północnego Atlantyku, wynikające z Paktu Północnoatlantyckiego i jest zgodna ze wspólną polityką bezpieczeństwa i polityką obronną ustanowioną w jego ramach.

Ostateczne określenie wspólnej polityki obronnej będzie wspierane, jeżeli Państwa Członkowskie uznają to za stosowne, przez współpracę pomiędzy nimi w dziedzinie uzbrojenia.

2. Kwestie wskazane w niniejszym Artykule obejmują zadania humanitarne i ratownicze, zadania pokojowe oraz zadania sił bojowych w zarządzaniu kryzysem, włącznie z misjami pokojowymi.

3. Unia zwraca się z prośbą do UZE o określenie i realizację decyzji i działań Unii, które mają skutki dla obronności.

Kompetencje Rady Europejskiej do przyjęcia wytycznych zgodnie z Artykułem J. 3 obowiązują również w stosunku do UZE w sprawach, w których Unia zwraca się z prośbą do UZE.

Jeżeli Unia zwraca się z prośbą do UZE o określenie i realizację decyzji i działań Unii, w związku z zadaniami, wskazanymi w paragrafie 2, wszystkie Państwa Członkowskie Unii ma prawo do pełnego udziału w tych zadaniach. Rada, w porozumieniu z instytucjami UZE, przyjmie niezbędne rozwiązania praktyczne w celu umożliwienia wszystkim Państwom Członkowskim biorących udział w takich zadaniach pełnego uczestnictwa na równych prawach w planowaniu i podejmowaniu decyzji przez UZE.

Decyzje, które mają skutki dla obronności, omawiane w niniejszym paragrafie będą podejmowane bez naruszenia polityki i zobowiązań wskazanych w ustępie pierwszym, akapicie trzecim.

4. Postanowienia niniejszego Artykułu nie stanowią przeszkody dla rozwoju bliższej współpracy pomiędzy dwoma lub więcej Państwami Członkowskimi na

poziomie bilateralnym, w ramach UZE i Sojuszu Atlantyckiego, jeżeli tylko taka współpraca nie jest sprzeczna lub nie hamuje współpracy, przedstawionej w niniejszym Tytule.

5. Dla realizacji celów niniejszego Artykułu, postanowienia niniejszego Artykułu mogą zostać zmienione zgodnie z Artykułem N.

Artykuł 18 [J. 8]

1. Urząd Przewodniczącego reprezentuje Unię w sprawach związanych ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwem.

2. Urząd Przewodniczącego jest odpowiedzialny za realizację decyzji, podejmowanych na mocy niniejszego Tytułu; w tej roli zasadniczo wyraża on stanowisko Unii w organizacjach międzynarodowych i podczas konferencji międzynarodowych.

3. Urząd Przewodniczącego jest wspierany przez Sekretarza Generalnego Rady, który sprawuje funkcję Wysokiego Przedstawiciela do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

4. Komisja w pełni uczestniczy w zadaniach, określonych w ustępach 1 i 2. Urząd Przewodniczącego jest wspierany w tych zadaniach, jeżeli zachodzi taka potrzeba, przez następne Państwo Członkowskie, piastujące Urząd Przewodniczącego.

5. Rada może, jeżeli tylko uzna to za konieczne, wyznaczyć specjalnego przedstawiciela, posiadającego mandat w odniesieniu do spraw dotyczących konkretnej polityki.

Artykuł 19 [J. 9]

1. Państwa Członkowskie koordynują swoje działania w organizacjach międzynarodowych oraz podczas konferencji międzynarodowych. Zajmują wspólne stanowiska na ich forum.

W organizacjach międzynarodowych lub podczas konferencji międzynarodowych, w których uczestniczą nie wszystkie Państwa Członkowskie, Państwa Członkowskie biorące w nich udział zajmują wspólne stanowiska.

2. Nie naruszając postanowień ustępu 1 i Artykułu 14.3, Państwa Członkowskie reprezentowane w organizacjach międzynarodowych lub na konferencjach międzynarodowych, w których uczestniczą nie wszystkie Państwa Członkowskie, informują te ostatnie o wszelkich sprawach ogólnego zainteresowania.

Państwa Członkowskie, które są także członkami Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych działają zgodnie i informują w pełni pozostałe Państwa Członkowskie. Państwa Członkowskie, które są stałymi członkami Rady Bezpieczeństwa, przy wykonywaniu swoich obowiązków zapewniają obronę stanowiska i interesów Unii, nie naruszając swoich obowiązków wynikających z postanowień Karty Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 20 [J. 10]

Misje dyplomatyczne i konsularne Państw Członkowskich w krajach trzecich i podczas konferencji międzynarodowych oraz ich przedstawicielstw przy organizacjach międzynarodowych współpracują dla zapewnienia, by wspólne stanowiska i wspólne działania przyjęte przez Radę były przestrzegane i realizowane.

Intensyfikują one współpracę poprzez wymianę informacji, prowadzenie wspólnych ocen oraz wnoszenie wkładu w realizację postanowień, wskazanych w Artykule 20 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Artykuł 21 [J. 11]

Urząd Przewodniczącego konsultuje się z Parlamentem Europejskim w głównych kwestiach podstawowych kierunków wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz zapewnia, że zdanie Parlamentu Europejskiego zostaje odpowiednio wzięte poważnie pod uwagę. Parlament Europejski jest regularnie informowany przez Urząd Przewodniczącego i Komisję o rozwoju polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii.

Parlament Europejski może kierować do Rady zapytania lub wydawać jej zalecenia. Odbywa coroczną debatę na temat postępu w realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

Artykuł 22 [J. 12]

1. Każde Państwo Członkowskie lub Komisja może zwracać się do Rady z wszelkimi pytaniami, związanymi ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa i może przedstawiać Radzie projekty.

2. W przypadkach wymagających szybkiej decyzji, Urząd Przewodniczącego na swój własny wniosek albo na wniosek Komisji lub Państwa Członkowskiego zwołuje wyjątkowe posiedzenie Rady w ciągu czterdziestu ośmiu (48) godzin lub, w nagłym przypadku, w krótszym terminie.

Artykuł 23 [J. 13]

1. Decyzje wynikające z niniejszego Tytułu są podejmowane przez Radę jednomyślnie. Powstrzymanie się od głosowania przez członków obecnych osobiście lub reprezentowanych nie może zapobiec przyjęciu takich decyzji.

W przypadku powstrzymania się od głosu, każdy członek Rady może zakwalifikować swoje powstrzymanie się poprzez przedstawienie formalnej deklaracji na mocy niniejszego punktu. W takim przypadku nie będzie on zobowiązany do zastosowania się do decyzji, ale zaakceptuje, że decyzja zobowiązuje Unię. W duchu wzajemnej solidarności, dane Państwo Członkowskie powstrzyma się od jakichkolwiek działań, które mogą być sprzeczne lub mogą zahamować działania Unii prowadzone w oparciu na tej decyzji, a inne Państwa Członkowskie będą respektować jego stanowisko. Jeżeli członkowie Rady kwalifikujący swoje powstrzymanie się od głosu w ten sposób reprezentują ponad jedną trzecią głosów, ważonych zgodnie z Artykułem 205.2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, decyzja nie będzie przyjęta.

2. W drodze wyjątku od postanowień ustępu 1, Rada działa większością kwalifikowaną:

- Przy podejmowaniu wspólnych działań, przyjmowaniu wspólnych stanowisk lub podejmowaniu wszelkich innych decyzji na podstawie wspólnej strategii;
- Przy podejmowaniu wszelkich decyzji realizujących wspólne działanie lub wspólne stanowisko;

Jeżeli członek Rady zadeklaruje, że z ważnych i przedstawionych przez niego przyczyn związanych z polityką krajową zamierza sprzeciwić się przyjęciu decyzji

podejmowanej większością kwalifikowaną, wówczas nie można przeprowadzić głosowania. Rada może, działając większością kwalifikowaną, wnioskować o przekazanie sprawy Radzie Europejskiej do decyzji przez jednomyślność.

Głosy członków Rady są ważne zgodnie z artykułem 205.2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Dla przyjęcia decyzji wymagane są co najmniej 62 głosy „za”, oddane przez co najmniej dziesięciu (10) członków.

Niniejszy przepis nie ma zastosowania do decyzji, które mają skutki dla wojskowości lub obronności.

3. W kwestiach proceduralnych Rada działa większością swoich członków.

Artykuł 24 [J. 14]

Jeżeli konieczne jest zawarcie porozumienia z jednym lub więcej Państwami lub organizacjami międzynarodowymi przy realizacji niniejszego Tytułu, wówczas Rada, działając jednomyślnie, może upoważnić Urząd Prezydenta, wspomagany przez Komisję w miarę potrzeby, do otwarcia negocjacji w tym celu. Porozumienia takie są zawierane przez Radę działającą jednomyślnie na podstawie zalecenia Urzędu Przewodniczącego. Żadne porozumienie nie będzie obowiązujące dla Państwa Członkowskiego, którego przedstawiciel w Radzie stwierdzi, że musi ono spełnić wymogi swej własnej procedury konstytucyjnej; pozostali członkowie Rady mogą uzgodnić, że porozumienie obowiązuje ich tymczasowo.

Postanowienia niniejszego Artykułu stosują się także do spraw objętych Tytułem VI.

Artykuł 25 [J. 15]

Nie naruszając Artykułu 207 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Komitet Polityczny obserwuje sytuację międzynarodową w obszarach objętych wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa oraz przyczynia się do zdefiniowania polityk poprzez dostarczanie opinii Radzie na żądanie Rady lub z własnej inicjatywy. Czuwa także nad realizacją uzgodnionych polityk, nie naruszając odpowiedzialności Urzędu Przewodniczącego i Komisji.

Artykuł 26 [J. 16]

Sekretarz Generalny Rady, Wysoki Przedstawiciel do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa wspomaga Radę w sprawach objętych zakresem wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w szczególności poprzez wniesienie wkładu w formułowanie, przygotowywanie i realizację decyzji politycznych oraz, gdzie jest to stosowane i działając w imieniu Rady na wniosek Urzędu Przewodniczącego, poprzez prowadzenie dialogu politycznego ze stronami trzecimi.

Artykuł 27 [J. 17]

Komisja w pełni uczestniczy w pracy prowadzonej w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

Artykuł 28 [J. 18]

1. Postanowienia Artykułów 189, 190, od 196 do 199, 203, 204, od 206 do 209, od 213 do 219, 255 i 290 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską stosują się do postanowień związanych z obszarami wskazanymi w niniejszym Tytule.

2. Wydatki administracyjne na instytucje, przewidziane w postanowieniach

dotyczących dziedzin wskazanych w niniejszym Tytule, są pokrywane z budżetu Wspólnot Europejskich.

3. Wydatki operacyjne spowodowane realizacją niniejszych postanowień także są pokrywane z budżetu Wspólnot Europejskich, z wyjątkiem takich wydatków, wynikających z operacji, które mają skutki dla wojskowości lub obronności oraz przypadków, gdy Rada działając jednomyślnie postanowi inaczej.

W przypadkach, gdy wydatki nie są pokrywane z budżetu Wspólnot Europejskich, są one pokrywane przez Państwa Członkowskie zgodnie ze skalą produktu krajowego brutto, jeżeli Rada działając jednomyślnie nie postanowi inaczej. W przypadku wydatków spowodowanych operacjami, które mają skutki dla wojskowości lub obronności, Państwa Członkowskie których przedstawiciele w Radzie złożyli formalną deklarację na mocy Artykułu 23.1, drugi akapit, nie są zobowiązane do udziału w ich finansowaniu.

4. Procedury budżetowe określone w Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską mają zastosowanie do wydatków, pokrywanych z budżetu Wspólnot Europejskich.

TYTUŁ VI

Postanowienia w sprawie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych

Artykuł 29 [K. 1]

Nie naruszając uprawnień Wspólnoty Europejskiej, celem Unii jest zapewnienie obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości poprzez opracowywanie wspólnych działań Państw Członkowskich w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych oraz poprzez zapobieganie i zwalczanie rasizmu i ksenofobii.

Cel ten zostanie osiągnięty poprzez zapobieganie i zwalczanie przestępczości, zorganizowanej i innej, a w szczególności terroryzmu, handlu żywym towarem i przestępczości wobec dzieci, nielegalnego handlu substancjami odurzającymi oraz nielegalnego handlu bronią, korupcji i oszustw poprzez:

- bliższą współpracę pomiędzy siłami policyjnymi, władzami celnymi i innymi kompetentnymi władzami Państw Członkowskich, zarówno bezpośrednio, jak poprzez Europejskie Biuro Policji (Europol), zgodnie z postanowieniami Artykułów 30 i 32;

- bliższą współpracę pomiędzy wymiarem sprawiedliwości i innymi kompetentnymi władzami Państw Członkowskich zgodnie z postanowieniami Artykułów 31 a – d oraz 32;

- harmonizację, gdzie jest to konieczne, zasad dotyczących spraw kryminalnych w Państwach Członkowskich, zgodnie z postanowieniami Artykułu 31. Lit. e.

Artykuł 30 [K. 2]

1. Wspólne działanie w dziedzinie współpracy policyjnej obejmuje:

(a) współpracę operacyjną pomiędzy kompetentnymi władzami, włącznie z policją, służbami celnymi i innymi, wyspecjalizowanymi organami ścigania Państw Członkowskich w odniesieniu do prewencji, wykrywania i ścigania przestępstw

karnych;

(b) zbieranie, przechowywanie, przetwarzanie, analizę i wymianę stosownych informacji, włącznie z informacjami znajdującymi się w posiadaniu organów ścigania odnośnie raportów na temat podejrzanych transakcji finansowych, w szczególności poprzez Europol, z uwzględnieniem odpowiednich przepisów o ochronie danych osobowych.

(c) współpraca i wspólne inicjatywy w dziedzinie szkolenia, wymiany oficerów łącznikowych, delegacji, wykorzystania sprzętu oraz badań kryminalistycznych;

(d) wspólna ocena konkretnych technik śledczych w związku z wykrywaniem poważnych form przestępczości zorganizowanej.

2. Rada wspiera współpracę poprzez Europol i w szczególności w ciągu okresu pięciu lat od daty wejścia w życie Traktatu Amsterdamskiego:

(a) umożliwi Europolowi ułatwienie i wsparcie przygotowania, oraz zachęci koordynację i przeprowadzenie specjalnych działań śledczych, prowadzonych przez kompetentne władze Państw Członkowskich, włącznie z działaniami operacyjnymi, prowadzonymi przez połączone zespoły, składające się z przedstawicieli Europolu, działające w ramach wsparcia;

(b) przyjmie środki umożliwiające Europolowi zwrócenie się do kompetentnych władz Państw Członkowskich z prośbą o przeprowadzenie i koordynację śledztw prowadzonych przezeń w szczególnych sprawach oraz wypracowanie szczególnej wiedzy fachowej, która może zostać postawiona do dyspozycji Państw Członkowskich w celu zapewnienia im pomocy podczas śledztw w sprawach przestępczości zorganizowanej.

(c) będzie wspierać porozumienia łącznikowe pomiędzy urzędnikami organów ścigania/śledczych, specjalizującymi się w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej w bliskiej współpracy z Europolem;

(d) ustanowi sieć badawczą, dokumentacyjną i statystyczną w dziedzinie przestępczości transgranicznej.

Artykuł 31 [K. 3]

Wspólne działanie w dziedzinie współpracy wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych obejmuje:

(a) ułatwianie i przyspieszanie współpracy pomiędzy kompetentnymi ministerstwami i władzami wymiaru sprawiedliwości lub równorzędnymi Państw Członkowskich w związku z postępowaniem i wykonaniem decyzji.

(b) ułatwienie ekstradycji pomiędzy Państwami Członkowskimi;

(c) zapewnienie zgodności zasad mających zastosowanie w Państwach Członkowskich, w stopniu koniecznym do usprawnienia takiej współpracy;

(d) zapobieganie sprzecznościom kompetencji pomiędzy Państwami Członkowskimi;

(e) progresywne podejmowanie środków ustanawiających minimalne zasady związane z elementami składowymi czynów przestępczych oraz kar w dziedzinie przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i nielegalnego obrotu środkami odurzającymi.

Artykuł 32 [K. 4]

Rada określi warunki i ograniczenia, na mocy których kompetentne władze wskazane w Artykułach 30 i 31 mogą współpracować na terytorium innego Państwa Członkowskiego w kontakcie i w porozumieniu z władzami tego Państwa.

Artykuł 33 [K. 5]

Niniejszy Tytuł nie ogranicza wykonywania obowiązków spoczywających na Państwach Członkowskich, związanych z przestrzeganiem prawa i porządku oraz ochroną bezpieczeństwa wewnętrznego.

Artykuł 34 [K. 6]

1. W dziedzinach wskazanych w niniejszym Tytule, Państwa Członkowskie informują się i konsultują wzajemnie w ramach Rady w celu skoordynowania swoich działań. W tym celu organizują współpracę pomiędzy odpowiednimi departamentami swoich administracji.

2. Rada podejmuje środki i wspiera współpracę, przy użyciu odpowiednich form i procedur określonych w niniejszym Tytule, przyczyniając się do spełniania celów Unii. W tym celu, działając jednomyślnie z inicjatywy któregośkolwiek Państwa Członkowskiego lub Komisji, Rada może:

(a) przyjmować wspólne stanowiska określające podejście Unii do konkretnej sprawy;

(b) przyjmować ramowe decyzje w celu harmonizacji ustaw i regulacji Państw Członkowskich. Decyzje ramowe są wiążące dla Państw Członkowskich w stosunku do oczekiwanego wyniku, pozostawiają jednak władzom krajowym wybór formy i metod. Nie wymagają one bezpośredniego efektu działania.

(c) przyjmować decyzje w jakimkolwiek innym celu, zgodnym z celami niniejszego Tytułu, z wyłączeniem jakiegokolwiek harmonizacji ustaw i regulacji Państw Członkowskich. Decyzje takie są wiążące i nie wymagają bezpośredniego efektu działania; Rada działając większością kwalifikowaną przyjmuje środki konieczne do wykonania tych decyzji na szczeblu Unii;

(d) zawierać konwencje, które zaleca Państwom Członkowskim do przyjęcia zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Państwa Członkowskie rozpoczynają stosowne procedury w terminie określonym przez Radę.

Jeżeli powyższe konwencje stanowią inaczej, po przyjęciu przez co najmniej połowę Państw Członkowskich wchodzi one w życie w tych Państwach Członkowskich. Środki wprowadzające konwencje są przyjmowane przez Radę większością dwóch trzecich Umawiających się Stron.

3. Jeżeli wymagane jest, by Rada działała większością kwalifikowaną, głosy jej członków ważne są zgodnie z artykułem 148(2) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i dla przyjęcia aktu Rady wymagane są przynajmniej 62 głosy „za”, oddane przez co najmniej 10 członków.

4. W kwestiach proceduralnych Rada działa większością swoich członków.

Artykuł 35 [K. 7]

1. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy, z uwzględnieniem warunków określonych w niniejszym Artykule do wydawania orzeczeń wstępnych dotyczących prawomocności i interpretacji decyzji ramowych i decyzji, oraz interpretacji konwencji, zawartych w ramach niniejszego Tytułu

oraz prawomocności i interpretacji środków wprowadzających je.

2. Na mocy deklaracji złożonej w momencie podpisania Traktatu Amsterdamskiego w dowolnym późniejszym czasie każde Państwo Członkowskie może przyjąć właściwość Trybunału Sprawiedliwości do wydawania orzeczeń wstępnych, wymienionych w ustępie 1.

3. Państwo Członkowskie składające deklarację na mocy ustępu 2 określi, że albo:

(a) jakikolwiek organ sądowy tego Państwa, od którego decyzji nie istnieją środki prawne przewidziane prawem krajowym, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii podniesionej w toczącej się przed nim sprawie oraz w odniesieniu do prawomocności lub interpretacji aktu wskazanego w ustępie 1, jeżeli taki organ sądowy uzna, że decyzja w tej kwestii jest konieczna, by mógł on wydać orzeczenie, albo

(b) jakikolwiek organ sądowy tego Państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii podniesionej w toczącej się przed nim sprawie oraz w odniesieniu do prawomocności lub interpretacji aktu wskazanego w ustępie 1, jeżeli taki organ sądowy uzna, że decyzja w tej kwestii jest konieczna, by mógł on wydać orzeczenie.

4. Każde Państwo Członkowskie, niezależnie od tego, czy złożyło deklarację na mocy ustępu 2, czy nie, ma prawo do przedstawienia Trybunałowi protokołów ze sprawy lub uwag na piśmie w sprawach, wynikłych w ramach ustępu 1.

5. Trybunał Sprawiedliwości nie posiada właściwości do kontroli ważności lub proporcjonalności operacji, prowadzonych przez policję lub inne organy ścigania Państw Członkowskich lub wykonania obowiązków ciążących na Państwach Członkowskich w odniesieniu do utrzymania prawa i porządku oraz ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego.

6. Trybunał Sprawiedliwości posiada właściwość do kontroli zgodności z prawem ramowych decyzji oraz decyzji w sprawach wniesionych przez Państwo Członkowskie lub Komisję, na podstawie braku kompetencji, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek postanowienia prawnego odnośnie jego stosowania lub na podstawie nadużycia władzy. Postępowanie przewidziane niniejszym ustępem zostaje wszczęte w ciągu dwóch miesięcy od opublikowania działania.

7. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze między Państwami Członkowskimi, związanym z interpretacją zastosowania aktów, przyjętych na mocy Artykułu 34.2 zawsze, gdy spór taki nie może zostać rozstrzygnięty przez Radę w ciągu sześciu miesięcy od przedłożenia go Radzie przez jednego z jej członków. Trybunał jest także właściwy do orzekania w każdym sporze pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją w odniesieniu do interpretacji lub zastosowania konwencji, przyjętych na mocy Artykułu 34.2 lit. d.

Artykuł 36 [K. 8]

1. Ustanawia się Komitet Koordynacyjny składający się z wyższych funkcjonariuszy. Oprócz jego roli koordynacyjnej zadaniem Komitetu jest:

- wyrażanie opinii przeznaczonych do wiadomości Rady, na wniosek Rady albo ze swojej własnej inicjatywy;

- wnoszenie wkładu, nie naruszając postanowień Artykułu 207 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w przygotowanie dyskusji Rady w dziedzinach wskazanych w Artykule 29.

2. Komisja w pełni uczestniczy w pracy w dziedzinach wskazanych w niniejszym Tytule.

Artykuł 37 [K. 9]

W ramach organizacji międzynarodowych i podczas konferencji międzynarodowych, w których biorą udział Państwa Członkowskie, bronią one wspólnych stanowisk przyjętych zgodnie z postanowieniami niniejszego Tytułu.

Artykuły 18 i 19 mają zastosowanie w miarę potrzeby w sprawach przewidzianych niniejszym Tytułem.

Artykuł 38 [K. 10]

Porozumienia wskazane w Artykule 24 mogą obejmować sprawy przewidziane niniejszym Tytułem.

Artykuł 39 [K. 11]

1. Rada konsultuje się z Parlamentem Europejskim przed podjęciem wszelkich środków wskazanych w Artykule 34.2. lit b, c, d. Parlament Europejski przedstawi swoją opinię w terminie, który Rada może określić, a który nie będzie krótszy niż trzy miesiące. Jeżeli opinia taka nie będzie przedstawiona w tym terminie, Rada może działać.

2. Urząd Przewodniczącego i Komisja regularnie informują Parlament Europejski o dyskusjach dotyczących dziedzin objętych niniejszym Tytułem.

3. Parlament Europejski może kierować do Rady pytania lub udzielać jej zaleceń. Każdego roku Parlament odbywa debatę w sprawie postępów dokonanych w realizacji zadań, wskazanych w niniejszym Tytule.

Artykuł 40 [K. 12]

1. Państwa Członkowskie, które zamierzają nawiązać bliższą współpracę pomiędzy sobą mogą zostać upoważnione, z uwzględnieniem Artykułów 43 i 44, do wykorzystania instytucji, procedur i mechanizmów określonych Traktatami, pod warunkiem, że proponowana współpraca:

(a) przestrzega uprawnień Wspólnoty Europejskiej oraz cele, określone w niniejszym Tytule;

(b) ma na celu umożliwienie Unii szybszego rozwoju w dziedzinie swobód, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

2. Upoważnienie określone w ustępie 1 zostaje udzielone przez Radę, działającą większością kwalifikowaną, na prośbę zainteresowanych Państw Członkowskich i po zaproszeniu Komisji do przedstawienia jej opinii; prośba taka zostaje także skierowana do Parlamentu Europejskiego.

Jeżeli członek Rady zadeklaruje, że z ważnych i przedstawionych przez niego przyczyn związanych z polityką krajową zamierza sprzeciwić się udzieleniu upoważnienia przez większość kwalifikowaną, wówczas nie można przeprowadzić głosowania. Rada może, działając większością kwalifikowaną, wnioskować o przekazanie sprawy Radzie Europejskiej do decyzji przez jednomyślność.

Głosy członków Rady są ważne zgodnie z artykułem 205.2 Traktatu

ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Dla przyjęcia decyzji wymagane są co najmniej 62 głosy „za”, oddane przez co najmniej dziesięciu (10) członków.

3. Każde Państwo Członkowskie, które pragnie stać się stroną współpracy nawiązanej zgodnie z niniejszym Artykułem, powiadamia o swoim zamiarze Radę i Komisję, która przedstawi opinię Radzie w ciągu trzech miesięcy od otrzymania tego zawiadomienia, do której w miarę możliwości załącza zalecenie dotyczące takich szczególnych ustaleń, jakie uzna za niezbędne aby dane Państwo Członkowskie stało się stroną takiej współpracy. W ciągu czterech miesięcy od daty takiego zawiadomienia Rada podejmie decyzję w sprawie prośby oraz takich szczególnych ustaleń, jakie uzna za niezbędne. Decyzja zostaje uznana za podjętą, chyba że Rada działając większością kwalifikowaną postanowi trzymać ją w zawieszeniu; w takim przypadku Rada przedstawi przyczyny swojej decyzji i określi termin jej ponownego rozpatrzenia. Dla celów niniejszego ustępu Rada będzie działać zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 44.

4. Postanowienia Artykułów od 29 do 41 stosują się do bliższej współpracy przewidzianej niniejszym Artykułem, o ile niniejszy Artykuł oraz Artykuły 43 i 44 nie stanowią inaczej.

Postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w sprawie uprawnień Trybunału Sprawiedliwości Wspólnoty Europejskich oraz wykonania tych uprawnień mają zastosowanie do ustępów 1, 2 i 3.

5. Niniejszy Artykuł nie narusza postanowień Protokołu integrującego *acquis* z Schengen w ramy Unii Europejskiej.

Artykuł 41 [K. 13]

1. Postanowienia Artykułów 189, 190, 195, od 196 do 199, 203, 204, 205.3, od 206 do 209, od 213 do 219, 255 i 290 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską stosują się do postanowień związanych z dziedzinami omówionymi w niniejszym Tytule.

2. Wydatki administracyjne na instytucje, przewidziane w postanowieniach dotyczących dziedzin wskazanych w niniejszym Tytule, są pokrywane z budżetu Wspólnot Europejskich.

3. Wydatki operacyjne wynikające z wykonania niniejszych postanowień także są pokrywane z budżetu Wspólnot Europejskich, z wyjątkiem wydatków, co do których Rada działając jednomyślnie zdecyduje inaczej. W przypadkach, gdy wydatki nie są pokrywane z budżetu Wspólnot Europejskich, są one pokrywane przez Państwa Członkowskie zgodnie ze skalą produktu krajowego brutto, jeżeli Rada działając jednomyślnie nie postanowi inaczej.

4. Procedura budżetowa określona w Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską stosuje się do wydatków pokrywanych z budżetu Wspólnot Europejskich.

Artykuł 42 [K. 14]

Rada działając jednomyślnie, z inicjatywy Komisji lub Państwa Członkowskiego i po porozumieniu z Parlamentem Europejskim, może zdecydować o zastosowaniu Tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do działań w dziedzinach wymienionych w Artykule 29, oraz jednocześnie przyjąć odpowiednie

zasady głosowania. Rada zaleca Państwom Członkowskim przyjęcie takiej decyzji zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi.

Tytuł VII [VI.bis]

Postanowienia w sprawie ZINTENSYFIKOWANEJ współpracy

Artykuł 43 [K. 15]

1. Państwa Członkowskie, które zamierzają nawiązać bliższą współpracę pomiędzy sobą mogą wykorzystać instytucje, procedury i mechanizmy określone Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, pod warunkiem, że proponowana współpraca:

(a) ma na celu realizację celów Unii szybszego oraz ochronę i działanie w jej interesie;

(a) respektuje wspomniane Traktaty i jednolite ramy instytucjonalne Unii;

(c) jest stosowana jedynie jako ostatnia instancja, gdy cele wspomnianych Traktatów nie mogą zostać osiągnięte poprzez zastosowanie odpowiednich procedur określonych w tych Traktatach;

(d) dotyczy co najmniej większości Państw Członkowskich;

(e) nie ma wpływu na „acquis communautaire” oraz środki, podjęte zgodnie z innymi postanowieniami wymienionych Traktatów;

(f) nie ma wpływu na kompetencje, prawa, zobowiązania i interesy tych Państw Członkowskich, które w niej nie uczestniczą;

(g) jest otwarta dla wszystkich Państw Członkowskich i pozwala im na stanie się stronami współpracy w dowolnym czasie, jeżeli zgodzą się one z podstawową decyzją oraz z decyzjami, podjętymi w jej ramach;

(h) jest zgodna ze szczegółowymi, dodatkowymi kryteriami, określonymi w Artykule 11 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz Artykule 40 niniejszego Traktatu, zależnie od obszaru, którego dotyczy, i została zatwierdzona przez Radę zgodnie z procedurami określonymi w tych postanowieniach.

2. Państwa Członkowskie stosują, w odpowiednim stopniu, akty i decyzje przyjęte do realizacji współpracy, w której uczestniczą. Państwa Członkowskie nie uczestniczące w takiej współpracy nie będą hamować jej realizacji przez uczestniczące Państwa Członkowskie.

Artykuł 44 [K. 16]

1. Dla celów przyjęcia aktów i decyzji, koniecznych dla realizacji współpracy, określonej w Artykule 43, stosują się odpowiednie postanowienia instytucjonalne niniejszego Traktatu i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. O ile jednak wszyscy członkowie Rady mogą uczestniczyć w debatach, to jedynie przedstawiciele uczestniczących Państw Członkowskich mogą brać udział w podejmowaniu decyzji. Większość kwalifikowana jest definiowana jako taka sama część ważonych głosów zainteresowanych członków Rady, co określona w Artykule 205.2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Jednomyślność obowiązuje jedynie zaangażowanych członków Rady.

2. Wydatki związane z realizacją współpracy, inne niż koszty administracyjne na instytucje, są pokrywane przez uczestniczące Państwa Członkowskie, jeżeli Rada,

działając jednomyślnie, nie postanowi inaczej.

Artykuł 45 [K. 17]

Rada i Komisja regularnie informują Parlament Europejski o rozwoju bliższej współpracy, nawiązanej na podstawie niniejszego Tytułu.

TYTUŁ VIII [VII]

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 46 [L]

Postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej dotyczące uprawnień Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i wykonywania tych uprawnień stosują się wyłącznie do następujących postanowień niniejszego Traktatu:

- (a) postanowienia zmieniające Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą celem ustanowienia Wspólnoty Europejskiej, Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali i Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
- (b) postanowienia Tytułu VI zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 35;
- (c) postanowienia Tytułu VII, zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 11 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz Artykułu 40 niniejszego Traktatu;
- (d) Artykuł 6.2 w związku z działaniem instytucji, w stopniu w jakim Trybunał posiada kompetencje zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie i zgodnie z niniejszym Traktatem;
- (e) Artykuły od 46 do 53.

Artykuł 47 [M]

Z zastrzeżeniem postanowień zmieniających Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą w celu ustanowienia Wspólnoty Europejskiej, Traktat ustanawiających Europejską Wspólnotę Węgla i Stali i Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz niniejszych postanowień końcowych, żaden przepis niniejszego Traktatu nie narusza Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie ani późniejszych Traktatów i Aktów zmieniających je lub uzupełniających.

Artykuł 48 [N]

Rząd każdego państwa członkowskiego lub Komisja może przedstawić Radzie propozycję zmiany Traktatów, na których opiera się Unia.

Jeżeli Rada, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego i, w razie potrzeby Komisji, wydaje opinię opowiadającą się za zwołaniem konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich, konferencja jest zwoływana przez Przewodniczącego Rady w celu określenia za wspólną zgodą zmian, które mają zostać dokonane w powyższych Traktatach. W sprawach związanych z przemianami instytucjonalnymi w sferze walutowej konsultuje się również Europejski Bank Centralny.

Zmiany nabierają mocy po ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie

zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 49 [O]

Każde państwo europejskie, które respektuje zasady określone w Artykule 6.1 może ubiegać się o status Członka Unii. Swój wniosek składa do Rady, która działa jednomyślnie, po porozumieniu z Komisją i po otrzymaniu zgody Parlamentu Europejskiego, który działa bezwzględną większością swoich członków.

Warunki przyjęcia i wynikające z tego przyjęcia dostosowanie Traktatów, na których opiera się Unia, będą przedmiotem umowy pomiędzy państwami członkowskimi a państwem ubiegającym się o członkostwo. Umowa ta podlega ratyfikacji przez wszystkie umawiające się państwa zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 50 [P]

1. Uchyla się niniejszym artykuły od 2 do 7 i od 10 do 19 Traktatu ustanawiającego Wspólną Radę i Wspólną Komisję Wspólnot Europejskich podpisanego w Brukseli dnia 8 kwietnia 1965 roku.

2. Uchyla się niniejszym artykuł 2, artykuł 3.2 i Tytuł III Jednolitego Aktu Europejskiego podpisanego w Luksemburgu dnia 17 lutego 1986 roku i w Hadze dnia 28 lutego 1986 roku.

Artykuł 51 [Q]

Niniejszy Traktat zawiera się na czas nieokreślony.

Artykuł 52 [R]

1. Niniejszy Traktat podlega ratyfikacji przez Wysokie Umawiające się Strony zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi. Dokumenty ratyfikacyjne składa się rządowi Republiki Włoskiej.

2. Niniejszy Traktat wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1993 roku, jeżeli złożone zostaną wszystkie dokumenty ratyfikacyjne, lub, w przeciwnym wypadku, pierwszego dnia miesiąca następującego po złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego przez ostatnie państwo sygnatariusza.

Artykuł 53 [S]

Niniejszy Traktat zostaje sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w języku angielskim, duńskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, holenderskim, irlandzkim, niemieckim, portugalskim i włoskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne, i złożony w archiwach rządu Republiki Włoskiej, który wyda poświadczony odpis każdemu z rządów innych państw sygnatariuszy.

Na mocy Traktatu o Przystąpieniu z 1994 roku, fińska i szwedzka wersja niniejszego Traktatu będą w równi autentyczne.

W DOWÓD POWYŻSZEGO, poniżsi pełnomocnicy podpisali niniejszy Traktat.

Sporządzono w Maastricht dnia siedemnastego lutego tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego drugiego roku.

W imieniu Jego Królewskiej Mości Króla Belgów

Mark Eyskens, Philippe Maystadt

W imieniu Jej Królewskiej Mości Królowej Danii

Uffe Ellemann- Jensen, Anders Fogh Rasmussen

W imieniu Prezydenta Republiki Federalnej Niemiec
Hans- Dietrich Genscher, Theodor Waigel
W imieniu Prezydenta Republiki Greckiej
Antonios Samaras, Efthymios Christodoulou
W imieniu Jego Królewskiej Mości Króla Hiszpanii
Francisco Ferná ndez Ordó ńez, Carlos Solchaga Catalán
W imieniu Prezydenta Republiki Francuskiej
Roland Dumas, Pierre Beregovoy
W imieniu Prezydenta Irlandii
Gerard Collins, Bertie Ahern
W imieniu Prezydenta Republiki Włoskiej
Gianni de Michelis, Guido Carli
W imieniu Jego Królewskiej Wysokości Wielkiego Księcia Luksemburga
Jacques F. Poos, Jean- Claude Juncker
W imieniu Jej Królewskiej Mości Królowej Holandii
Hans van den Broek, Willem Kok
W imieniu Prezydenta Republiki Portugalskiej
Joao de Deus Pinheiro, Jorge Braga de Macedo
W imieniu Jej Królewskiej Mości Królowej Zjednoczonego Królestwa Wielkiej
Brytanii i Irlandii Północnej
The Rt. Hon. Douglas Hurd, The Hon. Francis Maude